

Giới thiệu Hệ Thống Nữ Phụ

Truyện Hệ Thống Nữ Phụ của tác giả Muội Giấy Khẩu Vị Nặng là một câu chuyện ngôn tình nữ phụ hào môn, ngư lang, bao nuôi, cầm luyến, giới giải trí, khoa huyền, cán bộ cao cấp, . . .

Ngữ Kỳ là một nữ phụ độc ác. Công việc cụ thể của cô là lần lượt xuyên qua từng quyển tiểu thuyết để đóng vai nhân vật nữ phụ ác độc có cùng tên. Nghề nữ phụ độc ác chuyên nghiệp cũng cần phải rèn luyện hàng ngày!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nhân Vật Phản Diện Là Hoàng Tử Hai Mặt (1)

Ngữ Kỳ là một nữ phụ độc ác.

Công việc cụ thể của cô là lần lượt xuyên qua từng quyển tiểu thuyết để đóng vai nhân vật nữ phụ ác độc có cùng tên.

Có câu thành ngữ “ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên”. Đạo đức nghề nghiệp và sự chuyên nghiệp của Ngữ Kỳ đều vô cùng nổi trội, được đề cử là nhân viên xuất sắc đứng đầu ngành.

Mỗi lần xuyên qua, cô phải hoàn thành hai nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ nhất là tác hợp cho nữ chính và nam chính.

Nhiệm vụ này khác một trời một vực so với các đồng nghiệp khác. Việc của các cô ấy là ngược chết nữ chính Tiểu Bạch hoa, mà cô thì phải bảo vệ, che chở cho nữ chính, đến khi cô ấy trở thành bảo bối trong lòng nam chính, ánh trăng sáng chiếu đầu giường.

Không, cái này không có gì phải oán giận. Cho dù sự dịu dàng, lương thiện của nữ chính là giả vờ, cô cũng sẽ cẩn thận, cố gắng hoàn thành công tác.

Lấy tiền của người ta thì phải giúp người loại trừ tai họa. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Ngữ Kỳ sẽ lấy một bộ phận trên người nữ chính làm thù lao, cho nên từ góc độ khác mà nói, coi như mỗi nữ chính là cổ chủ (1) của cô. Làm một nhân viên ưu tú sẽ không gây rắc rối cho cổ chủ.

(1) người đưa ra ủy thác, người sẽ trả thù lao cho nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ hai cần hoàn thành là làm cho nhân vật nam phụ phản diện trong sách yêu cô.

Chú ý! Đây không phải phúc lợi công việc mà là vấn đề khó khăn nhất mỗi lần cô xuyên qua.

Đã gọi là nhân vật nam phụ phản diện, ai chẳng là người lòng dạ cứng rắn lạnh lùng, cho dù dùng 100% nhiệt tình chưa chắc có thể hòa tan.

Nhưng may mắn thay, mỗi người đều là diễn viên bẩm sinh. Tuy rằng nói như vậy có hơi tự cao nhưng quả thực Ngữ Kỳ là một người cực kì giỏi diễn trò, giả vờ ôn nhu, sân sóc hay thâm tình cô đều đóng rất đạt.

...

Gần như mỗi lần mở mắt ra đều là ở trên giường, lần này không ngoại lệ.

Căn cứ vào tư liệu được đưa vào trong đầu, nhân vật cần sắm vai lần này là thiên kim tập đoàn Lục thị, Lục Ngữ Kỳ. Vị Lục tiểu thư này là một người ngang ngược hống hách, thuộc loại nữ phụ ác độc hạ đẳng nhất, không có kỹ thuật.

Đồng hồ báo thức tinh xảo ở đầu giường hiển thị thời gian hiện tại là 6h, Ngữ Kỳ nhanh chóng thức dậy, thay quần áo rửa mặt.

Sau khi cởi áo ngủ, cô mặc bộ đồng phục sạch sẽ gọn gàng ở đầu giường. Đúng vậy, thân thể trước mắt này mới mười sáu tuổi, đang học lớp 10.

Đứng trước bồn rửa tay nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương, trong lòng Ngữ Kỳ không khỏi thầm khen một câu: Thật xinh đẹp.

Tính cách Lục Ngữ Kỳ chẳng ra gì, nhưng dung mạo thuộc hàng mỹ nữ, từ hàng lông mày đến đôi mắt, tất cả đẹp như tranh vẽ.

Có một túi da xinh đẹp là chuyện tốt, việc hoàn thành nhiệm vụ thứ hai tương đối dễ dàng hơn, cô rất hài lòng với điều này.

Bữa sáng ở nhà họ Lục thường bắt đầu lúc 6 giờ rưỡi, sau khi chỉnh trang lại quần áo của mình một chút, Ngữ Kỳ mở cửa đi xuống lầu, trong đầu đang sắp xếp lại quan hệ với các nhân vật.

Nữ chính quyền sách này tên là Tống Thiên Thiên, rất phù hợp với vị trí tiểu bạch hoa (2).

(2) Hàm ý tương tự tiểu bạch thảo, ám chỉ nữ chính hơi ngốc, đơn thuần, ngoan ngoãn.

Từ nhỏ Tống Thiên Thiên lớn lên ở cô nhi viện, khi cô năm tuổi cùng với nam phụ Đoạn Căn Ngôn được vợ chồng Lục thị – dưới gối chỉ có một cô con gái – nhận nuôi.

Nhưng không may, tính tình Lục Ngữ Kỳ kiêu căng và ngang ngược, đương nhiên chứng mất hai người xuất thân từ cô nhi viện, ngày thường luôn coi họ như người hầu mà sai bảo, thái độ cực kỳ tồi tệ. Tuy vợ chồng Lục thị nhìn thấy tất cả, nhưng không đành lòng trách móc con gái bảo bối của mình nên xem như không thấy.

Một năm sau, vợ chồng Lục thị sinh ra Lục Thiên Lỗi, thế là tập đoàn Lục thị đã có người thừa kế chân chính, địa vị hai đứa bé được nhận nuôi ở nhà họ càng ngày càng hạ thấp.

Nếu muốn dùng một câu chuyện cổ tích để khái quát tất cả thì Tống Thiên Thiên là cô bé lọ lem phải chịu oan ức, chà đạp trăm bề, còn Lục Ngữ Kỳ cùng với Lục Thiên Lỗi chính là em gái và em trai độc ác.

Điểm khác biệt là trong câu chuyện này có thêm một nhân vật tà ác, người ngay từ đầu luôn chịu đau khổ chà đạp cùng với cô bé lọ lem, cuối cùng ngược lại trở thành BOSS lớn nhất Đoạn Căn Ngôn.

Nhiệm vụ chính của Ngữ Kỳ là thúc đẩy Tống Thiên Thiên và Lục Thiên Lỗi đến với nhau, hơn nữa phải làm Đoạn Căn Ngôn yêu chính mình.

Sắp xếp tư tưởng xong thì tới lần một.

Ngữ Kỳ biết, thông thường những nhà giàu có trong ngôn tình tiểu thuyết này, nơi nữ phụ ác độc sống nhất định là khu nhà cấp cao, những lần xuyên qua trước cô từng ở không ít lần. Nhưng cô không ngờ nơi này lộng lẫy như vậy, khi bước vào phòng ăn, trong chớp mắt gần như cô cho rằng mình đang ở phòng tiếp khách tổ chức yến tiệc của nữ hoàng Anh.

Đèn chùm thủy tinh giả cổ thanh lịch theo phong cách Châu Âu treo trên trần, có một tủ rượu thủy tinh âm tường rất to, dưới ánh đèn màu rượu nguyên chất trong chai sáng sủa càng nổi bật.

Trên bức tường bên tay trái, treo một bức tranh phong cách thời Trung Cổ, khung tranh chạm khắc càng tăng tính nghệ thuật; trước tường là một tủ gỗ tối màu, phía trên bố trí hai cây đèn tạo hình kiểu cổ, trình độ tinh xảo có thể so với tác phẩm nghệ thuật; giữa hai cây đèn là một đồng hồ quả lắc cao nửa mét màu nâu, nhìn qua là biết giá trị xa xỉ.

Quả là gu thẩm mỹ điển hình của nhà giàu mới nổi, nhà giàu có thật sự sẽ không dùng đồ dùng tráng lệ như thế, quý tộc và thực nữ đích thực sẽ biết cái gì gọi là khiêm tốn mà xa hoa.

Ngay chính giữa là chiếc bàn ăn dài tới mười mét, đặt chính tề trên tấm thảm lông trải sàn màu trắng, mười chiếc ghế màu đen khắc hoa văn xếp ngay ngắn xung quanh bàn, nhưng chỉ có bốn chỗ phía trước bày bộ dao nĩa tinh xảo.

Một ngày sau khi Lục Thiên Lỗi ra đời, Tống Thiên Thiên và Đoạn Căn Ngôn không được phép dùng cơm với người nhà họ Lục nữa, chuyện này đương nhiên do nữ phụ độc ác Lục Ngữ Kỳ ban tặng.

Ba Lục và mẹ Lục sớm ngồi ở vị trí của mình. Ngữ Kỳ chào buổi sáng xong, Ba Lục lãnh đạm gật đầu, mẹ Lục dịu dàng cười: “Hôm nay sao con dậy sớm thế?”

Câu này tương đương với chào buổi sáng, chứ không có ý hỏi thật, Ngữ Kỳ chỉ cười, kéo ghế ngồi vào chỗ của mình.

Không bao lâu sau, Tống Thiên Thiên đeo cặp sách trên lưng vội vàng đi xuống lầu, khi đi qua bàn ăn thì đầu cúi gằm giống như con dâu bị ức hiếp, gật đầu qua loa với vợ chồng Lục thị, càng không dám nhìn Ngữ Kỳ ngồi ở một bên, tùy tiện cầm hai miếng bánh mì bày trên bàn khắc hoa rồi đi học.

Ngữ Kỳ thản nhiên nhìn cô ấy rời đi, không có ý gây chuyện.

Làm nữ phụ độc ác là công việc của cô, nhưng không có nghĩa cô thật sự ác độc. Trên thực tế bình thường cô là người tốt, cũng có nguyên tắc làm nữ phụ của mình.

Quy tắc thứ nhất làm nữ phụ độc ác, muốn bắt nạt nữ chính thì nhất định phải làm trước mặt nam chính. Bây giờ Lục Thiên Lỗi đi vắng, cô biểu diễn cũng không có người xem.

Bình thường Tống Thiên Thiên đi được một lúc, sau đó Đoạn Căn Ngôn mới xuống lầu.

Ngữ Kỳ không yên lòng bôi trét đầy bơ vào bánh mì của mình, lỗ tai luôn theo dõi động tĩnh trên lầu.

Khoảng ba phút sau, trên lầu hai vang lên tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, sau đó là tiếng bước chân, nhẹ nhàng mang theo chút lười biếng, có vẻ như không đủ sức —— Đoạn Căn Ngôn bị bỏ rơi ở cô nhi viện vào mùa đông, đứng một ngày một đêm trong đồng tuyết, từ đó về sau thì mang bệnh, thân thể luôn không tốt.

Sau một lúc, một bóng dáng cao gầy xuất hiện trên cầu thang, ánh mắt Ngừ Kỳ liếc qua một cái, cho dù mặc đồng phục rộng thùng thình sản xuất theo số lượng lớn, cũng có thể nhìn ra thân hình hần gầy yếu, nhìn từ xa thấy ngay dáng vẻ ốm yếu bệnh tật.

Khác với Tống Thiên Thiên, tuy rằng bụng dạ Đoạn Cẩn Ngôn đen tối, nhưng bề ngoài hần luôn giả vờ hòa nhã, lễ độ hơn bất cứ ai, trên mặt như đeo một cái mặt nạ tươi cười, nhìn qua vô cùng hiền lành khiêm tốn. Nhưng ẩn giấu dưới diện mạo dịu dàng này là một trái tim đầy dã tâm xấu xí.

Mười năm sau, hần thiết kế âm mưu hại chết vợ chồng Lục thị, cướp đoạt tập đoàn Lục thị từ tay Lục Thiên Lỗi, sau đó chiếm Tống Thiên Thiên, vị hôn thê của Lục Thiên Lỗi, thành của mình.

Hần chính là một người bụng dạ khó lường. Mà một trong những nhiệm vụ chính khi Ngừ Kỳ tới đây là khiến con sói đội lốt cừu này yêu cô.

Hần cười bước qua chào hỏi, ung dung phóng khoáng, nụ cười trên mặt sạch sẽ ấm áp, làm người khác không thể bối rối ra một chút sai lầm.

Nhìn hần cầm hai miếng bánh mì rồi định đi, Ngừ Kỳ mở miệng, “Chờ một chút.”

Có lẽ Đoạn Cẩn Ngôn đoán rằng cô lại muốn gây sự với mình, nụ cười trên khóe miệng hơi cứng ngắc một chút. Trong đôi mắt đen hẹp dài chột lóe lên sự chán ghét và âm hiểm, nhưng rất nhanh hần lại nhếch khóe môi, cười càng ôn nhu “Có chuyện gì sao?”

“Ừ.” Ngừ Kỳ đáp, hơi cao giọng, “Vú Trương, cầm thêm một bộ đồ ăn lại đây.”

Vừa dứt lời, chẳng những Đoạn Cẩn Ngôn không che dấu được kinh ngạc nhìn cô mà cả ba Lục mẹ Lục cũng ngẩn đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Nếu muốn sắm vai Lục Ngừ Kỳ ngang ngược thì phải giữ vẻ cao ngạo như trước đây, nếu không chẳng còn là nữ phụ ác độc chân chính mà biến thành nữ phụ khoác bộ da Bạch Liên Hoa.

“Nhanh ngồi xuống!” Ngừ Kỳ cố ý dùng giọng điệu mát kiêu nhỉnh nói, “Chút nữa tôi cần hỏi anh mấy vấn đề.”

Đoạn Cẩn Ngôn ngẩn người, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh cô. Hần cầm hai miếng bánh mì, nhìn thoáng qua đĩa bơ phía xa, cực kì thức thời không lên tiếng, chỉ cúi đầu uống một ngụm cà phê trong tay.

Trông thấy động tác của hần, Ngừ Kỳ tỉnh bơ đẩy bơ về phía gần tay hần, sau đó mặt không biểu cảm cúi đầu tiêu diệt đồ ăn của mình.

Một kinh nghiệm cô rút ra sau nhiều lần xuyên qua đó là: Muốn thay đổi tất cả, so với lời ngon tiếng ngọt, một ít chi tiết nhỏ như vậy càng có thể làm cho nhân vật nam phụ phản diện có trái tim đen tối này cảm động.

Song, cần nhớ kỹ không được làm quá lộ, càng làm quá càng có vẻ giả tạo. Ngừ Kỳ biết, bản thân mình cần sắm vai một đại tiểu thư cao ngạo tính tình tồi tệ, cho dù quan tâm cũng chẳng làm được mấy chuyện như dịu dàng, chu đáo.

Đoạn Cẩn Ngôn thấy bơ được đẩy vào trong tay mình thì ngạc nhiên, ngón tay thon dài trắng nõn không ý thức vuốt nhẹ tách cà phê, cuối cùng thận trọng không động tới.

Quả nhiên, tiếp xúc với nhiều nhân vật phản diện, cô sớm biết những người này luôn có sự cảnh giác sâu nặng, đối với chuyện người khác đột nhiên thể hiện ý tốt khó lòng tùy tiện đón nhận, huống chi người kia luôn lấy việc bắt nạt hần làm thú vui.

Ăn sáng xong, Bba Lục và mẹ Lục đi làm, Ngừ Kỳ cầm cặp sách vú Trương để bên cạnh rồi đứng dậy đi ra ngoài, Đoạn Cẩn Ngôn biết điều theo sát phía sau.

Biệt thự Lục gia cách trường học không gần, hai anh em nhà họ đều được tài xế lái xe đưa đón còn Tống Thiên Thiên và Đoạn Cẩn Ngôn thì tự đạp xe đến trường.

Thấy Đoạn Cẩn Ngôn định đi lấy xe đạp, một tay Ngừ Kỳ nắm chặt cổ tay hần, làm ra vẻ cao ngạo lạnh lùng ban ơn nói, “Tôi nói, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Nói chuyện với người thông minh nói chuyện đỡ tốn sức, Đoạn Cẩn Ngôn nghe vậy thì dừng bước, chỉ là ánh mắt khẽ lướt qua cổ tay phải đang bị cô nắm, đáy mắt tối đen thâm thúy hiện lên sự phức tạp.

Xúc cảm lạnh lẽo trong tay, nhỏ gầy không giống cổ tay con trai tám tuổi này, nhất thời Ngừ Kỳ hơi đau lòng. Chuyện này rất bình thường, cô là người có tam quan (3) bình thường, thấy người khác sống vất vả khó khăn thì cảm thấy đồng tình. Thông cảm với đối tượng của nhiệm vụ cũng tốt, nhập vai sẽ giống thật hơn, có đôi khi không lừa được bản thân thì rất khó để lừa người khác.

(3) Tam quan thường dùng để chỉ tầm nhìn, giá trị, quan điểm về cuộc sống.

Có điều đây không phải lúc cô biểu lộ đồng tình, hần còn ôm hoài nghi và cảnh giác với cô.

Cuối cùng Ngừ Kỳ lạnh nhạt buông tay, mở cửa xe ngồi xuống.

Sau khi lên xe, Đoạn Cẩn Ngôn khẽ hỏi, “Vấn đề gì?”

Ngữ Kỳ liếc hắt mắt một cái, tùy tiện lấy từ trong túi xách ra một quyển vở bài tập, mở ra.

Những thiếu gia tiểu thư ngậm thìa vàng lớn lên luôn lười học tập, đây là chân lý. Thành tích Lục Ngữ Kỳ từ trước đến nay không tốt, nhưng cô không ngờ nó kém đến vậy —— bài tập cần nộp hôm nay, cô mới làm hai, ba đề, còn lại đều bỏ trống.

Nhưng mà từng xuyên qua rất nhiều quyển tiểu thuyết, Ngữ Kỳ nhanh chóng hoàn hồn, mặt không đổi sắc chỉ vào chỗ trống này và chỗ trống kia, nói vô cùng đúng lý hợp tình, “Những chỗ này không biết.”

...

Ngày hôm sau, Ngữ Kỳ vẫn bảo Đoạn Cẩn Ngôn ở lại dùng bữa sáng, sau đó cùng nhau ngồi xe đến trường, ngày thứ ba, ngày thứ tư. . . cũng như thế.

Mười ngày sau, không cần Ngữ Kỳ mở miệng, điều này trở thành thói quen.

Bản lĩnh thay đổi sắc mặt của Đoạn Cẩn Ngôn rất khá, thời thời khắc khắc đều ôn nhu mỉm cười, nhưng ngẫu nhiên Ngữ Kỳ sẽ nhìn thấy trong mắt hắt cái giấu hoài nghi thật sâu.

Không sao cả, đây chỉ là bắt đầu, cho dù là trái tim lạnh lùng, cứng rắn tiếp tục nghi ngờ, nhưng chung đụng lâu ngày nhất định sẽ nảy sinh tình cảm

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhân Vật Phản Diện Là Hoàng Tử Hai Mặt (2)

Lục Ngữ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn vừa lên lớp mười, được xếp vào cùng một lớp.

Trong lớp con cháu nhà giàu chiếm đa số, phùng cao thái thấp (1) làm rất thuần thực. Càng không may, Lục Ngữ Kỳ không phải là một thực nữ có giáo dưỡng, không hiểu thế nào là tôn trọng người khác. Ngay ngày khai giảng đầu tiên, cô đã bô bô chuyện Tổng Thiên Thiên và Đoạn Cẩn Ngôn xuất thân từ cô nhi viện.

(1) nịnh nọt kẻ có quyền thế bắt nạt kẻ yếu đuối.

Đoạn Cẩn Ngôn còn đỡ, hắt mắt rất biết cách mê hoặc đám con gái, phần lớn nữ sinh cùng lớp đều bênh vực hắt. Nhưng Tổng Thiên Thiên thì tương đối thâm trầm. Tuy cô đang học cấp ba, nhưng mấy tin tức kiểu này lan truyền rất nhanh, không bao lâu sau cô bị mọi người cô lập, không có một người bạn nào.

...

Mấy ngày nay, Ngữ Kỳ – vốn dĩ rất chú ý đến Đoạn Cẩn Ngôn – bỗng nhiên đi đi về về với hắt, các bạn cùng lớp cực kỳ ngạc nhiên, bàn tán sôi nổi.

Lục Ngữ Kỳ là thiên kim tập đoàn Lục thị, dung mạo xinh đẹp, đa số nam sinh trong lớp đều niêm nở với cô, song tính khí Lục Ngữ Kỳ cao ngạo, chưa từng coi trọng một ai.

Ban đầu cô nhìn ai cũng chú ý đến thì không sao, trong lòng mọi người vẫn thẳng băng, nhưng bỗng nhiên cô coi trọng Đoạn Cẩn Ngôn, ngay lập tức ai nấy ôm lòng bất mãn. Huống chi trong mắt bọn họ, Đoạn Cẩn Ngôn bước ra từ cô nhi viện, kém xa bản thân, khiến trong lòng họ càng thêm phẫn nộ, từ đó thường xuyên tìm Đoạn Cẩn Ngôn gây phiền toái.

Lúc đầu chỉ là những chuyện nhỏ như giấu sách vở gì đó, Ngữ Kỳ biết nhưng Đoạn Cẩn Ngôn không nói nên cô coi như không biết.

Nghề làm nữ phụ độc ác chuyên nghiệp cần rèn luyện hàng ngày. Dù móc tim móc phổi đối xử tốt với đối tượng chưa chắc đã hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí sẽ làm hắt sinh lòng cảnh giác.

Cách làm của người thực sự thông minh chính là nhìn hắt ngày càng bị mọi người xa lánh, bắt nạt. Chờ đến lúc hắt thật sự thảm hại, chỉ cần bỏ ra một chút quan tâm là đủ.

Ví dụ, nếu một cô công chúa từ nhỏ lớn lên ở hoàng cung, cuộc sống xa xỉ, người hầu vây quanh, đi lại đều bằng xe ngựa trắng lộng lẫy. Ngay cả hoàng tử cười ngạo trắng tới đón cô, e rằng cô còn chê bai con ngựa của hoàng tử không đủ cao lớn, uy vũ.

Nhưng nếu công chúa này từ nhỏ đã lưu lạc ở dân gian, làm người hầu, ăn mày, nếm trải hết những cay đắng trong cuộc đời. Một khi hoàng tử cười bạch mã xuất hiện trước mặt cô, cười mời cô lên cười chung thì chắc chắn cô sẽ một lòng một dạ với hoàng tử.

Mục đích của Ngữ Kỳ là đến thời điểm Đoạn Cẩn Ngôn thâm trầm nhất thì chìa tay về phía hắt.

Nếu bắt cô trăm phượng ngàn kể tính toán mưu hại một người lòng dạ lương thiện, có lẽ cô sẽ mềm lòng do dự. Nhưng Đoạn Cẩn Ngôn thì khác, hần đã định sẵn là nhân vật phản diện, tâm địa lạnh lùng cứng rắn, ăn hiếp hần không có nhiều cảm giác áy náy.

Quả thật, Đoạn Cẩn Ngôn không phải người tốt.

Hần nhạy cảm nhận ra gần đây thái độ Ngử Kỳ đối với hần có biến hóa. Mặc dù hần không biết nguyên nhân sự thay đổi này, nhưng mà không sao, nếu cô bắt đầu có cảm tình với hần, như vậy... Có lẽ có thể lợi dụng một chút.

Ngày tháng ăn nhờ ở đậu chẳng hay ho gì, nếu có thể làm Lục Ngử Kỳ yêu hần say đắm, tất cả sẽ khác. Thật ra, trước kia hần từng cố gắng làm thế nhưng vị đại tiểu thư này kiêu ngạo đến tận xương tủy, ngay cả liếc hần một cái cũng lười, đừng nói đến sinh lòng mê luyến.

Mà lúc này cơ hội tới, hần nhất định phải nắm chắc thật tốt.

Hần chẳng để trong lòng những trò đùa dai ấu trĩ này, nếu hần muốn ít nhất có hơn mười phương pháp khiến bọn họ dừng tay nhưng hần không làm.

Hần rất hiểu nội tâm con gái. Người cao ngạo như Lục Ngử Kỳ, nếu không ưu tú hơn cô ta, thì cô ta sẽ không liếc mắt nhìn bạn. Để đối phó với loại con gái này còn một cách, chính là kích thích bản năng làm mẹ và ý muốn bảo vệ của cô ta.

Nói trắng ra, hần đang diễn khổ nhục kế.

Nhưng hiệu quả không như hần tưởng tượng, không, phải nói là không có hiệu quả! Lục Ngử Kỳ giống như không thấy, hần nén giận rất lâu, mà cô không thêm chú ý tới!

Hay khổ nhục kế không đủ mạnh?

...

Cứ như vậy, hai người – trong lòng cùng có âm mưu quỷ quái – càng mạnh tay, vốn chỉ là trò đùa nhỏ càng ngày càng nghiêm trọng.

Cho đến một ngày, tan học, Ngử Kỳ chờ mãi không thấy Đoạn Cẩn Ngôn trở về phòng học.

Không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Hai tiết cuối là tiết thể dục, nếu là nam sinh khác, cô có thể đoán cậu ta mãi chơi bóng rổ quên mất thời gian. Nhưng Đoạn Cẩn Ngôn sẽ không như vậy, hần chín chắn hơn nam sinh cùng tuổi, ngoài đã tâm ẩn sâu bên trong, kỳ thật hần rất đáng tin cậy. Đến thời gian giao hẹn sẽ cùng nhau về nhà mà hần chưa đến, chỉ có một khả năng là hần dính vào chuyện phiền phức.

Mặc dù Ngử Kỳ luôn mong chờ đến ngày này, nhưng khi nó thực sự đến, bỗng nhiên cô lại cảm thấy bất an.

Không giống những nhân vật nam phụ phản diện trước kia, sức khỏe Đoạn Cẩn Ngôn không tốt, trong năm ngày thi ba ngày một trận ốm. Nếu bị mấy cậu thanh niên choai choai dày vò quá mức, e rằng sau này cơ thể càng không tốt.

Ngử Kỳ vội vàng túm lấy túi sách chạy xuống dưới lầu, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi cho Đoạn Cẩn Ngôn, kết quả điện thoại đối phương tắt máy.

Ngử Kỳ nghĩ một lúc, chuẩn bị đến sân thể dục xem.

Lần cuối cùng nhìn thấy Đoạn Cẩn Ngôn là trên sân thể dục, cho dù hần bị chặn đường ở đâu, cũng là trên đường từ sân thể dục về lớp học.

Ra khỏi dãy phòng học rẽ vào khúc cua, chưa đi được mấy bước, Ngử Kỳ ngẩn người, ngay cả di động đang nắm chặt trong tay rớt xuống đất cũng không biết.

Đằng sau dãy phòng học có một bãi cỏ xanh biếc, bên cạnh là một con đường hẹp quanh co, mấy học sinh nam sôi nổi nhất trong lớp đang vây xung quanh Đoạn Cẩn Ngôn. Hai người trong đó cầm vòi nước dài cho công nhân tưới cây chữa thẳng vào hần.

“Không ai muốn loại con hoang như mày, được ở Lục gia mày nên thấy may mắn, còn dám mơ ước tới Ngử Kỳ?”

“Ba mẹ còn không cần mày, Ngử Kỳ càng không cần mày! Mày không xứng xách giày cho cô ấy!”

“Đã sớm nhìn mày không vừa mắt, cả ngày mang nợ cười đáng ghét, chỉ có đám nữ sinh háo sắc trong lớp mới coi trọng mày!”

Cả người Đoạn Cẩn Ngôn từ trên xuống dưới đều ướt đẫm, mái tóc đen nhánh mềm mại ướt sũng, dính vào trán, trông vô cùng chật vật. Không còn nụ cười luôn ung dung bình tĩnh, khuôn mặt hần trắng bệch, đôi môi mỏng xinh đẹp không hơi cong lên như trước mà mím rất chặt, tím bầm vì lạnh.

Thời tiết cuối hè đầu thu hơi se se lạnh.

Không biết áo khoác của hần ở đâu, mặc mỗi áo sơ mi trắng bị túm xộc xệch, bị nước dội qua nên trong suốt, ướt đẫm dính vào người, ôm sát đường cong nửa thân trên, gầy gò làm người ta phải kinh hãi.

Như cảm giác được ánh mắt Ngừ Kỳ, bàn tay hẩn che trước mặt từ từ bỏ xuống.

Giây phút ánh mắt hai người chạm nhau, bạc môi Đoạn Cẩn Ngôn tím tái hơi nhếch lên, nhìn cô nở một nụ cười yếu ớt.

Một nụ cười lạnh nhạt, so với độ cong hoàn mỹ cổ ý làm trước kia, nụ cười này không đẹp nhưng càng chân thật, như thể hẩn đã giãy dụa rất lâu bây giờ được giải thoát, cảm giác như thở phào nhẹ nhõm.

Ngừ Kỳ chạy mấy bước, lạnh giọng quát, “Dừng tay lại cho tôi!”

Có gia thế lại có dung mạo, nên Lục Ngừ Kỳ có uy tín rất cao trong lớp. Mấy nam sinh thấy cô chạy tới đây đều đồng loạt sững sờ, lùi về sau hai bước. Trong đó, tên cầm đầu dường như chưa nhận rõ tình huống, tiến lên cười hi hi với cô, “Ngừ Kỳ, chúng tôi đang giúp em giải huân cái thắt lưng cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga này.”

Thấy cô đến, vốn dĩ Đoạn Cẩn Ngôn đang quỳ một chân trên mặt đất lảo đảo đứng lên, đôi mắt đen kịt trong veo nhìn cô chằm chằm, giống như cả thế giới trừ cô ra không còn người khác.

“Tránh ra cho tôi!” Đẩy gã kia ra, Ngừ Kỳ tiến lên trước đỡ cánh tay Đoạn Cẩn Ngôn, nhú mày hỏi “Anh có khỏe không?”

Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng xúc cảm dưới tay ẩm ướt nói cho cô biết tình huống của hẩn chắc chắn không ổn. Quả nhiên giây tiếp theo Đoạn Cẩn Ngôn bắt đầu ho khan, thân thể yếu ớt hứng gió lạnh không nhịn được run nhẹ nhẹ.

Ngừ Kỳ lo lắng nhìn hẩn một cái, không nhiều lời cởi áo khoác trên người mình xuống choàng qua người hẩn “Anh cố chịu một chút, chú Vương chờ ở cổng trường, trên xe có sẵn quần áo.”

Đoạn Cẩn Ngôn rũ mắt ngăn cản cô, đáy mắt đen nhánh lóe lên tia vui vẻ vì sắp sẵn được con mồi, giọng vẫn rành rọt, ấm áp như trước kia, hơn nữa còn mang một chút áy náy và ngượng ngùng: “Không cần, áo khoác của cô sẽ bẩn.”

Mặc dù biết bên trong đối phương đen tối, hiểu rõ đều là hẩn sắp xếp, nhưng vì nhiệm vụ thứ hai nên cô đành giả vờ như đã bị hẩn lừa gạt.

Ngừ Kỳ trầm mặc phủ thêm áo khoác cho hẩn, đỡ hẩn đi ra cổng trường.

Mấy học sinh nam bị gạt sang một bên chưa chịu bỏ qua. “Ngừ Kỳ, không phải là em coi trọng tiểu tử này chứ!”

Ngừ Kỳ ngừng lại nhưng không quay đầu. Cô nhìn thẳng phía trước, âm thanh lạnh như băng, “Từ hôm nay trở đi, Đoạn Cẩn Ngôn là người của tôi, các người dám động vào anh ấy thì đừng trách tôi không khách khí.”

Đoạn Cẩn Ngôn vốn đang thảnh thơi xem cảnh này, nhưng không ngờ cô sẽ nói ra những lời như vậy, hẩn và mấy nam sinh kia đều ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhân Vật Phản Diện Là Hoàng Tử Hai Mặt (3)

Về đến biệt thự Lục gia, Ngừ Kỳ không vào phòng mình như trước đây mà theo Đoạn Cẩn Ngôn vào phòng hẩn.

So với phòng ngủ Lục Ngừ Kỳ xa hoa tráng lệ, phòng riêng của hẩn rất đơn giản, một cái giường, một bàn một ghế và một cái tủ quần áo. Đồ đạc chỉ có hai màu đen trắng, nhưng thoát nhìn khiến người ta thoải mái hơn căn phòng đầy màu sắc rối mắt của Lục Ngừ Kỳ.

Đoạn Cẩn Ngôn ngồi xuống ghế cạnh bàn học, che miệng ho khan hai tiếng rồi nói, “Tôi muốn tắm rửa, thay quần áo.”

Ngừ Kỳ nghe vậy lập tức giờ giọng điệu cao ngạo, “Anh đã như thế còn đi tắm?” Dứt lời không đợi hẩn đáp lại, cô ngồi xổm xuống, giờ tay định vén ống quần chân phải của hẩn. Ban nãy khi dìu hẩn đi, cô nhận ra tư thế hẩn đi lại hơi bất tiện, đặc biệt là chân phải.

Thật ra cô biết, dù hẩn có bị thương nhưng vết thương không nghiêm trọng, tuyệt đối nằm trong phạm vi hẩn khống chế. Muốn thành công theo đuổi mục tiêu, cho dù không có cơ hội cũng phải sáng tạo cơ hội, đây là công việc nhân viên xuất sắc bắt buộc luyện tập hàng ngày.

Ống quần nhanh chóng bị kéo lên tận đầu gối, sắc mặt Đoạn Cẩn Ngôn hơi thay đổi, gần như có vài phần hoảng hốt lo sợ. Hẩn rút chân lại, giữ tay cô, “Không sao.”

Ngừ Kỳ hiếm khi thấy gương mặt hẩn xưa nay luôn bình tĩnh thong dong có biểu cảm khác, không khỏi ngẩn người. Bất đắc dĩ cô nhanh tay nhanh chân, đến khi tay hẩn giữ lại, cô đã kéo ống quần lên cao.

Trên đầu gối có một mảng trầy da cực kì bất mắt, nơi xước da thấy cả tơ máu nhưng không quá nghiêm trọng. Cái hấp dẫn sự chú ý của người khác hơn cả là vết phỏng to bằng bàn tay ở bắp chân hấn.

Có lẽ hấn bị thương lâu rồi, làn da chỗ đó màu hồng nhạt, nhẵn nhéo, khác hẳn chỗ khác trắng nõn bóng loáng, trông thật xấu xí.

Ngữ Kỳ không nhớ rõ trong tư liệu có nhắc tới việc hấn bị phỏng ở nhà họ Lục không, chắc hẳn chuyện này xảy ra ở cô nhi viện hoặc nhà cha mẹ ruột. Bất kể ở đâu, tóm lại đây không phải hồi ức đáng nhớ.

Ngữ Kỳ giả vờ không thấy, dời sự chú ý lên vết trầy trên đầu gối, “Tôi đi lấy rượu sát trùng.”

Gặp nhiều nhân vật phản diện nên cô có hiểu biết nhất định về tâm lý bọn họ. Không phải ai muốn che giấu vết thương đều chờ đợi có một người đến dịu dàng an ủi, trên thực tế, trước mặt bạn, nhân vật phản diện không muốn để lộ vết thương vì không muốn bạn nhìn thấy. Thứ nhất, lòng tự trọng của họ cao hơn người bình thường, thứ hai là không hy vọng bị người ta túm lấy nhược điểm. Nếu bạn tự cho là đúng quan tâm hỏi han, nhờ nhẹ an ủi thì càng phản tác dụng.

“Không cần, để tôi tự làm.” Đoạn Căn Ngôn từ chối, có chút mất tự nhiên giật giật chân. Hấn hất xì một cái, khẽ bật cười, “Vết sẹo hơi xấu.”

Ngữ Kỳ ngẩng đầu nhìn hấn, cẩn thận quan sát đôi mắt đen láy xinh đẹp một lúc, xác thực câu này hấn nói thật lòng chứ không giả vờ che giấu tự ti rồi gật đầu, im lặng đứng lên.

Lúc này việc tuyệt đối không nên làm đó là lỡ mồm nói linh tinh như: Tôi không thấy xấu, sau đó tự đại kiên trì bôi thuốc cho hấn. Nếu làm vậy không chỉ tự cho là đúng, còn tàn nhẫn, không hề có lợi cho việc tích tụ hảo cảm.

Ngữ Kỳ gật đầu, “Vậy anh tự bôi thuốc đi, đừng tắm rửa dễ làm nhiễm trùng.” Vừa nói xong, có tiếng gõ cửa, thùng thùng thùng ba cái, rất có lễ phép.

Giọng Đoạn Căn Ngôn hơi cao, “Vào đi, cửa không khóa.”

Ngoài cửa vang lên tiếng ổ khóa lắc lắc mà không mở ra, khoe mắt Ngữ Kỳ cứng đờ, nhớ ra lúc mình vào tiện tay khóa luôn cửa.

Ngữ Kỳ ra mở, kết quả cửa vừa mở, một thân hình nhỏ nhắn theo quán tính nhào vào lòng cô.

Thân hình cô gái thơm ngát, mềm mại dựa sát trong ngực, hai tay hoảng hốt che trước ngực mình, đôi mắt to tròn đen láy vì lo sợ mà lấp lánh nước, cho dù tư sắc chỉ thường thường bậc trung, song hiện tại quả thực làm cho người ta xúc động muốn ăn cô.

Ngữ Kỳ thâm may mắn người mở cửa là cô, đổi thành Đoạn Căn Ngôn không biết có Liễu Hạ Huệ như mình không, gái đẹp ở trong lòng mà không loạn. (Tất nhiên, chị đầu phải les -_-)

Tổng Thiên Thiên luống cuống tay chân ti vào người cô đứng thẳng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch dọa người, giống như vừa nhào vào lòng một xác ướp cổ ngàn năm. Hình như cô định xin lỗi, nhưng miệng hé ra rồi ngậm vào, sợ tới mức không nói ra một câu hoàn chỉnh, đôi mắt đỏ ửng.

Hai tay Ngữ Kỳ khoanh trước ngực tựa vào khung cửa, hứng thú quan sát con thỏ nhỏ bị dọa sợ vỡ mật.

Bé thỏ nhát gan thấy cô như thế, càng sợ hãi hơn, hai chân mềm nhũn, mặt trắng bệch quay đầu dùng ánh mắt cầu cứu Đoạn Căn Ngôn ở trong phòng.

Ông quân Đoạn Căn Ngôn chưa vén xuống, Tổng Thiên Thiên ngăn người, vụng trộm liếc Ngữ Kỳ đứng bên cạnh rồi lo lắng nhìn hấn, “Cậu bị thương?”

Dù trong tình huống nào, để nữ chính và nam phụ phản diện ở bên cạnh nhau không phải hành động đúng đắn.

Ngữ Kỳ đứng thẳng người, ngăn cản ánh mắt Tổng Thiên Thiên, trước khi Đoạn Căn Ngôn mở miệng đã trả lời thay hấn, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, “Ừ, vết thương nhỏ thôi.” Nói xong giữ chặt eo Tổng Thiên Thiên, kéo cô ấy ra ngoài, trước khi đóng cửa quay đầu liếc thoáng qua, quả nhiên thấy Đoạn Căn Ngôn đang nhìn, vì thế gật đầu với hấn, “Nghỉ ngơi thật tốt.” Dứt lời tiện tay khép cửa.

Ngữ Kỳ áp giải Tổng Thiên Thiên đến trước cửa phòng Lục Thiên Lỗi, cô cúi đầu nhìn nữ chính bị dọa choáng váng, cổ kìm nén ý cười, vỗ đầu cô ấy, “Thành tích Thiên Lỗi không tốt, cô giúp nó bỏ tức, trước giờ com chiều tôi không hy vọng trông thấy cô ra khỏi căn phòng này.” Nói xong vịn tay nắm cửa, đẩy cô ấy vào.

Có điều Ngữ Kỳ không ngờ, lúc ăn com Tổng Thiên Thiên và Lục Thiên Lỗi không xuất hiện, ngay cả Đoạn Căn Ngôn cũng vậy.

Lục hấp dẫn giữa nam chính và nữ chính quả nhiên mạnh mẽ, chẳng qua cô thuận tay đẩy nhẹ một cái, hai người họ tự động dính lấy nhau. Ngày hôm sau mặt Tổng Thiên Thiên đỏ bừng, giống cô vợ nhỏ theo Lục Thiên Lỗi xuống lầu.

Mặt Lục Thiên Lỗi thối hoác muốn cô ngồi xuống cùng ăn điểm tâm, Tổng Thiên Thiên ngạc nhiên sau đó vụng trộm nhìn về phía Ngữ Kỳ, về mặt hoảng loạn.

“Thiên Lỗi bảo cô ngồi xuống thì cô ngồi xuống đi.” Ngữ Kỳ cố ý lạnh lùng nói, giống như có trăm nghìn điều bất mãn với cô ấy.

Đáng tiếc Lục Thiên Lỗi thần kinh thô, không nghe ra, không hề đau lòng nữ chủ, ngược lại cười vỗ bả vai Tổng Thiên Thiên, “Ngồi đi, chị anh cho em ngồi.”

“...” Ngừ Kỳ bỗng nhiên nảy sinh vài phần đồng cảm với Tống Thiên Thiên, cô ho khan một tiếng, “Tôi ăn xong, các người tự tiện.”

Hai vợ chồng Lục thị đến công ty từ sớm, Ngừ Kỳ vừa lên lầu vừa nhắn tin cho chủ nhiệm lớp xin nghỉ học.

Sức khỏe Đoạn Căn Ngôn vốn không tốt, cả người ướt đầm, tối qua hết ho khan lại hắt xì, có vẻ tình huống không khả quan. Chiều qua hẳn không xuống ăn cơm, hôm nay cũng không dậy ăn sáng, không khéo bị sốt rồi.

Lên tầng hai, Ngừ Kỳ gõ cửa phòng hẳn, “Có thể vào không?”

Không ai đáp lại.

Tuy rằng chưa được phép đã vào phòng ngủ người ta là hơi thất lễ, nhưng đóng vai nữ phụ kiêu ngạo xấu tính, Lục Ngừ Kỳ chẳng cần quá lễ phép, cô đợi một lúc rồi không chút do dự đẩy cửa vào.

Đoạn Căn Ngôn nằm trên giường, quay lưng về phía cửa. Từ góc độ của cô chỉ trông thấy mái tóc đen mềm mại ngắn ngắn dán sát vào căn cổ trắng tẻ. Hẳn đắp một cái chăn rất dày, kể cả như vậy vẫn nhìn ra thân hình gầy gò.

Tạm dừng ở cửa một lúc, cô bước vào, vòng qua giường đứng trước mặt Đoạn Căn Ngôn, từ trên cao nhìn xuống quan sát hẳn.

Khóe mắt hay nhếch lên nay ửng hồng bất thường, dưới viền mắt có quầng thâm nhân nhợt. Bạc môi ngày xưa hồng hào giờ tái nhợt và nứt nẻ. Chắc là hẳn sốt, hơn nữa sốt khá cao.

Có điều, có phải hẳn đang ngủ không thì phải kiểm tra.

Hàng lông mi dài run run, hình như mí mắt hơi giật giật, có lẽ bị ác mộng, có lẽ giả vờ ngủ.

Ngừ Kỳ đứng một lúc, bỗng nhiên hơi khom người, vươn tay đến khi gần chạm vào mặt hẳn thì dừng lại.

À, giả vờ ngủ. Nếu ngủ say, hẳn sẽ không cảm giác cô bỗng nhiên tiếp cận, giây phút cô tới gần, trong nháy mắt cơ mặt hẳn căng cứng, mặc dù lập tức thả lỏng nhưng vẫn bại lộ.

Có điều tại sao hẳn giả vờ ngủ? Thử cô? Hay vẫn là khổ nhục kế?

Mặc kệ đáp án nào, đúng lúc tiện cho cô tương kế tựu kế. Đối phương đã cho mình cơ hội thể hiện, nếu không lợi dụng thật tốt, cô sẽ thẹn với danh tiếng nhân viên xuất sắc nhất.

Ngừ Kỳ nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước giường hẳn, vươn tay phải dịu dàng sờ hai má hẳn, động tác mềm mại như đang sờ món đồ sứ vô cùng trân quý, tràn ngập thương tiếc.

Ngón tay mềm mại trắng nõn từ từ xẹt qua đuôi lông mày, khóe mắt, cuối cùng nhẹ nhàng trượt xuống cánh môi tái nhợt.

Dừng một chút, cô cúi đầu, khẽ in một nụ hôn lên đôi môi hẳn.

Đoạn Căn Ngôn phiên bản thiếu niên chưa đạt đến trình độ ảnh đế như mười năm sau, sau khi bị Ngừ Kỳ hôn, hẳn hoảng sợ, cơ mặt cứng ngắc trong chớp mắt. Nhưng dù sao BOSS cũng là BOSS, chỉ mấy giây đã khôi phục, như đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nhân Vật Phản Diện Là Hoàng Tử Hai Mặt (4)

Ngừ Kỳ nhìn chăm chăm hẳn hồi lâu, mặc dù cô kiểm chế nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên. Vì sợ bản thân cười ra tiếng trước mặt Đoạn Căn Ngôn, cô nhanh chóng ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Sau khi căn dặn vú Trương nấu ít cháo trắng và thức ăn nhẹ, Ngừ Kỳ đi vào phòng bếp rót một ly nước ấm, lại hỏi vú Trương thuốc hạ sốt rồi bung vào phòng Đoạn Căn Ngôn.

BOSS phiên bản thiếu niên vẫn đang khổ sở cố gắng giả vờ ngủ, tay Ngừ Kỳ vòng qua sau lưng khép cửa lại, rồi nhẹ nhàng cầm cốc nước trong tay và hộp thuốc để lên đầu giường hẳn. Sau đó cô xoay người kéo rèm cửa sổ ra một chút để ánh sáng bên ngoài chiếu vào.

Làm xong tất cả, cô tìm một cái khăn mặt sạch sẽ trong nhà vệ sinh, thấm ướt rồi đắp lên trán Đoạn Căn Ngôn, thuận tay nhét các góc chăn giúp hẳn.

Dường như Đoạn Cẩn Ngôn còn chưa muốn tỉnh lại, Ngữ Kỳ không tiếng động cười cười, thuận tay chọn một quyển sách trên giá sách của hắn, ngồi bên cạnh xem.

Cũng may quyển sách cô tiện tay lấy không tệ, hoặc có thể nói gu đọc sách Đoạn Cẩn Ngôn không tồi.

Đó là tập văn xuôi “thiên tài Khalil Gibran trên văn đàn Li-băng” (1). Ngữ Kỳ thuận tay lật hai trang, thấy có một đoạn ý nói:

“Tồn tại chính là nhận thức rõ thánh nhân và tội phạm vốn là huynh đệ sinh đôi, phụ thân họ là ‘Quân vương nhân từ’ của chúng ta. Trong bọn họ có một người ra đời sớm hơn một chút, bởi vậy chúng ta chấp nhận người ra trước lên ngôi hoàng tử.”

(1) Khalil Gibran (tên đầy đủ tiếng Ả Rập Khalil Gibran Gibran) (1883 – 1931) là một nghệ sĩ, nhà thơ và nhà văn Lebanon. Trong thế giới Ả Rập, Gibran được coi là một kẻ nổi loạn trong văn học và chính trị. Phong cách lãng mạn của ông là tâm điểm của sự phục hưng trong văn học tiếng Ả Rập hiện đại, đặc biệt là thơ văn xuôi, tách ra từ trường phái cổ điển. Tại Lebanon, ông được coi như một thiên tài văn học.

“Thiên tài Khalil Gibran trên văn đàn Li-băng” là một báo cáo ngắn của tác giả Y Hoàn đăng trên phụ bản của Nhân Dân Nhật Báo, đăng ngày 12 tháng 11 năm 1993.

Nếu không xem từ đầu đến cuối, luận điệu của một câu này rất lệch lạc, song nó thú vị hơn hẳn mấy bài ca tụng mỹ đức, bài nào y chang bài nấy. Ngữ Kỳ hứng thú xem tiếp, vô tình quên mất thời gian.

Khi cô cảm mệt mỏi, ngứa cổ đau nhức ra thì mới nhìn đồng hồ trên bàn học, biểu thị đã qua nửa tiếng.

Cô ăn điểm tâm nên không có cảm giác gì, nhưng không biết Đoạn Cẩn Ngôn hôm qua chưa ăn cơm chiều và bữa sáng nay thì thấy như thế nào.

Đoán đến giờ hắn nên “tỉnh lại”, Ngữ Kỳ buông quyển sách trên tay xuống, nhẹ nhàng cầm tay phải hắn để ở ngoài chân.

Cái gì gọi là điểm tình túy nhất khi chăm sóc bệnh nhân?

Chính là khi hắn ốm đau mệt mỏi tỉnh lại, trong chớp mắt nở một nụ cười ấm áp sáng ngời dưới ánh mặt trời với hắn, ví dụ lúc này tốt nhất thật tự nhiên nắm tay hắn.

Tuy rằng BOSS Đoạn giả vờ ngủ nhưng mà hắn thật sự ốm đau và mệt mỏi, một chiều này hắn là có chút hiệu quả.

Khoảng một phút sau, lòng mi Đoạn Cẩn Ngôn hơi rung động, Ngữ Kỳ lập tức hiểu đây là khúc dạo đầu của việc hắn sắp tỉnh, trong nháy mắt điều chỉnh một chút tư thế ngồi và góc độ.

Trước đây đã nói qua, Ngữ Kỳ là người nổi bật nhất trong các nữ phụ ác độc, kỹ năng biểu diễn của cô tốt đến mức gần như không thể soi mói. Khi một người như vậy tìm đủ mọi cách để làm một người cảm động thì rất ít người may mắn tránh được, càng đừng nói đến thiếu niên lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ thiếu vắng sự quan tâm và ấm áp.

Vì thế khi Đoạn Cẩn Ngôn từ từ mở mắt ra thì nhìn thấy một bức tranh như thế này.

Ánh nắng ấm áp rọc rờ từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào như tạo nên cho cô gái ngồi cạnh giường một quang sáng êm dịu. Vì ngược sáng nên không thấy rõ khuôn mặt của cô, nhưng đôi mắt đen xinh đẹp đặc biệt nổi bật trong tầm nhìn mơ hồ của hắn.

Từ trước đến nay đôi mắt này luôn đầy cao ngạo thế nhưng lúc này lại không có một chút kiêu căng và khinh thường, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm hắn, mang theo một tia lo lắng không dễ phát hiện. Tiếp theo, dường như thấy hắn tỉnh lại, cô sùng sốt trong chốc lát, đôi mắt đen dần hiện rõ vui sướng.

Hắn đã nhìn thấy cô cong khóe miệng, hoặc luôn vênh váo cau có. Nhưng khi cô cười lộ lên, giống như băng chảy tuyết tan, miếng băng mỏng rạn nứt, hoặc giống giây phút hoa lê đầu cành bung nở, tươi đẹp động lòng người. Liếc mắt nhìn một cái, chỉ cảm thấy thời gian lúc này như ngừng lại.

Đoạn Cẩn Ngôn ngạc nhiên mấy giây, theo bản năng đáp lại bằng nụ cười mỉm yếu ớt.

“Anh cảm thấy thế nào?” Lúc Ngữ Kỳ hỏi những lời này đã thu lại ý cười, khôi phục vẻ mặt lãnh đạm như trước.

Thứ hiếm có mới đáng quý. Chính vì bình thường Lục Ngữ Kỳ không thích cười, cho nên khi cô cười lộ lên thì ai nấy đều kinh ngạc.

Đoạn Cẩn Ngôn cố gắng ho khan hai tiếng để thanh thanh cổ họng, nhưng âm thanh mang bệnh vẫn hơi khàn khàn, “Cô không đi học à?”

Ngữ Kỳ chăm chú nhìn ánh mắt hắn một lát, không cười, cực kỳ nghiêm túc nói, “Tôi nói rồi anh là người của tôi.”

“... Cho nên?” Đoạn Cẩn Ngôn không biết vì sao không muốn nhìn thẳng vào mắt cô, hàng mi dài run rẩy.

Lấy chỉ số thông minh của hắn không thể không hiểu ý của cô, hỏi như thế rõ ràng đang giả ngu. Người con gái giả ngu về mặt ngây thơ vì muốn người con trai nói thêm lời ngon tiếng ngọt, Đoạn Cẩn Ngôn giả ngu... Chẳng lẽ định từ chối cô?

Kỳ thật căn cứ vào ánh mắt nắm rõ toàn cục và vì đạt được lợi ích nhiều hơn mà không từ thủ đoạn nào của hắn, bất kể thế nào cũng không thể cự tuyệt cô – người thừa kế tập đoàn Lục thị, Ngữ Kỳ cũng không lo lắng. Chẳng lẽ hắn muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt, xài chiêu dục nghênh hoàn cự (2)?

(2) muốn hoan nghênh nhưng lại ra vẻ cự tuyệt.

Ngữ Kỳ không cho hắn có cơ hội này, giận tái mặt lạnh lùng nói, “Cho nên, tôi không muốn bỏ bạn trai đang bị bệnh đi học một mình.”

Vốn dĩ Đoạn Căn Ngôn định chống cánh tay chuẩn bị ngồi dậy, nghe cô nói như vậy cánh tay mềm nhũn trực tiếp ngã lại trên giường, biểu tình trên mặt ngơ ngác như bị kích thích rất lớn.

Ngữ Kỳ thấy vẻ mặt hắn như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên vài phần trêu chọc, nghiêng người quỳ một gối xuống ở mép giường, cúi người xuống, hai tay cố định hai bên đầu hắn, giọng đề thấp không còn giận hờn, “Anh không muốn sao?”

Khuôn mặt Lục Ngữ Kỳ xinh đẹp nhưng có một loại khí thế sắc bén mạnh mẽ, hơn nữa tư thế này vô cùng áp bức, ngay cả Đoạn Căn Ngôn cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

“Sao?” Ngữ Kỳ nheo mắt nhìn hắn, “Thật sự không muốn?”

Đoạn Căn Ngôn hoàn hồn, đôi mắt cúi xuống nhẹ nhàng nói, “Không có.”

Mượn ưu thế vị trí lúc này, cô tự nhiên hôn một cái lên trán hắn, “Ngoan.”

Nhìn hắn giống như rơi vào trạng thái đại não dừng hoạt động, Ngữ Kỳ nín cười từ trên giường đứng lên, “Thuốc và nước đặt ở đầu giường, anh nhớ uống.”

Thấy cô sắp ra khỏi cửa phòng, Đoạn Căn Ngôn đột nhiên mở miệng “Cô đi đâu vậy?”

...

Không biết có phải vì lúc này thân thể yếu ớt nên tâm lý yếu ớt theo không? Giọng điệu BOSS Đoạn lúc này rất giống đứa bé không có cảm giác an toàn, chỉ là không biết là giả vờ hay thật sự.

Bước chân Ngữ Kỳ ngừng một lúc, cuối cùng không nói gì. Cô nhẹ nhàng đóng cửa, xuống lầu đi thẳng vào phòng bếp, múc bát cháo hoa nhỏ bê lên.

Đoạn Căn Ngôn dường như nghĩ cô đi rồi, thấy cô bụng một chén cháo xuất hiện nên hơi kinh ngạc.

Nhét cháo vào tay hắn, Ngữ Kỳ xoay người ngồi bên cạnh, “Ăn đi, tối hôm qua và sáng nay anh chưa ăn cơm.”

Kỳ thật cô nhìn thấy bộ dáng hắn ốm yếu, lại dùng cổ tay mảnh khảnh bưng cháo làm cô run sợ trong lòng. Nhưng Ngữ Kỳ không định tới dứt cháo, là một đại tiểu thư kiểu ngạo lạnh như băng, hôm nay cô đã ôn nhu rất nhiều, còn làm tiếp có vẻ hơi giả tạo.

Đoạn Căn Ngôn chậm rãi dùng thìa khuấy cháo lên, giọng thần nhiên: “Chỗ bị phỏng trên đùi tôi bị lúc vừa đến cô nhi viện.”

Ngữ Kỳ nghe vậy sững sờ, không nghĩ tới nhanh như vậy hắn đã bắt đầu “kể chuyện quá khứ”, vội vàng điều chỉnh vẻ mặt, “Hả?”

“Mấy đứa bé mới tới luôn bị bắt nạt.” Hắn chậm rãi nói, tiếng hơi khàn, nhưng đã bỏ bớt nét ôn hòa giả dối ngày thường, nghe thuận tai hơn, “Bọn hắn bảo tôi vào phòng bếp tìm đồ này nọ, tôi đi, nhưng chưa tìm được thì bọn hắn đã đóng cửa lại. Trong phòng bếp tối đen như mực không nhìn thấy. Tôi xin bọn hắn mở cửa ra, bọn hắn lại khóa cửa, sau đó đứng ngoài cười cợt...” Hắn nói xong thì cười rộ lên, chỉ là độ cong khóe miệng hơi cứng nhắc, “Cuối cùng tất cả bỏ đi, bỏ lại tôi một mình.”

Lúc như thế này không cần nói gì hết, Ngữ Kỳ vòng ra đằng trước ngồi, muốn cầm tay hắn, lại thấy trong tay hắn bưng cháo, tay giơ lên giữa không trung không biết đặt ở đâu, cuối cùng dừng lại trên mái tóc mềm mại đen bóng, xoa nhẹ đầu mang ý trấn an.

Bị đối đãi như con chó nhỏ Đoạn Căn Ngôn sững sờ, vẻ mặt ngẩn ngơ, hơn nữa lu lù hơn ngày thường, cuối cùng không trào dâng nổi cảm giác bi thương, nhặt nhổ tiếp tục kể, “Sau đó tôi không cần thận làm đồ ấm nước đang đun.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nhân Vật Phản Diện Là Hoàng Tử Hai Mặt (5)

Ban đầu Đoạn Căn Ngôn tưởng có một cô bạn gái tính cách kiêu ngạo, hống hách ngang ngược là việc cực kì vất vả. Dù sao, túp con gái từ nhỏ là trung tâm vũ trụ hoặc ít hoặc nhiều đều không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, không hề nương tay giẫm đạp lên lòng tự trọng người khác. Cái đó gọi là gần vua như gần cọp.

Thế nhưng ngoài dự kiến, mặc dù thoát nhìn từ xa Lục Ngữ Kỳ giống bông hồng kiều ngạo, xinh đẹp nhưng đầy gai, sau khi cắt hết gai thì phát hiện cô là đóa mẫu đơn, biết thời thế biết cách cư xử, không để người ta phải khó xử.

Trên thực tế, ở bên cạnh cô rất thoải mái, không có cảm giác mỗi một từ tận tâm hồn như những cô gái khác.

Cô không nói nhiều không dính người, không giống một số người một ngày mấy chục cuộc điện thoại, mấy chục tin nhắn, cần vắt óc ra để dành. Hẳn cho rằng vì tính cô cao ngạo, nhưng khi hân gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho cô, lần nào cô đều trả lời nhanh chóng, không có nửa điểm có lệ hay nhún vai.

Nhìn bề ngoài có vẻ cô rất mạnh mẽ, thực ra cô rất tôn trọng người bên cạnh, làm việc đều lo lắng chu toàn, không khiến người khác rơi vào cảnh xấu hổ. Bình thường sắc mặt cô lãnh đạm, nhưng rất dễ dàng bị chọc cười, lúc cô cười rất được.

...

Cuộc đời Đoạn Cẩn Ngôn có vẻ bi thảm. Từ nhỏ đến lớn, phái nữ hân gặp không phải là mấy cô bé loli thôi, bạo lực ở cô nhi viện thì là thiên kim nhà giàu điều ngoa trong trường học. Cho nên điều những cô gái – xuất thân từ gia đình có gia giáo một chút – đều có thể làm được thì trong mắt hân, tiểu thư như Ngữ Kỳ thật hiếm có.

Đây chưa phải năng lực thực sự của Ngữ Kỳ, để thành công sắm vai một đại tiểu thư cao ngạo, cô đã hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống hai bậc, nhưng cũng may Đoạn Cẩn Ngôn yêu cầu không cao, vậy là đủ rồi.

Trong nháy mắt, tới tháng mười hai, thời tiết dần trở lạnh, quần áo trên người cũng dày lên.

Khi Đoạn Cẩn Ngôn mở tủ quần áo thì ngẩn người —— áo phao, áo gió, áo lông còn nguyên gác nhét đầy ngăn tủ.

Chỉ có thể là Lục Ngữ Kỳ.

Hôm sau, hân chuẩn bị rất nhiều câu điều vô dụng, bởi vì căn bản cô không hỏi mấy câu đại loại như: Có thích quần áo em đưa cho anh không, hoặc quần áo em mua cho anh đẹp không. Cô nhìn hân thay áo gió màu đen, cười nói thật đẹp trai.

Từ giây phút ấy, đột nhiên Đoạn Cẩn Ngôn cảm thấy không thể tiếp tục dùng ánh mắt của kẻ săn mồi với cô gái này, thậm chí hân có phần khâm phục cô. Cô không kể lể bộ này đẹp không, cũng chẳng nói bộ này của hãng này, tốn bao nhiêu tiền, cô chọn bao lâu, cô chỉ khen một tiếng đẹp trai, dùng giọng điệu thật lòng khen ngợi.

Quả thật Lục Ngữ Kỳ kiều ngạo nhưng lòng dạ rộng rãi. Có một số người mới trả giá, hy sinh một chút đã lái nhái nửa tháng, nhưng cô không thể. Đoạn Cẩn Ngôn bất chợt cảm thấy may mắn bởi vì có cô bạn gái như thế.

...

Mấy ngày sau là lễ Noel, thời điểm tài xế đánh xe tới đón bọn họ cũng mang theo vẻ mặt tươi cười.

Ngữ Kỳ nhìn hộp quà đóng gói đẹp đẽ ở ghế trước, “Chú tặng vợ à?”

“Không phải, cho con gái, nó xin tôi đã lâu.” Lái xe một bên đánh tay lái một bên cười nói.

Ngữ Kỳ thản nhiên cười, “Chú là người cha tốt.” Dứt lời, Đoạn Cẩn Ngôn liếc cô một cái.

Cô không khỏi nhún mày, “Sao vậy?”

Đoạn Cẩn Ngôn gờ tay sờ mũi, ngón trỏ thon dài với khớp xương rõ ràng cọ vào sống mũi cao thẳng, mỗi động tác đều đẹp mắt. Hình như hơi xấu hổ, khóe miệng hân khẽ nhếch, bật cười, “Gần đây hình như em hay cười hơn.”

Trong lòng ‘bộp’ một tiếng, Ngữ Kỳ thầm mắng đạo này mình thả lỏng, vội vàng treo biểu cảm cao quý, lạnh như băng lên, “Thật không?”

Có lẽ hiếm khi thấy cô có phản kích động, bạc môi Đoạn Cẩn Ngôn sung sướng cong cong, đùa giỡn, “Em nên cười nhiều hơn, lúc em cười rất được.”

“...” Ngữ Kỳ nhìn chằm chằm hân một lúc, bật cười, “Anh cũng thế.”

Đoạn Cẩn Ngôn rất ít khi bị người trêu chọc, sau vài giây mới nhận ra câu “Anh cũng thế.” có ý tứ gì, nhất thời nụ cười nơi khóe miệng trở nên hơi cứng, vội ho một tiếng làm như ngưng đọng tâm trí.

Bên trong xe tạm thời im lặng, nhưng sự im lặng này rất nhanh bị phá vỡ. Tiếng nhạc chuông chói tai bỗng dưng vang lên, lái xe liếc đi động đặt bên cạnh, không nhận, chắc là bận tâm thời gian làm việc không được nhận điện thoại riêng.

Thị lực Ngữ Kỳ cực kì tốt, liếc qua thấy trên màn hình hiển thị hai chữ “Bà xã”, “Chú nghe đi, không sao.”

Đúng là bà xã chú ấy gọi, báo rằng trên đường con gái tan học bị tai nạn xe cộ, đang cấp cứu.

Xe phanh kịch một cái, người Ngừ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn theo quán tính lao về phía trước, hộp quà màu hồng trên bệ xe rơi xuống.

Ngừ Kỳ có chút không đành lòng, mở miệng, “Chú tới bệnh viện đi, bọn cháu tự về, dù sao còn một đoạn thời.”

Lái xe cảm kích liếc nhìn cô một cái, nhưng hiển nhiên còn do dự, nhưng Ngừ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn đã nhanh chóng xuống xe.

“Cảm ơn.” Lái xe nói ra hai chữ rồi đạp mạnh chân ga, tay đánh bánh lái đổi hướng, phi như bay.

Mới sáu giờ trời đã nhá nhem. Con đường trống trải không một bóng xe, xuyên qua tán cây đen thui, loáng thoáng trông thấy mấy căn biệt thự phía trước. Khác với không khí ấm áp mở điều hòa bên trong xe, không khí bên ngoài lạnh thấm vào xương, thở ra một hơi có làn sương trắng.

Ngừ Kỳ chà chà chân, tự nhiên khoác cánh tay Đoạn Cẩn Ngôn, “Chúng ta đi thôi.”

Buổi tối gió lạnh thổi qua hai má gây đau đớn, độ ẩm trên người tan biến hết. Khí lạnh theo cổ áo, cổ tay áo cố gắng chui vào trong, cả hai người run rẩy. Dưới ngọn đèn đường bóng hai người bị kéo thật dài, quần quýt lấy nhau.

Đi một lúc, bàn tay để bên ngoài lạnh đến độ sắp đông cứng, tay Ngừ Kỳ đang khoác khurru tay hần đi chuyển, chui vào túi áo. Tưởng rằng sắp được sưởi ấm, ai ngờ tay hần lạnh y chang tay cô phơi trong gió hồi lâu.

Cô nghiêng đầu nhìn hần, “Có cần gọi điện về gọi người lái xe đến không?” Tầm này chắc Lục Thiên Lỗi đã về nhà, bảo lái xe chuyển đưa đón nó đến cũng được.

Đoạn Cẩn Ngôn hít hít mũi, có lẽ mũi bị tắc, giọng hơi buồn, “Không cần, cũng sắp đến.”

Ngừ Kỳ bỗng nhiên dừng bước, Đoạn Cẩn Ngôn nghi hoặc dừng lại theo. Hần quay đầu thấy cô đang tháo khăn quàng trên cổ mình nên mở miệng hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô không trả lời mà kiễng mũi chân, hai tay choàng qua cổ hần, cẩn thận quàng cho hần chiếc khăn quàng cổ còn mang theo độ ẩm cơ thể. Thật ra hôm nay cô có mang theo mũ len, đội mũ len có thể cản bớt gió lạnh, nhưng cô ranh mãnh không đội. Đúng vậy, cô cố tình, cô muốn làm một khổ nhục kế nhỏ.

Đoạn Cẩn Ngôn nhìn động tác của cô, trong khoảng thời gian ngắn ngáy ngắn cả người, quên nói lời cảm ơn, chỉ ngu ngơ nhìn cô.

Cô mím môi, chớp mũi đông lạnh đỏ bừng, đôi mắt đen láy dưới bóng đèn rất xinh đẹp. Một cơn gió lạnh bỗng nhiên thổi qua, hình như cô hơi run một chút, vô ý thức rút cổ song vẫn tiếp tục hoàn thành động tác trên tay.

Đoạn Cẩn Ngôn cảm thấy chỗ tay cô không cẩn thận chạm vào trở nên mềm mại lạ thường, trái tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, mềm mại hơn, như sóng gợn từng tầng từng tầng, giống như cơ thể ấm áp hần lên.

Hần không nhận được cú đầu gọi cô, “Ngừ Kỳ.”

Cô định lên tiếng thì bị chặn lại. Đôi môi hần lạnh lẽo mềm mềm dán lên môi cô, mang theo hơi lạnh.

Bỗng nhiên Đoạn Cẩn Ngôn không còn suy nghĩ muốn báo thù. Chiếm đoạt Lục thị thì sao, giỏi giang hơn Lục Thiên Lỗi thì sao, không gì so sánh được với có cô ở bên cạnh trong buổi tối mùa đông rét lạnh mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: À, đúng vậy, Đoạn Cẩn Ngôn đã thích Ngừ Kỳ cho nên hần phải tạm biệt mọi người.

Từ khi hần sinh ra đến nay, tới tận bây giờ không ai đối xử với hần tốt như vậy. Cho dù bản thân bị gió thổi run run cũng muốn quàng khăn quàng cổ cho hần → → Ngừ Kỳ nắm rất chắc, nhắm thẳng vào điểm yếu ốt nhất, bắt gọn Đoạn Cẩn Ngôn trong lòng bàn tay.

Thật ra ở thế giới này, nhân vật phản diện lớn nhất là cô nàng Ngừ Kỳ. [Bà tránh ra.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phiên Ngoại Đoạn Cẩn Ngôn

Tận khi hai người đã kết hôn, Đoạn Cẩn Ngôn vẫn duy trì mặt nạ ôn hòa tao nhã, chưa từng biểu lộ ra bản tính lạnh lùng, nham hiểm của hần.

Bởi vì hần một mực tin rằng, bản thân được Ngừ Kỳ ‘thích’ là vì hần giả vờ dịu dàng. Nếu có một ngày hần không cẩn thận để lộ bộ mặt thật của mình

thì cô sẽ rời khỏi hẳn.

Nhưng mà chuyện đời không chiều lòng người, hẳn càng muốn duy trì bộ mặt ôn nhu giả dối này thì càng có người muốn khiêu khích hẳn.

Mà gã định gây sự kia chính là trợ lý mới của Ngừ Kỳ – Trương Tuấn.

Trương Tuấn mới du học ở nước ngoài về, có học thức có tướng mạo có phong độ, vừa vào công ty đã cầm tù không ít trái tim đồng nghiệp nữ.

Không biết vì tiền đồ bản thân hay xuất phát từ chân tâm, vị trợ lý này tương đối ân cần, chu đáo với Ngừ Kỳ, gần như theo đuổi quang minh chính đại, giống như không biết cô là gái đã có chồng — có lẽ anh ta dám làm như vậy vì biết chồng của cô dựa hơi vợ thẳng tiến. Cho nên, vốn tự nhận diện mạo và năng lực đều không thua kém Đoạn Cẩn Ngôn, anh ta dần nảy sinh dã tâm.

Mặc dù ở công ty Đoạn Cẩn Ngôn nổi tiếng là người có tính tình ôn hòa, nhưng nói đến cùng hẳn không phải loại người lương thiện thật sự. Có người nghĩ muốn dẫm đạp hẳn để đi lên thì hẳn không thể không phản kích.

Những năm gần đây, hẳn bất động thanh sắc (1) bố trí không ít tâm phúc bên cạnh Ngừ Kỳ, muốn đuổi một trợ lý nhỏ nhoi, không có thế lực, không có hậu thuẫn ra khỏi công ty là chuyện dễ dàng như trở bàn tay. Không quá nửa tháng, vị trợ lý kia bị cả công ty công khai xa lánh rồi cuộc nộp đơn xin từ chức, ôm hộp giấy ra khỏi công ty.

(1) mặt không thay đổi, tình bơ.

Loại bỏ một đối thủ dễ dàng như vậy, Đoạn Cẩn Ngôn vô cùng hài lòng, trên mặt nở nụ cười cả ngày.

Ngừ Kỳ không phải kẻ ngốc, những gì hẳn làm cô đều nhìn thấy rõ ràng. Đương nhiên, cô không để ý đến mấy chuyện ngầm ngầm này. Chỉ cần khi còn sống, người trong lòng hẳn thích là cô, thì hẳn sẽ không đến tìm nam nữ chủ gây phiền toái, cái khác cô không quan tâm.

Thế nhưng Đoạn Cẩn Ngôn vui vẻ biểu hiện thật sự quá rõ ràng, cô đành phải buông điều khiển từ xa trong tay, nhích lại gần cái gối đầu sau lưng, làm bộ không biết hỏi, “Hôm nay có chuyện gì vui à?”

Hắn vừa tắm rửa xong, đang ngồi ở mép giường lau tóc, nghe vậy quay đầu lại nhìn cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng trước sau như một. Đoạn Cẩn Ngôn không hổ là Đoạn Cẩn Ngôn, nói dối mà mặt không đổi sắc: “Ừ, lâu rồi hôm nay mới ký được một hợp đồng.”

Ngừ Kỳ đồng dạng là người có kỹ năng biểu diễn cao, nghe nói như thế trên mặt không hề khác thường, chỉ vẫy tay về phía hẳn, “Anh lại đây.”

“Hả?” Đoạn Cẩn Ngôn nhìn cô một cái rồi thuận theo leo lên giường, dịu dàng cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngừ Kỳ nhún mày không nói, vô cùng tự nhiên đưa tay nhận lấy khăn lông trong tay hẳn, động tác thành thạo giúp hẳn lau tóc ướt. Truyện được đăng tại magnolia1314.wordpress.com

Đoạn Cẩn Ngôn sững sốt, hơi mất tự nhiên nghiêng người sang để cô lau dễ hơn, sau đó bất động thanh sắc kéo chăn qua che khuất phần bắp chân — Kết hôn mấy năm nhưng đến giờ hẳn vẫn không muốn để cô nhìn thấy chỗ bị phỏng trên chân mình, cũng như hẳn không chịu tháo xuống cái mặt nạ giả dối, lấy diện mạo thật đối mặt với cô.

Ngừ Kỳ làm bộ như không thấy, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nó, “Anh không thích Trương Tuấn sao?”

Đoạn Cẩn Ngôn đã không còn là Đoạn Cẩn Ngôn trước kia, hiện tại hẳn sánh ngang với anh đế. Nghe thấy vấn đề này hẳn không chút khăn trương, chỉ nghiêng đầu khẽ cười nhìn cô: “Không có, sao em lại nghĩ như vậy?”

Ngừ Kỳ liếc hẳn một cái, không nói gì, chỉ tiếp tục động tác trong tay, lau đến gần khô mới dừng lại.

Nhất thời bầu không khí trầm lắng bao trùm lên hai người, tuy nét mặt Đoạn Cẩn Ngôn vẫn như thường, nhưng trong lòng bắt đầu hoảng loạn. Ngừ Kỳ yên lặng nhìn hẳn một lúc, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng, tiến lên trước khẽ tựa đầu trên vai hẳn, khẽ nói: “Anh là chồng của em, anh không thích ai, đương nhiên có quyền khai trừ người đó.”

Đoạn Cẩn Ngôn ngẩn người, hơi chần chừ nhìn về phía cô, “Em... biết?”

Ngừ Kỳ mỉm cười, ngẩng mặt lên hôn khẽ môi hẳn một cái: “Anh không muốn để em biết, em vĩnh viễn sẽ không biết.”

Một lát sau, Đoạn Cẩn Ngôn đưa tay ôm cô vào lòng, cảm tựa vào đỉnh đầu cô, có chút không tin nổi, giọng mang một tia dò xét không dễ phát hiện: “Em không tức giận?”

Ngừ Kỳ cười, im lặng, chỉ vươn tay ôm thắt lưng hẳn thay cho câu trả lời. Truyện được đăng tại magnolia1314.wordpress.com

Yên tĩnh một lúc lâu, cô nghe thấy tiếng hẳn từ đỉnh đầu truyền đến, trầm thấp mà từ tốn, không còn ngây ngô như trước kia, mà trở nên chín chắn hơn qua năm tháng, “Ngừ Kỳ.”

“Hả?”

“Cảm ơn.”

Ngữ Kỳ im lặng trong chốc lát rồi nói khẽ: “Vợ chồng với nhau không cần nói cảm ơn.”

(Ý đầy đủ của Đoạn Đoạn là cảm ơn em tiếp nhận mọi mặt của anh —— Hấn vĩnh viễn không biết, Ngữ Kỳ nhìn thấy hấn từ đầu. Cho nên nói nhân vật phản diện cũng có chỗ ngu ngốc! Cực kỳ dễ gạt!)

***

Từ khi Ngữ Kỳ ngầm đồng ý chuyển hấn đuổi Trương Tuấn ra khỏi công ty, hình như hấn hiểu cô không để ý đến một số thủ đoạn mà hấn sử dụng, song không quá chắc chắn vì thế hấn bắt đầu thử dò xét.

Đầu tiên hấn trắng trợn sắp xếp ‘quân’ của bản thân vào các chức vụ quan trọng, sau đó từ từ loại bỏ các phe đối lập, cả công ty dần biến thành vương quốc của hấn —— những điều này đều nằm trong dự tính của Ngữ Kỳ. Những người phải trải qua tuổi thơ tương đối bi thảm, hoặc trở nên tự ti e dè hoặc là biến thành người đầy dã tâm.

Rõ ràng Đoạn Căn Ngôn thuộc loại thứ hai và có biểu hiện giống loại người đó —— Bề ngoài bọn họ trông rất mạnh mẽ, thật ra cực kì khuyết thiếu cảm giác an toàn. Trong tiềm thức họ cho rằng chỉ khi nắm địa vị, quyền thế cao hơn người khác, quyền lực tối cao mới bảo đảm bản thân không quay về cảnh bị người ta bắt nạt như trước kia. Mà người dã tâm càng sâu thì ắt sẽ sinh ra một loại tâm lý muốn báo thù, bọn họ muốn nhìn thấy những người từng chà đạp họ quỳ xuống trước mặt họ cầu xin tha thứ.

May mắn thay hiện nay Đoạn Căn Ngôn không còn suy nghĩ báo thù người nhà họ Lục. Sở dĩ hấn nắm chặt quyền hành trong công ty của mình đại khái là sợ có một ngày hấn rơi xuống tình trạng khó khăn trước đây.

Hiểu rõ những điều này nên Ngữ Kỳ không ngăn cản hấn. Đối với việc hấn làm, cô mở một con mắt nhắm một con mắt, làm bộ như không biết.

Thế nhưng Đoạn Căn Ngôn không biết cô cố tình không quan tâm, nên thường chìm trong trạng thái mâu thuẫn —— hấn muốn tranh thủ đủ để bảo đảm địa vị quyền thế bản thân, nhưng không muốn cô nhìn thấy bộ mặt thật nham hiểm, xấu xa của mình.

Cho nên mới xuất hiện tình huống như thế này —— Thủ đoạn hấn dùng trong công ty càng ngoan tuyệt thì biểu hiện trước mặt cô càng dịu dàng. Những năm gần đây kỹ năng biểu diễn của hấn không ngừng nâng cao, dù là Ngữ Kỳ cũng không thể tìm được nửa điểm mất tự nhiên trên khuôn mặt tươi cười vui vẻ, ấm áp của hấn.

Nhưng dù kỹ năng biểu diễn của hấn gần như hoàn mỹ cũng không thể che giấu hết mọi thứ, vì suy nghĩ quá độ trong thời gian dài nên hấn càng gầy yếu. Theo góc độ trung y mà nói, hấn vốn thể hàn, tâm tư quá nặng sẽ khiến thể lực tiêu hao nhanh hơn. Ví dụ khó đi vào giấc ngủ thậm chí mất ngủ, cùng với một loạt tình trạng tay chân rét run, mặt không có chút máu, dễ mệt mỏi.

Tuy rằng ở trước mặt cô, hấn che dấu sự mệt mỏi và mất ngủ rất khéo, nhưng mà thân thể hấn ngày càng gầy yếu hơn trước, tay cũng dần lạnh hơn nên không thể lừa được cô, rõ ràng nhất chính là viền mắt hấn càng ngày càng thâm đen.

Trong một buổi tối trần trọc khó ngủ, Đoạn Căn Ngôn đoán Ngữ Kỳ đã ngủ rồi mới dám lật người, mở to mắt ngăn người nhìn trần nhà. Có điều lần này hấn luôn cảm thấy có gì đó khác thường, như thể có ai đó đang nhìn chằm chằm mình. Hấn bán tín bán nghi quay đầu thì thấy người vốn nên ngủ say lúc này lại vô cùng tỉnh táo nhìn mình, ánh mắt hiểu rõ như đã nhìn thấu hấn từ lâu.

Hấn ngăn ra nhưng rất nhanh phản ứng lại, như bình thường ním cười một cái, âm thanh trầm thấp dịu dàng dễ nghe vang lên trong bóng tối, “Không ngủ được sao?”

Ngữ Kỳ cảm thấy lúc này quả thực nên vỗ tay khen ngợi hấn, một câu vô cùng đơn giản đã quét sạch sẽ nghi vấn của mình, thậm chí còn thể hiện giống như cực kỳ quan tâm. Nhưng cô không muốn để hấn lừa dối thêm nữa, sớm muộn gì cũng có một ngày vì hấn giấu mọi thứ trong lòng mà sinh ra tâm lý vụn vặt, hơn nữa trước mắt tình trạng sức khỏe không cho phép hấn tiếp tục miên man suy nghĩ.

Cô không nói gì, chỉ giơ tay nhẹ nhàng xoa viền mắt hấn, cười như không cười nhìn hấn. Ngón tay cô ấm nóng chạm vào làn da lạnh như băng, cảm xúc ấm áp đặc biệt rõ ràng, theo bản năng hấn nháy mắt một cái, rồi lại cười dịu dàng, giống như không có việc gì hỏi, “Làm sao vậy?”

“Lời này hấn là do em hỏi anh.” Ngữ Kỳ nhú mày, bàn tay trước mắt hấn dừng lại rồi di chuyển xuống, thò tay vào trong chăn, xuôi theo cánh tay đụng đến tay trái hấn, nhẹ nhàng cảm rồi thở dài một tiếng, “Đôi mắt như gấu trúc, tay cũng lạnh như tảng băng.”

Đoạn Căn Ngôn hơi ngạc nhiên, còn chưa kịp nói gì, một thân thể ấm áp đã tiến vào trong chăn, như một lò sưởi vậy, sau đó vang lên tiếng cô hàm chứa sự trêu chọc ——

“Công phu sưởi ấm của em như thế nào?”

Hấn cúi đầu, đón nhận tầm mắt đầy vui vẻ của cô, ngăn ra một lúc rồi khẽ nói, “Quay về ngủ đi, anh không sao, em như vậy dễ bị cảm.” Lúc nói lời này hấn đã bỏ đi nụ cười dịu dàng mọi khi, bên trong có thêm vài phần chân thành.

Ngữ Kỳ vươn cánh tay vòng qua thắt lưng hấn, nhú mày nhìn hấn nói, “Nếu em bị cảm cũng không sao, dù sao qua một tuần rồi sẽ tốt lên, nhưng nếu đổi thành người nào đó chắc qua nửa tháng chưa khỏi hấn.”

Cô nói đúng lần trước hẳn không cần thận đề nhiễm lạnh dẫn đến cảm mạo, lập đi lập lại qua một tháng mới dứt bệnh, dĩ nhiên hẳn hiểu câu trêu đùa này. Làm một người đàn ông, thể chất còn yếu hơn phụ nữ, cho dù là Đoạn Căn Ngôn cũng không khỏi xấu hổ.

Ngữ Kỳ như vô tình nói, “Như vậy, ngày mai chúng ta tìm mấy người bảo thủ kia ăn bữa cơm đi.” Dừng một chút, cô cười, “Đến lúc nên nhắc nhở bọn họ.”

Cô nhảy đề tài quá nhanh, Đoạn Căn Ngôn nhất thời sững sờ, “... Cái gì?”

Ngữ Kỳ bật cười, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói tên vài thành viên hội đồng quản trị, sau đó hơi lùi lại, rồi trực tiếp nói, “Thông báo cho bọn họ vài câu, sau này bọn họ không dám đối nghịch với anh nữa.”

Đoạn Căn Ngôn hoàn hồn, theo bản năng lập tức đeo cái mặt nạ dịu dàng âm áp, mỉm cười dùng giọng điệu vô cùng công bằng chính trực nói hội đồng quản trị lo nghĩ cho công ty Lục thị như vậy rất tốt, kỳ thật hẳn không thêm đề ý. Cô nghe hắn nói khẩu thị tâm phi cũng không lên tiếng, cười như có như không nhìn hắn.

Trầm mặc trong chốc lát, Ngữ Kỳ từ từ mở miệng, “Chúng ta là vợ chồng, giữa vợ chồng với nhau không cần giấu diếm.”

Hắn im lặng một lát, không khỏi bắt đầu suy đoán có phải cô đã sớm biết tất cả hay không, giọng khàn khàn nói: “Ngữ Kỳ, em nghe anh giải thích ——”

Cô đề lại môi hắn, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Không có gì cần giải thích, em không có ý trách móc anh. Em nói rồi, anh là chồng của em, anh không thích ai đương nhiên có thể khai trừ người đó, bồi dưỡng thể lực của mình cũng không có gì không đúng. Song mấy người thành viên hội đồng quản trị đều là cấp nguyên lão, đã cống hiến cho công ty hơn nửa đời người, động đến bọn họ khó tránh khỏi làm lòng người dao động, cho nên em hy vọng mọi người có thể chung sống hòa bình.” Dừng một chút, cô còn nói tên vài thân tín của mình, “Còn mấy người này anh có thể yên tâm dùng.”

Đoạn Căn Ngôn tựa hồ vẫn có chút không thể tin, cảnh giác cẩn thận hỏi, “... Bọn họ đều là người của em, cho nên anh không hề động đến bọn họ.”

Những lời này của hắn đều là thật, từ trước đến nay hắn có chừng mực, không đụng tới thủ hạ tâm phúc của cô, từ điểm này có thể thấy hắn cẩn thận quá mức.

Ngữ Kỳ buồn cười, không đề ý vào thời điểm này mà hắn còn cẩn thận quá, dù sao sau này hắn sẽ hiểu lời nói của cô là thật. Cô híp mắt bảo, “Không cần nghĩ nhiều, yên tâm ngủ đi.” Dừng một chút, cô hơi bất mãn ôm thắt lưng của hắn thật chặt, “Nếu tiếp tục gây xuống nữa thì thắt lưng của anh sẽ nhỏ hơn em đó.”

Đoạn Căn Ngôn ngạc nhiên, cuối cùng từ từ đưa tay ôm lấy cô. Truyện được đăng tại magnolia1314.wp.com

Ước chừng một phút sau, Ngữ Kỳ đang nhắm mắt lại nói, “Căn Ngôn?”

Đang suy nghĩ nên trả lời theo bản năng, quả nhiên khi cô nghe tiếng trả lời, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, “Em nói những lời này vì để anh yên tâm ngủ, mà không phải khiến anh càng thêm khó ngủ.” Dừng một chút, cô nâng tay vuốt hai má hắn, “Rốt cuộc anh muốn thế nào mới chịu ngủ một giấc ngon lành mà không nghĩ đông nghĩ tây?”

Đoạn Căn Ngôn không biết nên trả lời như thế nào, chỉ theo bản năng dịu dàng cười một cái.

“... Không muốn cười thì đừng cười.” Ngữ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ, “Em là vợ của anh, ở trước mặt em anh không cần mặt mũi như vậy.”

Nhưng mà thói quen đã lâu đâu thể thay đổi trong một sớm một chiều, hắn ngẩn người, lại nở nụ cười ôn hòa theo bản năng.

“...” Ngữ Kỳ không biết nên nói cái gì, đành nhận thua đứng lên, “Thôi, để em đi lấy cho anh một ly sữa nóng.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nhân Vật Phản Diện Là ‘Trai Bao’ (1)

Bài hát tiếng Anh không biết tên với giai điệu mềm mại, thanh thoai quanh quẩn bên tai, như tơ lụa màu đen như có như không lướt qua tai. Ngọn đèn mờ ảo khi mờ khi tỏ quán quýt với bầu không khí lãng mạn ái muội, đồng thời có một ma lực khiến người ta không tự chủ bình tĩnh lại. Tuấn nam nữ nữ đi qua đi lại, mỗi khi có khách nữ để lại mùi hương nồng, mấy phút sau mới tan hết.

Bàn làm bằng gỗ hồ đào châu Mỹ phủ khăn ăn trắng tinh, người pha chế rượu đẹp trai đứng sau quầy bar. Cả nhà hàng chìm đắm trong bầu không khí yên tĩnh, rượu vang đỏ cùng với cách bài trí tô điểm thêm một, hai phần tao nhã, quý khí.

Ngữ Kỳ ngồi ở tầng hai, chăm chú quan sát chỗ ngồi cạnh cửa sổ tầng một. Đó là vị trí cô đặt trước, cô có hẹn với Dung Duệ – nhân vật hàng đầu của

METTO, hằng năm chiếm cứ vị trí thứ ba ở thành phố C.

Đúng vậy, Dung Duệ là nhân vật nam phụ phản diện lần này. Điểm khác biệt giữa hắn với những nam phụ trước kia từng tiếp xúc là nghề nghiệp, hắn làm ở METTO.

Trong quyển tiểu thuyết này, METTO vô cùng thần bí. Nó không phải câu lạc bộ đêm, cũng không phải quán trai bao, trụ sở chính của nó đặt ở đâu chỉ có nhân viên biết. Chỉ cần khách hàng nữ liên hệ với METTO, thanh toán thù lao, chọn ra địa điểm thì sẽ có người giúp bạn giảm bớt sự cô đơn.

Ngữ Kỳ không có thành kiến với công việc này. Ở một mức độ nào đó, thậm chí cô cảm thấy nghề nghiệp trên cực kì giống công việc của mình. Giống nhau ở: Cần dùng mạo uơ nhìn, diễn xuất hoàn mỹ, cư xử khéo léo và nắm chắc tâm lý đối phương.

Tranh thủ lúc Dung Duệ chưa đến, Ngữ Kỳ bắt đầu sửa sang lại tư liệu trong đầu.

Trong quyển tiểu thuyết này, nữ chủ tên Lâm Huyền Huyền, là một trợ lý nhỏ bình thường, ngày đầu tiên đi làm cô trúng tiếng sét ái tình với luật sư riêng của bà chủ – Thẩm Nhiên. Cô trợ lý lương thiện hơi ngốc nghếch, luật sư đẹp trai dịu dàng mà thông minh, đúng là một đôi trời đất tác hợp.

Không may, một lần Lâm Huyền Huyền tình cờ cứu Dung Duệ. Truyện được đăng tại magnolia1314.wp.com

Nếu mỹ nữ cứu anh hùng, trong tình huống bình thường anh hùng sẽ lấy thân báo đáp, đáng tiếc được cứu chẳng phải anh hùng mà là rắn độc máu lạnh. Sau khi thích nữ chính, Dung Duệ phát hiện cô có người yêu khác, dưới con giận dữ biến thành ma quỷ, nghĩ trăm phương ngàn kế —— Đầu tiên làm nữ chủ hoài nghi luật sư Thẩm Nhiên vụng trộm với người phụ nữ khác. Sau đó, hắn dựa vào quan hệ của bản thân khiến Thẩm Nhiên mất việc, mạnh mẽ chia rẽ đôi tình nhân.

Có thể nói, vận xui của Lâm Huyền Huyền mở ra từ khi cứu Dung Duệ, trình diễn vở bi kịch bác nông dân và con rắn, từ nay về sau số phận cô nhiều nháp nhô.

Lần này Ngữ Kỳ cần đóng nữ phụ độc ác tên Tần Ngữ Kỳ, nhận được vô số di sản thừa kế từ cha —— cổ phần công ty, quỹ, bất động sản... Số tài sản trên danh nghĩa càng ngày càng tăng giá trị, cho dù không cần làm gì hết, khoản tiền tăng lên mỗi ngày cũng là con số thiên văn. Tất cả công việc do luật sư để ý thay cô, việc duy nhất cô làm là tiêu tiền.

Cô gái giàu có, cô đơn, lại chưa lập gia đình, vì thế METTO thành nơi Tần Ngữ Kỳ thường xuyên liên hệ. Khách hàng lâu dài của Dung Duệ là Tần Ngữ Kỳ, càng trùng hợp hơn, Lâm Huyền Huyền và Thẩm Nhiên làm việc cho cô.

Lúc này vở kịch vừa bắt đầu, Lâm Huyền Huyền vừa mới thích Thẩm Nhiên, chưa cứu người đàn ông tên Dung Duệ. Và đây là lần đầu tiên Tần Ngữ Kỳ đến METTO, lần đầu tiên hẹn gặp Dung Duệ.

Mọi thứ ở điểm xuất phát, có thể thay đổi toàn bộ. Ngữ Kỳ phải khiến Dung Duệ thích mình, đừng phá rối vợ chồng son Lâm Huyền Huyền và Thẩm Nhiên.

Trong nguyên tác, sở dĩ Dung Duệ thích Lâm Huyền Huyền, không phải vì cô xinh đẹp thông minh, mà do cô lương thiện, ngây thơ như ánh mặt trời ngẫu nhiên chiếu sáng chỗ u ám nhất trong lòng hắn, làm hắn động tâm.

Tuy rằng Dung Duệ là nhân viên top đầu của METTO, đa phần khách hàng nữ của hắn đều có thân phận có địa vị, rất nhiều người xinh đẹp hơn Lâm Huyền Huyền, một số còn tao nhã quý khí. Nhưng ánh mắt khách nữ nhìn hắn chẳng ai không mang theo sự khinh thường, ăn trên ngồi trước, như đang nhìn vết bùn dính trên đôi giày đắt tiền.

Lâm Huyền Huyền hoàn toàn khác. Đôi mắt cô đen trắng rõ ràng, không có thành kiến, sạch sẽ như sau cơn mưa trời lại sáng. Cho nên, Dung Duệ coi trọng cô rất hợp tình hợp lý.

Tuy rằng hiểu rõ dựa vào phương pháp giống Lâm Huyền Huyền nhất định có thể bắt gọn Dung Duệ, nhưng Ngữ Kỳ sẽ không làm như vậy. Công việc của cô là sắm vai Tần Ngữ Kỳ, chỉ có thể lấy thân phận Tần Ngữ Kỳ, phong thái của Tần Ngữ Kỳ bước vào mắt Dung Duệ, đây là đạo đức nghề nghiệp.

Nghĩ đến đây, Ngữ Kỳ cúi đầu xem đồng hồ, cách thời gian hẹn 10 phút là thời điểm tốt nhất quý ông hay đến. Cô ngoái ra cửa, quả nhiên thấy một chàng trai tóc đen được phục vụ dẫn tới vị trí cạnh cửa sổ.

Cho dù nhìn từ tầng hai, cũng trông thấy dáng người hắn cao gầy, đôi chân dài thẳng tắp, vóc dáng có thể so sánh với người mẫu ảnh bìa của tạp chí Mốt.

Hắn không giống đồng nghiệp rạp khuôn mặc âu phục Armani mà mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh theo phong cách Anh quốc với quần đen dài. Trên cổ tay đeo chiếc đồng hồ kiểu dáng đơn giản, Ngữ Kỳ biết đó là mẫu mới của một nhãn hiệu nổi tiếng vừa bán ra thị trường. Thẩm mỹ của hắn không tệ, không phải loại đeo vàng ròng rêu rao khắp nơi.

Cổ áo somi dựng thẳng, hai cúc áo trên cùng không cài, để lộ xương quai xanh tinh xảo. Cổ hắn trắng không, không mang dây chuyền đầu lâu đáng sợ hay hoa tai chữ thập.

Cho dù là Ngữ Kỳ, cũng không ngờ tới tình huống này.

Dung Duệ không giống loại người làm nghề này, nhìn bề ngoài hần y hết cao tài sinh (1) mới từ nước Anh trở về, rất có phong độ của người trí thức.

(1) Cao tài sinh chỉ người cố gắng nổi bật ở một phương diện nào đó, đặc biệt là thành tích học tập. Cao tài sinh khác học sinh giỏi ở chỗ: Chưa hẳn các cao tài sinh đã thông minh, có thiên phú nhưng chắc chắn cố gắng hết sức mình để giành được thành tích. Hiện tại, ‘cao tài sinh’ được dùng như một thuật ngữ mạng giấu cợt người tốt nghiệp ở đại học danh tiếng mà không tìm được việc làm. Nguồn: Baixe.

Trên người hần, bạn không nhìn thấy hắc ám và dơ bẩn có ở đa số người. Hần như ánh nắng buổi chiều ôn hòa, như cơn gió nhẹ khẽ lướt qua cầu, tinh xảo thanh nhã —— không hổ là át chủ bài METTO tí mỉ bồi dưỡng, có khí chất hơn hẳn đám con cháu đời thứ ba nhà quyền thế, giàu có.

Ngữ Kỳ bỗng may mắn mình có nhiều kinh nghiệm, nhìn mặt nhiều người, nếu không thật sự tự thấy xấu hổ trước mặt hần.

Nhưng cô chưa có ý định xuống lầu, khách hàng nữ của Dung Duệ không nhiều cũng không ít. Muốn hần thích bản thân, bước đầu tiên phải khiến mình trở thành người không giống đám khách kia.

Chẳng có gì so với chậm chạp trễ hẹn càng khiến người ta khắc sâu ấn tượng. Bạch Cư Dị có câu thơ cổ giải thích trọng vẹn đạo lý này —— chính là ‘Thiên hồ vạn hoá thuỳ xuất lai’ (2), bởi vậy khúc đàn tỳ bà kia mới có giá như thế.

(2) Câu thơ thứ 13 trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị.

Dịch nghĩa: Gọi đến ngàn lần vạn lần mới bước ra. Tương tự ý thứ càng hiếm càng có giá cao. Nguồn: Thivien.net.

10 phút nhanh chóng trôi qua, Dung Duệ ngoắc tay bảo phục vụ lấy tách cà phê.

Thêm 20 phút, tách cà phê kia voi non nửa, Ngữ Kỳ tưởng hần bắt đầu không kiên nhẫn, nhưng không.

Chỉ là trong tư thế thêm vài phần tùy ý, tựa lưng vào ghế ngồi mang theo hương vị lười biếng, hần nghiêng mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tựa hồ không thêm để ý thời gian trôi qua.

Ngữ Kỳ đứng dậy, bám vào tay vịn khắc hoa bước xuống lầu. Cầu thang ở sau lưng Dung Duệ, rất gần cửa. Từ góc độ của hần không nhìn ra có người xuống lầu, Ngữ Kỳ quay người lại giả vờ từ cửa bước vào, thiên y vô phòng (3).

(3) áo tiên không có đường may, ý nói phối hợp chặt chẽ không sơ hở.

Chắc hẳn Dung Duệ có xem qua ảnh chụp và thông tin về cô, Ngữ Kỳ chưa tới trước bàn hần đã nhận ra. Miệng hần hơi cong lên tạo thành nụ cười, không nhiều chẳng ít, vừa không có vẻ lạnh lùng cũng không quá mức nhiệt tình, vừa đủ xinh đẹp. Sau đó hần đứng dậy, kéo ghế cho cô, giơ tay nhắc chân đều có một cỗ khí chất phong lưu, không lỗ mãng, ngược lại vô cùng nho nhã lịch sự.

Ngữ Kỳ âm thầm thần phục, khẽ nói cảm ơn rồi chậm rãi ngồi xuống. Đợi Dung Duệ về vị trí, cô cười xin lỗi, “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Không hề nghi ngờ, Dung Duệ là chàng trai đẹp trai tuấn tú, càng nhìn gần càng cảm thấy kinh diễm. Làn da hần rất trắng, cơ hồ không có tí vết, dù để cô gái mười tám tuổi cực kỳ hâm mộ; lông mày không quá dày đậm, tia tóc thanh mảnh rất tự nhiên, mũi cao trán rộng, mang vẻ đẹp tựa nam thần Hy Lạp. Truyện được đăng tại magnolia1314.wp.com

Càng hiếm có là đuôi mắt hần mang vài phần lười nhác, giống loài mèo Ba Tư huyết thống quý giá nằm dưới chân nữ hoàng, ung dung thoải mái. Cho dù hần cười kéo ghế cho bạn, cũng làm cho người ta cảm thấy hần không cần bạn. Chính vì thái độ bất cần đó khiến rất nhiều khách hàng nữ mê muội phát điên.

Tại vòng tròn luân quản, chỉ cần có tiền, chẳng thiếu tuấn nam xinh đẹp ngoan ngoãn nịnh nọt, bởi vậy Dung Duệ càng có vẻ không giống người thường. Dường như không phải hần vì tiền của bạn mà lao tới, thậm chí hần lười quan tâm đến bạn —— Song con người rất ‘tiện’, hần càng không quan tâm bạn, bạn càng muốn chinh phục hần.

Dung Duệ là kỳ tích trong vòng luân quản. Khác với các đồng nghiệp tìm mọi cách lấy lòng khách hàng, hần không nhúc nhích ngồi đằng kia đã có rất nhiều khách hàng nữ cam tâm tình nguyện chu cấp cho hần.

Nhiều người sau lưng gọi hần là “Nữ vương”. Bình thường thần tử ân cần đưa châu báu xe hơi đắt tiền, chỉ mong nữ vương bệ hạ nở một nụ cười.

Cho nên rất ít người quá thời gian hẹn hần lâu như thế mới từ từ bước tới. Ánh mắt Dung Duệ tí mỉ quan sát cô gái ngồi đối diện. Cô trang điểm rất nhẹ mà tinh tế, mặc chiếc váy đen pha ren kiểu dáng khác biệt, cổ thon dài, eo nhỏ. Thật ra màu đen rất dim hàng người mặc. Đa số người châu Á không hợp mặc màu này nhưng cô mặc lại rất được, có khí chất thanh lịch.

Dung Duệ cảm thấy hứng thú nhếch khóe môi, nói rất êm tai, “Đến muộn là quyền lợi trời sinh của quý cô xinh đẹp.”

Giọng nói từ tính trầm thấp, nghe vừa vui tai cũng có vẻ hoa lệ đã xâm nhập vào máu thịt.

Ngữ Kỳ mỉm cười, cầm menu phục vụ đưa rồi hỏi hần, “Anh muốn ăn gì?”

Dung Duệ không khách sáo, thoải mái mọi mấy món ngon nhất, cực kỳ lười biếng liếc cô một cái, “Cà hồi chiến mật ong thêm vài giọt chanh ở đây là số một, bánh phô mai trà xanh cũng không tồi, cô có thể thử xem.”

Bữa cơm này rất thoải mái. Cả hai đều khéo ăn khéo nói, kiến thức rộng rãi, điểm tốt khi người thông minh tán gẫu với người thông minh chính là tuyệt đối không rơi vào cảnh không hiểu đối phương đang nói cái gì, hơn nữa có thể nhanh chóng tiếp nối đề tài đối phương đang nói, lời hay ý đẹp tuôn ra ư ừn.

Ngữ Kỳ xuyên qua rất nhiều tiểu thuyết, không hề lạ khi cô có năng lực này. Thế nhưng Dung Duệ mới sống chưa tới nửa đời người, tài ăn nói quả thật quá xuất sắc.

Cùng quan sát một sự việc, Ngữ Kỳ bình tĩnh sâu sắc, Dung Duệ lại có khiếu hài hước của người Anh, luôn mang theo sự rụt rè cay nghiệt vừa đủ, lại làm cho người ta không nhận được mỉm cười.

Ngữ Kỳ cảm thấy cho dù không phải vì nhiệm vụ, nói chuyện phiếm với một người như vậy cũng là một việc hưởng thụ. Không hổ là top 3 hàng năm, quả nhiên hần có vốn liếng làm cho vô số khách hàng nữ say như điều đỏ.

Cô ngốc phục vụ định thanh toán lại bị Dung Duệ ngăn cản, “Để quý cô trả tiền là sự sĩ nhục với quý ông.”

Trong nguyên tác từng đề cập qua, sở dĩ nhân khí Dung Duệ cao như thế còn có một nguyên nhân, đó là hệ tiêu phí ở bên ngoài, hần chưa từng để khách hàng nữ phải bỏ tiền, không keo kiệt cả thẻ, đưa tiền bo. Cho dù trong lòng mọi người đều biết thả con săn sắt bắt con cá rô, nhưng các khách hàng rất thích. Truyện được đăng tại magnolia1314.wp.com

Ra ngoài hẹn hò đi chơi với đài ông, có cô gái nào tình nguyện trả tiền không? Cho dù không liên quan đến tiền bạc thì đây đưa tới thể diện.

Dung Duệ rất thông minh, hôm nay hần thanh toán khoản tiền nho nhỏ, ngày mai có lẽ sẽ thu được quà tặng gấp mấy chục lần. Vòng luẩn quẩn này là như thế, anh cho tôi mặt mũi, tôi cũng nể mặt anh.

...

Lúc hai người sống vai chò thàng máy, Dung Duệ nhìn cô, bỗng nhiên lười biếng bật cười, “Với điều kiện của cô Tần, vì sao tới tìm chúng tôi?”

Ngữ Kỳ nhú mày, cố ý ái muội nói, “Bởi vì cô độc cho nên khát vọng tình yêu.”

Dung Duệ ngăn ra mấy giây rồi khôi phục tư thế cũ. Hần dời tầm mắt, khẽ nói, “Cô Tần thật hài hước.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Nhân Vật Phản Diện Là Trai Bao (2)

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nghề nghiệp nào cũng có luật lệ.

Đa số nhân viên nam quan hệ xã hội không bán thân thể, đây là một quy củ.

Không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất. Việc bán đứng thân thể sẽ làm giảm đi sức hút của bọn họ, ảnh hưởng lớn đến nguồn thu nhập. Bọn họ có thể uống rượu, tán gẫu với bạn, lời ngon tiếng ngọt liên tục rót vào tai nhưng tuyệt đối không bán thân.

Cho nên theo lý thuyết, ăn xong bữa cơm thì ai đi đường nấy. Nhưng nếu lần nào cũng phát triển như thế, hoàn thành nhiệm vụ là điều bất khả thi. Chẳng qua đối với nhân viên luôn rèn luyện công việc hàng ngày và trình độ nghiệp vụ đứng đầu như Ngữ Kỳ, điểm này không khó khăn. Không có cơ hội ở chung thì sáng tạo ra cơ hội —— chẳng sợ không từ thủ đoạn.

Khi bước ra khỏi nhà hàng, sắc trời bên ngoài đã tối, ánh hoàng hôn rực rỡ tạo thành đốm lửa sáng rực sát mép đường chân trời, hắt ánh sáng cho một khoảng trời u ám. Đập vào mặt là gió đêm mát mẻ thổi tới, Ngữ Kỳ hơi run một chút, nâng đôi tay mảnh khảnh ôm lấy hai vai.

Mấy giây sau, trên cánh tay hơi run vì gió mát có một bàn tay ấm áp ôm lấy. Dung Duệ nhẹ nhàng nắm vai cô, nửa người hơi nghiêng giúp cô chắn đi một ít gió. Lúc Ngữ Kỳ không nhận được ngược mắt nhìn, hần hơi nhếch khóe môi, đôi mắt đen như mực bộc lộ vài phần ý cười hơi hột, “Xin lỗi, tôi chỉ mặc một cái áo sơ mi, không thể cởi áo khoác cho cô.”

Nếu đổi thành trước kia được săn sóc ân cần như thế, e rằng Ngữ Kỳ sẽ nghĩ nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng hiển nhiên lần này khác biệt. Anh ta rất giống cô, cũng là anh để đóng vai dụ dỗ chăm sóc chu đáo không chê vào đâu được, chẳng qua chắn chút gió, căn bản không nói lên điều gì. Nhưng biết là một chuyện, cô không thể biểu hiện quá mức lạnh lùng, quá mức đương nhiên.

Cô vuốt vuốt tóc, hàng mi dày đậm có chút rung động, “Cảm ơn.”

“Phục vụ quý cô xinh đẹp là vinh hạnh của tôi.” Dung Duệ lười biếng cười, thói quen nhướn khóe mắt phản chiếu ánh chiều tà đỏ ối, có một nét phong

lưu kỳ lạ.

Lúc trước nhìn qua, Ngừ Kỳ đã cảm thấy hắn rất cao, nay bị hắn nắm cả bả vai đi về phía bãi đỗ xe, cô càng được nghiệm chứng điều này —— cô cao 1m67 thế nhưng chỉ đứng tới cằm hắn. Lúc bị hắn ôm bả vai cùng sóng bước, gần như cả người cô bị hắn ôm vào lòng, quanh quần nơi chớp mũi đều là hơi thở của hắn.

Bãi đỗ xe ở rất gần, Dung Duệ liếc nhìn con Mercedes Benz màu đen của mình, về mặt vốn dĩ biếng nhác lập tức biến mất. Chiếc xe vẫn lẳng lặng đậu ở đây, song hai lớp xe trước không biết bị vật sắc nhọn gì chọc thủng, để lại lỗ thủng rất to, lớp bị xì phên nửa. Đúng là kiệt tác Ngừ Kỳ sai người làm.

Nhìn thần sắc Dung Duệ thay đổi, người nào đó diễn rất đạt nghi hoặc nhú mày, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tuy rằng nói ‘Không có gì’, nhưng trong cặp mắt hoa đào xinh đẹp của Dung Duệ nhanh chóng lóe lên một chút tàn nhẫn, giọng điệu mang theo hàm ý âm trầm, “Có người đâm thủng lốp xe tôi.”

“À.” Cô không chút để ý liếc nhanh qua lớp xe xì hơi, mặt tỉnh bơ nói ra mục đích cuối cùng, “Tôi đưa anh về, nhà anh ở đâu?”

Dung Duệ nhìn chằm chằm xe mình một lúc, rốt cục thở dài, quay đầu nhìn cô, “Xem ra, cô sắp trở thành quý cô đầu tiên đặt chân vào nhà tôi.”

“Vinh hạnh của tôi, thưa ngài.” Ngừ Kỳ học theo giọng điệu hắn, nhếch khóe miệng, tiếp theo vỗ vỗ cánh tay an ủi hắn, “Được rồi được rồi, xe cứ để lại đây một đêm không sao, tôi làm lái xe đưa anh về nhà trước.”

Dung Duệ nhìn cô, có lẽ nghe thấy mấy chữ ‘làm lái xe đưa anh’, trong mắt nhiễm mấy phần ý cười, “Tần tiểu thư, cô thật thú vị.” Hắn gặp không ít khách hàng nữ hài hước nhưng chẳng ai giống cô, không tự cao tự đại về thân phận mình.

“Chúng ta mới nhận thức một ngày mà thôi, “Ngừ Kỳ vĩnh viễn, mở cửa xe nhanh nhẹn chui vào, cúi đầu tra chìa khóa vào ổ, “Về sau anh sẽ phát hiện tôi vô cùng thú vị.”

“Thật không? Tôi rất chờ mong.”

Đặt hai tay trên bánh lái, Ngừ Kỳ trực tiếp mở miệng, “Dung Duệ, Dung tiên sinh, anh có muốn thử một mối quan hệ ổn định hơn không?”

Có lẽ đối với người khác, việc này cần tiến hành theo chất lượng, nhưng anh chàng này thì ngược lại, tốt nhất ngay từ đầu cô nói rõ ràng, bằng không bỏ công bỏ sức nhiều mà anh ta chỉ cho rằng bạn đang diễn trò thật thật giả giả.

Trong chớp mắt Dung Duệ sững sờ, nhưng rất nhanh hoàn hồn. Hắn nhú mày, lặp lại một lần lời cô nói, “Quan hệ ổn định?” Dứt lời chính hắn bật cười, “Làm ơn đi, cô Tần, cô chỉ ăn một bữa cơm với tôi đã khẩn cấp muốn thiên trường địa cửu à?”

“Tôi không thích nói đùa, ngài Dung.” Ngừ Kỳ thần nhiên liếc hắn một cái, nói đầy nghiêm túc, “Đây là đề nghị của tôi, anh có thể suy nghĩ cẩn thận.”

Dung Duệ chỉ coi như cô nhất thời tâm huyết dâng trào, lười biếng dựa vào lưng ghế, không thêm để ý, “Nếu trường kỳ, giá sẽ vô cùng cao.”

Lúc này với bối cảnh, thân phận, tiền bạc hiện nay, trường kỳ bao dưỡng mười Dung Duệ cũng không thành vấn đề, Ngừ Kỳ không chút do dự, “Giá tùy anh nói.”

“... Tôi suýt nữa nghĩ cô trúng tiếng sét ái tình với tôi, quý cô Tần.” Dung Duệ có chút kinh ngạc nở nụ cười, “Tốc độ của cô quá nhanh, tôi hoài nghi một giờ sau có phải cô sẽ cầu hôn tôi.”

Ngừ Kỳ cười đáp chân ga, “Nếu anh tin là thật.”

Dung Duệ ở trong một căn hộ sa hoa tại khu phố trung tâm. Căn hộ rộng 100 mét vuông, trang trí đơn giản thoải mái, cách sắp xếp thật sự lịch sự tao nhã, không mang theo một hơi thở kiêu kiễm, vô cùng sạch sẽ. Đúng như lời hắn, cô là người phụ nữ đầu tiên bước vào nhà hắn.

Dung Duệ đưa dép lê cho cô, vừa đi vào bếp vừa hỏi cô, “Uống gì? Cà phê?”

“Ừ, thêm một thìa đường, không thêm sữa.” Ngừ Kỳ thay dép lê, lúc định ngồi xuống ghế sofa thì nghe tiếng Dung Duệ ở trong bếp gọi cô, “Trên bàn trà có một tách cà phê, cô cầm nó vào đây.”

Ngừ Kỳ nhìn thoáng qua bàn trà thủy tinh trước mặt, quả nhiên thấy trong tầm tay cô là một cái tách gốm màu đen, cầm lấy nó cô đi tới phòng bếp, “Là cái này?”

“Trên bàn trà chỉ có một cái tách, không phải nó thì à?” Dung Duệ chẳng hề khách khí, đúng lý hợp tình tiếp tục sai cô, “Đặt bên trên bàn đánh bóng bàn là được.”

Ngừ Kỳ làm theo lời hắn, khoanh hai tay tựa vào khung cửa, “Ngài Dung, tôi phát hiện chẳng những ngài coi tôi như lái xe mà còn sai tôi như nữ giúp việc.”

“Không phải cô muốn có quan hệ ổn định trường kỳ với tôi à?” Dung Duệ xé một gói cà phê tan đổ vào cái tách, không thêm ngừng đầu vẫn trên cô, “Chút việc ấy đã không chịu nổi?”

Ngữ Kỳ nhìn hần đem đồ nước sôi vào, không khỏi nhủ thầm, “Anh muốn tôi uống loại cà phê tan này? Cách tiếp đãi khách của nhân vật hàng đầu METTO như thế này?”

“Hiện tại là thời gian tan tằm.” Dung Duệ liếc cô rồi nhắc nhở, “Trên thực tế dọc đường chúng ta hàn huyên, không thu thêm phí tán gẫu đã xem như tôi nể tình quen biết khuyến mại cho cô.”

Ngữ Kỳ không ngờ hần có thể đường đường chính chính lươn lẹo như thế, mắt tròn to, nửa ngày sau mới hồi hồn, bật cười khúc khích, “Trên thực tế tôi làm lái xe cho anh một tiếng, nếu tính toán chi li, chi phí thuê tôi lái xe không thấp đâu.”

Dung Duệ hừ một tiếng, tùy ý lấy một cái thìa hình cây nho nhỏ khuấy khuấy, vừa lòng gật gật đầu, đưa cái tách cho Ngữ Kỳ, “Cà phê của cô, uống hết cô có thể đi rồi.”

Ý định ban đầu của Ngữ Kỳ là tán gẫu với hần thêm mấy câu kéo dài thời gian, sau đó tự nhiên lấy cớ ‘Quá muộn’ để ngủ lại. Ai ngờ hần trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, cô có cảm giác uống công tốn thời gian ngẫm kẻ sách.

Nhưng có thâm niên trong nghề bao lâu nay, Ngữ Kỳ sớm thành thói quen có thời điểm mưu kế mất hiệu lực. Sau khi ngạc nhiên, trong nháy mắt cô trấn tĩnh lại, mặt không đổi sắc bắt đầu soạn lời nói dối, “Tôi không biết đường khu này, không tự về được.”

Dung Duệ quay đầu nhìn cô, chậm rãi
nheo đôi mắt hoa đào xinh đẹp, mắt
hơi nhướn lên, *"Cô muốn ở lại không
về?"*

Bị hần trực tiếp nói toạc, Ngữ Kỳ càng
không cần cố kỵ, cao quý lạnh lùng
tựa lưng vào ghế sofa, *"Chứa chấp
tôi một đêm, chi phí chỗ ngủ không để
anh chịu thiệt."*

Dung Duệ nhìn chằm chằm cô một
lúc, có vẻ cảm thấy khó đuổi người
này đi, giọng điệu có phần bất đắc dĩ,
"Không sợ tôi làm gì cô à?"

Ngữ Kỳ với đệm sofa mềm mại bên
cạnh để lên đùi, tự nhiên cầm điều
 khiển TV, *"Anh sẽ làm gì ư?"*

Hình như Dung Duệ không muốn để
tâm thêm đến cô, xoay thân đi vào
phòng mình, *"Tôi đi tắm rửa, tốt nhất
cô ngồi yên ở phòng khách, đừng chạy
loạn."* Dừng một chút, hần bỏ thêm
một câu, *"Thấy được cái không nên
thấy, như vậy ——"*

"Cái gì?" Ngử Kỳ bật tivi, "Móc mắt tôi ra hả?"

"Không, tôi lấy mắt cô có tác dụng gì? Nhưng tôi sẽ bắt cô ký giấy tờ, không ít hơn con số này." Dung Duệ bước chân vào phòng ngủ, làm động tác tay vẫy vẫy với cô, năm ngón tay mở ra rõ ràng.

"Năm ngàn?"

"Thêm một số không, năm vạn."

"..."

20 phút sau, Dung Duệ ra khỏi phòng tắm thì thấy Ngử Kỳ đang nằm ườn trên ghế sofa.

Cô đã thay cái váy đen ren ngắn, mặc áo sơ mi trắng của hần không biết lấy ở đâu ra. Dáng người Dung Duệ thuộc kiểu mặc quần áo nhìn cao gầy, khi thoát y có da có thịt, cho nên số đo kích cỡ quần áo không nhỏ. Cô mặc áo sơ mi rộng rộng thùng thình, để lộ hơn nửa bả vai trắng như ngọc làm cho cô vô cùng bé nhỏ, như một học sinh trung học.

Theo bản năng hần đi về phía cô, khi cách cô chỉ vài bước thì đứng lại, bởi vì hần phát hiện cô chỉ mặc độc cái áo sơ mi kia! Không mặc quần!

Dung Duệ nhanh chóng quay về phòng ngủ, vội vàng cầm quần bò của mình quăng đến trước mặt cô, "Mau mặc vào!"

Ngử Kỳ nghe có tiếng nói theo hần

Ngũ Kỳ nghe cô tiếng nói, theo bản năng hơi nghiêng đầu, liếc qua. Cô cúi đầu xem cái quần bò, lắc đầu từ chối, "Không, mặc quần ngủ không thoải mái."

Dung Duệ định nói cái gì đó, cuối cùng thỏa hiệp, bỏ lại một câu, "Nhà tôi chỉ có một phòng ngủ, cô muốn ở lại chỉ có thể ngủ trên sofa."

Ngũ Kỳ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng không nói gì thêm.

Sau khi Dung Duệ về phòng ngủ thì khóa chặt cửa, như thế mới an tâm lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nhân Vật Phản Diện Là Trai Bao (3)

So với các nhiệm vụ trước kia, lần này điểm khác biệt là ở chỗ Dung Duệ có rất nhiều lựa chọn, bởi vì công việc của hắn thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ, không thể bảo đảm ngày nào đó hắn tâm huyết dâng trào đột nhiên thích một người nào đó.

Việc Ngũ Kỳ cần phải làm chính là ngăn cản hắn tiếp xúc với khách hàng nữ và làm cho hắn chỉ thích một mình cô.

Đương nhiên, chuyện nói thẳng câu đại loại như 'Không được đi tìm các cô gái khác, anh chỉ có thể là của tôi' là không thể được, làm như vậy vừa ngu xuẩn vừa thô lỗ. Cho dù hồi bắt đầu làm nhiệm vụ cô chưa bao giờ làm chuyện mất hình tượng như vậy.

Kỳ thật biện pháp tốt nhất là lập một hợp đồng dài hạn, một khi hợp đồng dài hạn được lập ra thì quy tắc là không thể tiếp khách hàng khác, phục vụ một người. Đây vốn là sự lựa chọn tốt nhất, cô đã thử thăm dò thái độ của hắn, nhưng hắn không có ý định này, nên cô đành chọn một cách khác triệt để hơn.

Tình huống bình thường, khi nữ khách hàng liên hệ với METTO, sau đó tổng bộ METTO sẽ sắp xếp nhân viên đến. Đa số khách hàng tới đây đều chỉ muốn tìm một tình cảm mãnh liệt nhất thời mà không phải muốn tìm người sớm sớm chiều chiều gì đó. Cho nên khách hàng thường là những người cô đơn tịch mịch muốn đi giải sầu một chút, gặp qua mấy lần chán rồi thì đổi người khác, trừ khi trường hợp vô cùng đặc biệt nếu không sẽ không phát triển quan hệ lâu dài.

Nói cách khác, nếu không có METTO làm môi giới, Dung Duệ sẽ không có khách nữa. Như vậy cô đồng thời đạt được mục đích, hơn nữa càng dứt khoát.

Tuy rằng Dung Duệ rất nổi tiếng, là nhân vật hàng đầu mà METTO tỉ mỉ bồi dưỡng, hàng năm sẽ mang về cho METTO một khoản thu nhập rất lớn. Nhưng chỉ cần đưa ra giá cao, không có gì không làm được.

Ngày thứ hai khi Ngũ Kỳ tỉnh lại trên sofa thì nhận được tin nhắn mọi thứ đã sắp xếp xong. Việc này do Ngô Phong làm, đây là tâm phúc cha Tần Ngũ Kỳ tự mình bồi dưỡng. Hiệu suất làm việc của người này rất cao, vô cùng đáng tin. Đặc biệt nhất là anh ta không bao giờ hỏi lý do, chỉ cần hạ lệnh anh ta lập tức chấp hành, vừa nghe lời lại trung thành.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, buổi chiều Dung Duệ sẽ nhận tin METTO sa thải hắn, nhưng vĩnh viễn hắn không biết được nguyên nhân mà hắn bị đuổi

việc, Ngô Phong làm việc luôn không có sơ hở.

Ngữ Kỳ hài lòng xóa tin nhắn đi, sau khi rửa mặt xong thì đến trước phòng ngủ Dung Duệ nghe ngóng một chút, bên trong rất im lặng, chắc hẳn chưa thức dậy.

Loại công việc này phần lớn bắt đầu làm từ buổi chiều, có khi còn phải phục vụ khách đến nửa đêm, cho nên cả buổi sáng thường trôi qua ở trên giường, mười một mười hai giờ mới ngủ dậy là chuyện bình thường.

Nhưng mà... Tại sao cửa khóa trái? Ngữ Kỳ hơi ngạc nhiên nắm chuỗi cửa vặn lại lần nữa, sau khi xác định quả thật cửa bị khóa trái thì không nhin được lắc đầu.

Không có cảm giác an toàn? Đối với người khác luôn mang tâm lý đề phòng?

Thật ra việc hẳn thiếu cảm giác an toàn ngược lại rất bình thường, làm công việc này mỗi ngày đều tiếp xúc với những cô gái khác nhau, khách hàng đến rồi lại đi, căn bản không có lý do duy trì lâu dài.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ngữ Kỳ định lợi dụng điểm này để tăng độ hảo cảm. Người bình thường luôn đặc biệt hướng tới thứ mình không có. Người nghèo muốn có tiền, cô gái mập mập thì mong ước được thon thả, mọi người đều như thế. Có lẽ Dung Duệ thiếu cảm giác an toàn, như vậy khiến hẳn cảm thấy an toàn là sách lược đánh vào tâm lý tốt nhất.

Ngữ Kỳ xoay người đi về phía phòng bếp. Nếu một cô gái muốn để người đàn ông có cảm giác an toàn, cách nhanh nhất chính là nấu cho hẳn một bữa cơm, không cần quá tinh xảo, chỉ cần một bữa sáng bình thường là đủ. Trái tim đàn ông có đôi khi cứng rắn đến mức máu lạnh vô tình, đôi khi rất dễ bị làm cảm động, cái này phải xem người đó có sử dụng đúng phương pháp hay không.

Phòng bếp thật sạch sẽ, sạch sẽ đến mức làm người khác vô cùng phần nộ —— trừ các dụng cụ làm bếp cần thiết và một số gia vị thì trống trơn. May mắn cô chỉ định làm bữa sáng, nếu không trong tình cảnh không có một cọng rau, không bột đồ gột nên hồ.

Ngữ Kỳ nhú mày rồi mở cửa tủ lạnh, trừ vài hộp sữa và mấy túi bánh mì thì không còn gì nữa. Cô không cam lòng xem xét thật kỹ, phát hiện trong góc có vài miếng thịt chân giò hun khói.

...

Đại khái lo lắng trong nhà có khách, nên hôm nay Dung Duệ thức dậy sớm hơn bình thường một chút. Hắn vào phòng tắm rửa mặt qua loa, thay quần áo rồi mới đi ra.

Hắn vốn tưởng rằng Tần Ngữ Kỳ đã đi từ lâu, hoặc còn đang ngủ, nhưng thật không ngờ cô ở trong bếp, còn đeo cái tạp dề màu xanh da trời hẳn tự mua nhưng chưa dùng qua mấy lần.

Ngữ Kỳ rất thính tai, sớm nghe thấy tiếng Dung Duệ mở cửa phòng, nhưng những lúc thế này cho dù nghe được đều phải giả vờ như không nghe thấy, tiếp đó thì làm như không có việc gì tiếp tục động tác trong tay.

Cô cúi đầu lấy chảo bỏ hai miếng bánh mì vào, bật lửa nhỏ nướng giòn trong chốc lát rồi bỏ vào đĩa để bên cạnh.

Là một nhân viên xuất sắc đứng đầu ngành, Ngữ Kỳ luôn tin tưởng học nhiều không thiếu, chưa biết chừng kỹ năng ngày nào đó vô tình học được có thể phát huy tác dụng lớn. Đã xuyên qua nhiều lần, kỹ năng nấu nướng cơ bản của cô được nâng cấp cực kỳ hoàn mỹ —— nắm rất chắc độ lửa và thời gian, nhìn bề ngoài bánh mì vàng óng ánh vô cùng đẹp mắt.

Tiếp theo cô lưu loát chiên hai cái trứng ốp lếp, rồi lấy chân giò hun khói tìm được ra chiên lại một chút, kẹp vào giữa hai miếng bánh mì, sau đó lấy dao cắt chéo một đường, làm thành hai cái sandwich đơn giản.

Sữa đun trong nồi nhỏ đã sôi, từ tiếng sôi ừng ực, mùi sữa tràn ngập cả phòng bếp không quá rộng. Ngữ Kỳ tắt bếp, đổ sữa vào hai ly thủy tinh.

Dung Duệ im lặng đứng bên cạnh nhìn xem hồi lâu, khi Ngữ Kỳ xoay người bưng chén đĩa và một ly sữa ra thì mới lên tiếng, giọng điệu lười biếng, vừa tỉnh ngủ nên hơi khàn khàn, “Có một phần của tôi không?”

Ngữ Kỳ nhú mày, nói dứt khoát, “Không có.”

Dung Duệ cười khê, có lẽ vì ở nhà nên hẳn ăn mặc tương đối tùy ý, cổ áo somi trắng bé ra bên ngoài khoác áo len cashmere (1) màu ghi sáng, có vẻ vô cùng lười biếng nhàn hạ.

(1) Loại len này được lấy từ lớp lông tơ của dê Kashmir (hay còn được gọi là Cashmere) trong đợt thay lông mùa xuân. Để tách được lớp lông này thì người ta phải hoàn toàn làm thủ công bằng tay. Một sợi xo Cashmere có khả năng cách nhiệt gấp 8 lần so với len thường, giúp nó giữ ấm vào mùa đông. Đây còn là một loại len siêu nhẹ. Len Cashmere có giá thành đắt nhất trong các loại len.

Lúc này hẳn đang khoan tay, tư thế tao nhã tà tà dựa vào cánh cửa, vừa rửa mặt nên trên mặt còn vương một ít nước, khoe miệng cong lên cười như có như không, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua đĩa sandwich trên bàn rồi dừng lại trên mặt cô, “Xem ra mùi vị không tệ.”

“Còn một ly sữa đặt trên bàn, tự anh đi lấy.” Ngữ Kỳ bưng chén đĩa và sữa ra ngoài, ngồi vào bàn ăn.

Dung Duệ ra rất nhanh, hần đề ly sửa lên bàn rồi ngồi xuống, “Đây coi như chi phí cô ngủ lại?”

Ngữ Kỳ bình tĩnh uống một ngụm sữa, “Không đủ? Trên đời này không có mấy người được ăn bữa sáng tự tay tôi làm.”

Dung Duệ chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Dùng xong bữa sáng, Ngữ Kỳ thay lại quần áo hôm qua của bản thân rồi chào tạm biệt.

Dùng lại đúng lúc là một môn học, nếu cứ mặt dày ở lại chỗ này, dùng một bữa sáng đổi lấy không chừng độ hào cảm lập tức giảm xuống.

Cô gái xinh đẹp ngẫu nhiên chơi xấu có thể gọi là đáng yêu, nhưng mà dùng chiêu này thường xuyên sẽ làm người khác phiền chán. Ngữ Kỳ biết rõ điểm này, hơn nữa cô không định đã biết rõ còn có vi phạm.

Lái xe về nhà, Ngữ Kỳ nằm trên giường, rồi lấy đĩa phim ra xem.

Xem xong hai bộ phim điện ảnh, điện thoại vang lên, hần là Dung Duệ đã biết mình bị sa thải. Từ trước đến nay Ngô Phong làm việc rất ổn thỏa, cô không lo bị Dung Duệ biết chân tướng, vì thế bình tĩnh bất máy.

Tiếng nói trầm thấp từ tính như thường ngày vô cùng trực tiếp nói ra câu đầu tiên, “Cô Tần, đề nghị của cô còn hiệu lực không?”

Quá nhanh, Ngữ Kỳ không khỏi cảm khái, cô còn tưởng ít nhất mấy ngày nữa hần mới đến tìm mình.

Cô nháy mắt, cực kỳ có kỹ xảo đề thấp giọng trở lại như thường, ra vẻ dịu dàng, “Có, còn giữ lời, chỉ cần anh muốn, khi nào cũng có thể thực hiện.”

Trong khoảng thời gian ngắn hần không nói gì, bên kia chỉ truyền đến tiếng gió và tiếng nước, Ngữ Kỳ đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe, nhẩn nại hỏi hần, “Lúc này anh đang ở nơi đâu? Ven biển?”

Hơn nửa ngày sau, hần mới thản nhiên mở miệng, âm thanh rất nhẹ, “Cô đến tìm tôi sao?”

“Ừ, tôi tới tìm anh.” Cô trả lời rất dịu dàng, giọng điệu như đi dụ dỗ trẻ em, đầy nhẩn nại.

Sau khi Dung Duệ mô tả những kiến trúc xung quanh, trầm thấp nói cảm ơn với cô.

Ngữ Kỳ sững sờ, nhưng rất nhanh cười rộ lên, “Cảm ơn tôi cái gì? Tôi chỉ là không thể chờ đợi được thôi.”

Dung Duệ cười, nhưng trong giọng nói không mang nhiều ý cười, ngược lại khó che dấu sự mệt mỏi, “Cô Tần, cô là cô gái rất chu đáo.”

Ngữ Kỳ thay giày đi ra ngoài, vô cùng tự nhiên nói giỡn với hần, “Trừ cái đó ra, chẳng lẽ tôi không có điểm nào làm cho người khác yêu thích?”

Dung Duệ chỉ cười, trước khi cô sắp tắt máy nhẹ nhàng nói, “Tôi chờ cô.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Nhân Vật Phản Diện Là Trai Bao (4)

Ngữ Kỳ không quá quen thuộc đường đi lối lại trong thành phố này, phải mất một lúc lâu mới tìm được nơi hần nói, lái xe dọc theo bờ sông từ từ tìm kiếm, rốt cuộc nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ở một đoạn lan can.

Khi ra ngoài hần là hần đã thay đổi quần áo, giờ phút này trên người chỉ có một cái áo khoác màu đen dài, quần áo cắt may vừa khít làm tôn lên vòng eo nhỏ bé, bên trong là áo sơ mi kẻ cổ bẻ, trông rất đỉnh đạc.

Bóng đêm yên tĩnh lạnh lùng, ngọn đèn thừa thốt. Trên đường không có nhiều người đi lại, ngẫu nhiên có một con gió lạnh thổi qua cuốn động lá cây khô trên mặt đất bay lên. Dung Duệ một mình tựa vào lan can bên cạnh bờ sông, cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì, bóng lưng cao gầy thoát nhìn có chút cô đơn.

Sau khi tùy tiện tìm một chỗ dừng xe, Ngữ Kỳ quẹo vào một cửa hàng tiện lợi 24 giờ mua hai cốc cà phê nóng rồi thông thả bước đến chỗ hần.

Chắc hần đang ngăn người, Ngữ Kỳ đứng bên cạnh mà hần cũng không có phản ứng, vẫn lặng lẽ nhìn chăm chú vào mặt nước sông đen như mực trong đêm tối.

Thẳng đến khi nhiệt độ ẩm áp từ thành cốc chạm vào mu bàn tay, Dung Duệ mới phục hồi tinh thần lại từ trong suy nghĩ, dờ dẫm một lúc mới tiếp nhận cả

phê, “Cô đến rồi.”

“Ừ.” Ngừ Kỳ cũng vịn tay vào lan can nhìn về phía mặt sông, giả vờ không biết gì mở miệng, “Tại sao đột nhiên anh nghĩ thông suốt?”

Cô tưởng hẳn sẽ nói ra chuyện đã bị đuổi việc, nhưng ai ngờ Dung Duệ không đi theo lối mòn thông thường.

“Có người đưa chi phiếu cho tôi, tôi nên nhận chứ không phải đẩy đi, huống chi người đưa chi phiếu là một cô gái xinh đẹp.” Lúc hắn nói lời này thì nhìn thẳng vào mắt cô, làm cho người ta có cảm giác đó là tình cảm chân thành.

Ngừ Kỳ nghĩ một lúc thì hiểu rõ dụng ý hắn làm như vậy. Những người đàn ông làm nghề này đều dựa vào mị lực để kiếm tiền, nếu để khách hàng biết tin tức bản thân bị đuổi việc, chưa biết chừng sức hút sẽ giảm mạnh, lúc này đây hắn phải giấu diếm.

Dung Duệ ơi là Dung Duệ, quả nhiên thông minh cơ trí.

Cô cười rộ lên, đón nhận tầm mắt của hắn, “Chẳng nhẽ anh đang khen tôi xinh đẹp?”

“Đây là sự thật.”

“Tương tá anh cũng tuần tú, phẩm chất không tầm thường.”

“Cảm ơn lời khen.”

Ngừ Kỳ đứng hóng gió với hắn một lúc rồi mở miệng, “Đêm nay anh chuyển đến chỗ tôi đi.”

Dung Duệ ngẩn người, giải thích với cô, “Hợp đồng dài hạn là trong một khoảng thời gian tôi không tiếp xúc với các khách hàng khác, chỉ phục vụ một mình cô, nhưng không bao gồm——”

“Chuyển qua đây đi.” Ngừ Kỳ ngắt lời hắn, giọng điệu thân thiện, “Giá anh tự định.”

Dung Duệ im lặng mấy phút, “... Tôi cần thu dọn đồ đạc.”

“Đêm nay cứ chuyển qua trước, ngày mai tôi đi thu dọn với anh.”

Cuối cùng Dung Duệ thỏa hiệp, “Khách hàng là thượng đế.”

“Thượng đế mời anh đến nhà của ngài, anh phải cảm động đến rơi nước mắt chứ.”

Dung Duệ không nhịn được bật cười, hàm ý sâu sắc nói, “Đúng, tôi quả thực cảm động đến rơi nước mắt.”

Ngừ Kỳ lái xe đưa hắn rời khỏi bờ sông, chạy thẳng về phía biệt thự trên núi ngoại ô thành phố. Kỳ thật chỗ này gần nhà trọ ở trung tâm thành phố hơn, nhưng cô luôn cảm thấy chỗ đó nhiều người ồn ào không có lợi cho thế giới của hai người. Còn hoàn cảnh biệt thự trên núi có thể tạo ra bầu không khí cả thế giới chỉ còn lại anh và em, để bồi dưỡng tình cảm hơn rất nhiều.

Biệt thự này là nơi Tần Ngừ Kỳ ở khi còn nhỏ, sau đó cả nhà cô chuyển đến trung tâm thành phố sống nhưng bảo mẫu vẫn ở lại. Thỉnh thoảng người của nhà họ Tần sẽ quay về đây nghỉ ngơi, bà bảo mẫu sẽ lo liệu cơm nước.

Cách thời gian trở về lần trước đã hơn một năm, bà bảo mẫu vô cùng vui mừng. Bà cụ tuổi đã cao vẫn đi theo sau Ngừ Kỳ hỏi tiểu thư có cần cần dặn gì không, làm cho người khác không đành lòng.

Bà bảo mẫu không biết thân phận của Dung Duệ, chỉ cho là tiểu thư nhà mình đã thành đôi với một chàng trai tuần tú, cực kỳ vui mừng, mở miệng ngậm miệng đều gọi cậu chủ, làm cho vẻ mặt Dung Duệ xấu hổ.

Ngừ Kỳ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, bỗng nhiên nhớ tới trong nguyên tác biệt thự này còn nuôi một con Samoyed (1) tên là Hoàng tử, không khỏi mở miệng hỏi, “Hoàng tử đâu bà? Sao cháu không thấy nó?”

(1) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết và tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói.

Bà bảo mẫu a một tiếng, bà nói một mình ở trong biệt thự quá trống vắng nên dời ổ của Hoàng tử vào phòng mình, ngày thường cũng có bạn, sau khi nói xong còn liên tục xin lỗi, vội vàng không ngừng nói đi mở cửa cho nó, để nó gặp cô chủ nhỏ.

Dung Duệ nghe vậy nhú mày, “Hoàng tử?”

Ngừ Kỳ ngẫm nghĩ một lúc, căn cứ theo tư liệu nói cho hắn, “Tôi nuôi một con Samoyed đã vài năm, chăm sóc thường xuyên rất phiền phức nên đưa đến đây.”

Dung Duệ gật đầu, nhẹ giọng nói, “Nó nhất định rất nhớ cô.”

“Sao anh biết?”

“Tôi cũng từng nuôi chó, mỗi lần về tới nhà nó đều vui mừng lao về phía tôi.” Dung Duệ cười rộ lên, độ cong khóe miệng rất dịu dàng, “Khi đó cô sẽ có cảm giác cô là cả thế giới của nó.”

Ngữ Kỳ chưa từng nuôi chó, nên không biết cảm giác này, thuận miệng hỏi một câu, “Sau này sao không nuôi nữa?”

Dung Duệ ngẩn người, nhìn về phía tay mình, “Nó làm bạn với tôi vài năm thì bị bệnh đi rồi... Không phải không nghĩ tới nuôi một con khác, chỉ là không thể quên được nó.”

Ngữ Kỳ neho mắt lại, cảm thấy tới nơi này thật là quyết định sáng suốt. Chưa biết chừng một con Hoàng tử hơn cả mười tám chi phiếu, càng tăng độ hảo cảm, vừa nghĩ đến đây, thì từ trên cầu thang truyền đến một tiếng vang rung trời lở đất.

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con chó to lớn trắng như tuyết vô cùng vui vẻ chạy xuống, cả bộ da lông dường như được phủ bằng tuyết sáng bóng, nếu không phải nó quá nóng thì cũng có vài phần cao quý như Hoàng tử.

Hoàng tử giống như một đầu tàu xe lửa nhỏ trắng muốt lao vào lòng Ngữ Kỳ, trực tiếp đè cô ngã xuống trên sofa, bốn móng vuốt đặt lên bụng và trên đùi cô, dùng sức dũi dũi trong lòng cô, nhiệt tình làm người ta khó có thể chống đỡ.

Dưới sự giúp đỡ của Dung Duệ, Ngữ Kỳ rất vất vả mới ngồi thẳng người dậy, bây giờ là mùa Samoyed thay lông, qua một trận cọ xát lẫn qua lẫn lại thì trên áo khoác màu đen của cô toàn là những sợi lông màu trắng.

Dur quang thoáng nhìn về phía Dung Duệ tựa như đang cười, Ngữ Kỳ nhú mày, “Đêm nay anh ngủ bên cạnh phòng tôi.” Dừng một chút lại nói, “Đừng khóa cửa nữa.”

Thấy nét mặt tươi cười của hân cứng đờ, Ngữ Kỳ nhú mày, giọng nói muốn có bao nhiêu đứng đắn thì có bấy nhiêu đứng đắn, “Không cần nghĩ lung tung, nếu tôi thật sự muốn làm gì anh, tôi sẽ trực tiếp để anh ngủ trong phòng tôi.” Nói xong Ngữ Kỳ đứng dậy đi lên lầu, trước khi đi không quên bỏ móng vuốt Hoàng tử để vào trong lòng Dung Duệ, cực kỳ xấu xa nói, “Hoàng tử, chào hỏi với ba ba tương lai của con đi.”

Sau khi Ngữ Kỳ lên lầu, Dung Duệ xấu hổ nắm móng vuốt Hoàng tử lông lá, nhìn chăm chú một lúc vào nụ cười vô tâm vô phé của nó, cuối cùng thở dài một cái, “Hi, thẳng nhóc này, mày có một chủ nhân làm người ta thật đau đầu.”

Ngày tiếp theo, đúng 6h30 Ngữ Kỳ rời giường. Sau khi rửa mặt, cô mở tủ lấy một bộ quần áo thể thao thay rồi ra khỏi phòng.

Đi chưa được mấy bước, Hoàng tử không biết chui ra từ trong góc nào, đi vòng quanh chân cô.

Ai cũng nói Samoyed có nụ cười đẹp nhất trên thế giới, người ta liếc mắt nhìn một cái trái tim đều tan ra, Ngữ Kỳ híp mắt nhìn chăm chăm nó một lát, cuối cùng thỏa hiệp, để nó đi theo đến trước cửa phòng Dung Duệ, gõ cửa.

Đợi một lúc, không có người đáp lại.

Ngữ Kỳ nhú mày, quyết định không chờ đợi lịch sự nữa, trực tiếp vặn nắm cửa. Dung Duệ nghe lời ngoài dự tính, quả thật cửa không khóa, vặn một cái liền mở.

Ngữ Kỳ và Hoàng tử cùng đi vào, quả nhiên thấy quý ngài Dung vẫn đang ngủ say trên giường, mái tóc đen ngày thường luôn chỉnh tề nay xõa xượi trên gối.

Cô ngồi xồm người xuống vỗ vỗ Hoàng tử, đẩy nó tới giường, “Đi gọi hân dậy.”

Samoyed vốn hoạt bát hiếu động không sợ người lạ, tới hôm qua lại cùng Dung Duệ náo loạn một hồi. Lúc này nó phe phẩy cái đuôi rồi nhảy lên giường, hai chân sau đạp lên bụng Dung Duệ, chân trước đạp lên vai hân, liếm loạn lên cầm hân.

Dung Duệ mơ mơ màng màng mở mắt, không trốn tránh được một cái chân chó ở trước mặt, bắt đắ dĩ nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy Ngữ Kỳ mặc quần áo thể thao đứng ở trước cửa, khóe miệng mang theo độ cong tựa tiểu phi tiểu nhân mình.

Nâng tay ôm lấy Hoàng tử để nó đừng lộn xộn, Dung Duệ khàn khàn nói, “Làm sao vậy?”

“Tìm anh cùng ra ngoài chạy bộ buổi sáng.” Ngữ Kỳ nghiêng đầu.

Dung Duệ cảm thấy dường như bản thân nghe lầm, “Chạy bộ buổi sáng á?”

“Cho anh 10 phút, rửa mặt xong rồi xuống lầu tìm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nhân Vật Phản Diện Là Trai Bao (5)

Ngũ Kỳ bảo bà cứ làm từ từ không cần gấp, nói xong thì kéo tay Dung Duệ dẫn hần lên lầu.

Dung Duệ cúi đầu nhìn về phía cổ tay cô đang cầm tay chính mình, thật sự là bàn tay của tiểu thư nhà giàu mới có, khung xương cân xứng, trắng nõn mềm mại, làn da tinh tế như ngọc Dê (2).

(2) dương chi bạch ngọc - tên gọi khác là "bạch ngọc", "ngọc dê" - tên như ý nghĩa, chỉ loại ngọc trắng như ngọc dê. Đây là loại ngọc có chất lượng tốt nhất, độ bền và sức chịu đựng cao nhất trong các loại ngọc. Dương chi bạch ngọc đặc biệt nhẫn nại, sáng trong, sờ vào dễ chịu, không có tỳ vết nào.

Hần cười khế, mang ý tứ trêu chọc thờ ơ nói, "Vị tiểu thư này, đừng động tay động chân."

Ngũ Kỳ dừng bước, xoay người, đuôi ngựa màu đen xẹt qua thành một độ cong xinh đẹp giữa không trung. Cô đứng cao hơn hẳn hai ba bậc thang, từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt tinh xảo hàm chứa ý cười, đôi mắt rạng rỡ, "Động tay động chân?"

Trong lòng Dung Duệ dâng lên dự cảm không tốt, quả nhiên giây tiếp theo cô giơ bàn tay hần lên ca ngợi, dánh về lưu manh lại có chút ngà ngón chạm vào cầm hần, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi hần, hơi hột như chuồn chuồn lướt nước.

"Thế này mới gọi là động tay động chân." Cô bật cười, ngón tay mềm mại vuốt nhẹ cầm hần vài cái rồi mới buông ra, sau đó nắm lấy cổ tay hần lần nữa, "Theo tôi lên lầu, cho anh đồ tốt."

Kỳ thật Ngũ Kỳ ngẫu nhiên nhớ đến trong nguyên tác Tàn Ngũ Kỳ ngoài tặng các châu báu linh tinh, thì còn tặng một cái chuông gió do tự tay cô làm. Những món châu báu quý giá khác cô không nhớ hết được, nhưng cái Phong Linh này ngược lại là cô ấn tượng sâu

Linh này ngược lại làm cô ấn tượng sâu sắc.

Dung Duệ không hiểu gì hết đi theo cô vào phòng, thấy cô lật tung từng ngăn kéo, vất vả mới tìm ra cái hộp màu xanh lục được bọc tinh xảo. Mấy ngày nay, hần đã khắc sâu ấn tượng "Tài đại khí thô" (3) của người nào đó, xem bộ dạng cô cẩn thận, hần còn tưởng trong hộp đựng món đồ rất quan trọng. Không ngờ khi cô mở nắp hộp, bên trong là một cái chuông gió màu xanh lục thô ráp được làm thủ công.

(3) ra tay hào phóng về mặt tiền bạc, vật chất.

Một sợi dây màu xanh lục bao quanh nửa vòng tròn của cái chụp thủy tinh trong suốt, bên ngoài vẽ vài bông hoa nhỏ đơn giản, bên dưới là tám thẻ hình chữ nhật màu xanh.

Làm một cái chuông gió như thế này cùng lắm mất hai mươi ngàn, còn không đáng giá bằng nửa cái hộp nhưng kia.

Kỳ thật trong nháy mắt khi Ngữ Kỳ mở nắp hộp cũng không muốn cầm lên, không ngờ Tần Ngữ Kỳ làm đồ thủ công tệ như vậy. Sợi dây đai màu xanh xiêu xiêu vẹo vẹo, còn lộ một ít đầu sợi, mà cái chụp thủy tinh kia thậm chí còn vẽ xấu hơn đứa trẻ bốn tuổi chưa đi mẫu giáo, thật là mất mặt muốn quăng đến Seberia luôn. Nhưng mà đồ đã lấy ra, tuyệt đối không thể lấy lại, cô đành mặt dày giả ngu.

Dung Duệ nhướn mày, độ cong khóe miệng nhìn thế nào cũng thấy đầy ý cười chế nhạo, "Chuông gió?"

"Ừ... Tôi làm khi còn nhỏ đó."

Nhận thấy ánh mắt Đón Dung Duệ hơi ghét bỏ, về mặt Ngữ Kỳ bí hiểm bỏ chuông gió vào tay hần, mắt nheo lại đe dọa, "Đám vứt đi anh chết chắc."

Dung Duệ nhíu mày, "Đây có thể coi là tín vật đính ước không?"

"Sao nào, anh muốn lấy thân báo đáp?"

Dung Duệ cầm Phong Linh nhìn nửa ngày, cuối cùng phụt một tiếng bật cười, không ngừng được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbooksFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhân Vật Phản Diện Là Trai Bao (Hoàn)

Buổi chiều Dung Duệ về nhà trọ của hắn thu dọn đồ đạc.

Ngữ Kỳ lái xe đưa hắn đi, trên đường cô gọi điện thoại cho Ngô Phong, báo hắn ta kêu vài người tới hỗ trợ chuyển đồ.

Không ngờ lúc tới trước cửa nhà trọ Dung Duệ, người đứng chờ ở trước cửa chính là Thẩm Nhiên và Lâm Huyền Huyền.

Ngữ Kỳ chỉ cảm thấy Ngô Phong luôn làm việc đáng tin cậy không còn nữa, việc này xử lý quá tệ. Không nói Thẩm Nhiên ăn mặc quần áo gọn gàng căn bản không giống công nhân khuôn vác, Lâm Huyền Huyền thoát nhìn yếu đuối, điệu bộ hai người này giống như tới làm khách, nhìn kiểu gì cũng không phải lực lượng lao động.

Huống chi chuyện cô không hy vọng nhất đã xảy ra, chính là Dung Duệ gặp Lâm Huyền Huyền, mà nay tâm phúc Ngô Phong khéo tay thúc đẩy chuyện tốt này, trong nháy mắt Ngữ Kỳ có một cảm giác tự lấy đá đập chân mình.

Thấy bọn họ xuống xe, Thẩm Nhiên tiến lên vài bước, vừa mỉm cười thận trọng lễ độ thì bị Ngữ Kỳ cắt ngang.

“Dẫn bạn gái nhỏ của anh quay về đi, chỗ này không cần tới bọn anh.” Ngữ Kỳ nói xong mặt không biểu cảm đi về phía nhà trọ, Dung Duệ thì nở nụ cười hoàn mỹ chuyển nghiệp của mình, theo thứ tự lãnh đạm gạt đầu xa cách với hai người rồi đi theo Ngữ Kỳ.

Bị bỏ lại Thẩm Nhiên và Lâm Huyền Huyền ngỡ ngàng nhìn nhau, Lâm Huyền Huyền nhìn bóng lưng phía sau của Ngữ Kỳ rồi cẩn thận nói, “Người kia chính là BOSS thần bí đứng phía sau truyền thuyết hả? Cảm giác có vẻ rất đáng sợ.”

Thẩm Nhiên bật cười, vờn ngón tay thon dài chọt một cái vào trán cô ấy, “Lời đồn đãi nhảm nhí.” Dứt lời anh thở dài, “Đi thôi, trở về chuẩn bị nghe mắng đi.”

Lâm Huyền Huyền xoay người đuổi theo Thẩm Nhiên, “Cô ấy hình như rất tức giận, chúng ta sẽ không bị đuổi chứ?”

“Không, cô Tần rất ít nhúng tay vào công việc công ty, tất cả đều giao cho người phụ trách xử lý.” Dừng một chút, Thẩm Nhiên cố ý trêu chọc cô ấy, “Có điều nếu cô ta thật sự muốn đuổi chúng ta thì chỉ là chuyện nhỏ.”

Quả nhiên Lâm Huyền Huyền bắt đầu khản trương.

Bên kia, Dung Duệ đi theo Ngữ Kỳ vào thang máy, bấm nút lên tầng rồi quay đầu nhìn cô, “Bọn họ không phải do cô gọi tới sao? Sao cô bảo bọn họ quay về?”

Ngữ Kỳ nhìn thẳng về phía trước, không trả lời hắn mà hỏi ngược lại, “Anh cảm thấy cô gái vừa rồi thế nào?”

Dung Duệ tất nhiên hiểu dụng ý của cô, cẩn thận suy nghĩ rồi sau đó dùng giọng điệu lười biếng mà soi mói bình luận, “Tầm thường.” Dừng một chút, nhớ lại cô gái kia mặc bộ quần áo size lớn, không nhịn được bổ thêm một câu, “Gu thẩm mỹ xấu xí che khuất vóc dáng tạm được.”

Ngữ Kỳ nghe vậy cảm thấy tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng buông xuống. Đời người chính là kỳ diệu như thế, một người con gái anh ta vốn rất yêu và khắc sâu trong lòng, nhưng nếu người đó thay đổi cách thức xuất hiện trước mặt anh ta với dáng vẻ khác, thì ngay cả quay đầu lại liếc mắt nhìn anh ta đều lười.

Kỳ thật có lẽ người Dung Duệ yêu không phải bản thân Lâm Huyền Huyền, mà là hy vọng xa vời xuất hiện trong cuộc sống tối tăm của anh ta.

Ngữ Kỳ vô cùng hài lòng, hí mắt nhìn hắn, “Vậy anh cảm thấy tôi thế nào?”

“Đề tôi nghĩ đã.”

“Nói ngay và luôn, nếu không tôi chỉ nghe được một tràng lời khen.”

Dung Duệ không nhịn được bật cười, “Cô rất đẹp, gu quần áo không dung tục, có một khí chất đặc biệt.”

“Sao tôi vẫn nghe thấy một đồng câu ca ngợi thế nhỉ.” Ngừ Kỳ không ngoài dự đoán thờ dài, cửa thang máy vừa mở cô bước ra trước, “Đứng ở chỗ cao quả nhiên cô độc, không nghe được nửa câu nói thật.”

“Những câu tôi nói đều là thật.” Dung Duệ nhún mày đuổi theo, dùng chìa khóa mở cửa, “Có ông trời chứng giám.”

Ngừ Kỳ im lặng, đúng là nói thật, nhưng mà được lựa chọn lấy từ những câu nói thật nghe xuôi tai nhất. Chỗ không tốt của người thông minh chính là điểm ấy, quá khôn khéo, khó mà hiểu được rốt cuộc trong lòng bọn họ suy nghĩ cái gì.

Dung Duệ chỉ lấy một số đồ dùng cần thiết hàng ngày, sau đó bắt đầu thu xếp quần áo. Ngừ Kỳ ngồi ở bên cạnh nhìn một lúc, thật sự không vừa mắt động tác gấp quần áo không thành thạo của hắn, tiến lên giúp hắn gấp từng bộ quần áo rồi bỏ vào vali, động tác thuần thục lưu loát.

Một tiếng sau, Ngừ Kỳ nhìn đồng hồ trên tường, “Bây giờ chúng ta đi ăn cơm tối.”

Còn phải quay lại thu xếp đồ tiếp, mà chạy xe quay về biệt thự mất hơn một tiếng, thời gian không đủ, Dung Duệ đề nghị đi tới quán ăn bên cạnh, Ngừ Kỳ không có ý kiến. Quán ăn kia thật sự rất gần, chẳng cần đi xe.

Có lẽ trời sắp mưa, sắc trời âm u, mấy tòa nhà xung quanh cũng dần tối đi, không biết từ đâu bay tới một đám mây thấp màu xám, như là một đám bụi than rải đều che kín bầu trời.

Ngừ Kỳ vừa đi theo Dung Duệ đến một ngã tư tương đối yên tĩnh vắng vẻ, đỉnh đầu bị che phủ bởi một mảnh bóng đen, ngẩng đầu thì thấy hai người có khuôn mặt hung tợn, cơ bắp cuộn cuộn chắn đường đi của bọn họ.

Cô từng sờ ngó một chút mới phản ứng, có lẽ đây chính là tình huống ban đầu trong nguyên tác Lâm Huyền Huyền cứu Dung Duệ —— một nữ khách hàng của Dung Duệ bị chồng thuê thám tử tư theo dõi, chụp được ảnh cô ta và Dung Duệ cùng đi ăn cơm. Người đàn ông kia giận dữ trực tiếp phái hai tên đàn em tới dạy dỗ Dung Duệ – kẻ to gan dám cho hắn đội nón xanh.

Đặt ở trong cuộc sống thường ngày có chút không thực tế, nhưng đây là tình tiết trong tiểu thuyết, không cần so bì thật giả, huống chi giờ phút này bản thân cô ở đây, đành phải tự nhận mình xui xẻo. Có điều không phải tất cả đều là chuyện xấu, nếu nắm chắc cơ hội có lẽ có thể trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ.

“Cô gái tránh qua một bên đi, không có chuyện của cô.” Một người đàn ông trong đó thô lỗ quát cô một tiếng, đẩy cô sang một bên rồi hung hăng đâm vào bụng Dung Duệ, “Đám độn vào người đàn bà của đại ca, lá gan chẳng nhóc mà không nhỏ.”

Dung Duệ đau đớn kêu lên một tiếng rồi cúi người che chỗ bị đau, thái dương vì đau đớn lộ ra gân xanh.

Trước khi hai tên đàn em tiếp tục xuống tay, Ngừ Kỳ cắn răng xông lên trước, một tay kéo cánh tay Dung Duệ, “Chạy!”

Dung Duệ hơi ngỡ ngàng rồi mới đứng lên chạy theo bước chân cô. Hắn vốn tưởng rằng trong tình huống này bình thường cô gái đều bỏ chạy, nhưng không ngờ cô không chút do dự vọt tới. Sợi dây cung kéo căng trong lòng đứt phụt, chính vào giây phút cô nắm lấy tay hắn.

Không có diễn biến giống như trong phim ảnh, nam nữ vai chính không có vận may chạy được một đoạn đường dài bỏ rơi đám đàn em, khó khăn lắm bọn họ mới chạy vài bước, vừa quẹo vào ngõ hẻm thì bị đuổi kịp.

Một tên đàn em nắm cổ áo Dung Duệ ném hắn xuống đất, một tên khác thì nắm tóc Ngừ Kỳ kéo cô vào lòng.

“Buông cô ấy ra!” Dung Duệ ôm bụng đứng lên, cơ thể hơi lung lay, “Việc này không liên quan đến cô ấy.”

Ngừ Kỳ chỉ cảm thấy da đầu bị kéo đến đau buốt, cô nhìn thoáng qua Dung Duệ, bỗng nhiên nhắm mắt lại, sử dụng toàn bộ sức lực hung hăng giẫm vào gáy da của người đàn ông phía sau.

Cô mang giày cao gót gót nhọn, đúng là một hung khí tốt, người đàn ông bị đau a một tiếng buông lỏng tay ra, để cô dễ dàng trốn thoát. Thừa dịp người đàn ông kia bị đau, Ngừ Kỳ tiện tay cầm cục gạch trên mặt đất đập vào ót hắn ta.

Cô không phải loại con gái nhu nhược không dám giết gà, lần này không có nửa phần nương tay sợ hãi, sức lực xuống tay hung hãn đứt khoát, một cái thành công sau đó không có nửa phần do dự đánh tiếp cái nữa. Trên ót hắn ta lập tức chảy máu, lỗ mũi một cái rồi ngất đi.

Trong lúc nguy cấp bên phía Dung Duệ hình như cũng bộc phát sức lực tiềm tàng, không biết dùng phương pháp gì quật ngã người xuống đất. Chỉ là khi người kia đứng lên dường như nổi tính hung ác, không biết từ chỗ nào rút ra một con dao găm lao tới chỗ Dung Duệ.

Ngừ Kỳ nhìn thấy tình huống này không khỏi thầm mắng tác giả bản tiểu thuyết, chỉ do dự mấy giây rồi nhào tới, cả người che trước mặt Dung Duệ.

Dao găm lạnh như băng đâm vào bả vai, “Phốc” một tiếng cắm vào da thịt, máu tươi chảy ra không ngừng. Ngừ Kỳ chỉ cảm thấy đau nhức mãnh liệt từ từ kéo đến, hai chân mềm nhũn, cả người lập tức ngã quỵ.

Trong nháy mắt trước khi mất đi ý thức, cô nghe Dung Duệ gọi tên của cô.

Giống như nhiệm vụ... Đã hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phiên Ngoại Dung Duệ

Dung Duệ đã tiếp xúc với rất nhiều người phụ nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, giàu có. Nhưng hắn chưa bao giờ thích một ai trong bọn họ.

Bởi vì cho dù khách hàng là người nhà nết nào, thỉnh thoảng có lúc không chú ý sẽ vô tình biểu lộ sự kính trọng. Giống như loại thư sinh văn nhã thời xưa, cho dù hắn ta khâm phục dung mạo và tài nghệ một cô hoa khôi, đối xử với cô ta niềm nở, nhưng trong tiềm thức hắn ta vẫn khinh thường loại con gái bán rẻ nhan sắc thế này.

Mà Tần Ngừ Kỳ, mặc dù cô gái này tiến vào cuộc sống của hắn luôn mang vẻ lạnh lùng không đứng đắn, nhưng hắn có thể cảm nhận được, cô chưa từng xem thường hắn, cô thật sự coi hắn như bạn bè bình thường để đối đãi.

Một cô gái thế này, xinh đẹp, hài hước, có một chút tùy hứng của đại tiểu thư nhưng cực kỳ tôn trọng người khác, lúc cần ngang ngược thì rất ngang ngược, lúc cần dịu dàng cũng rất thủy mị, kỳ thật thích cô là chuyện hiển nhiên.

Cho dù buổi chiều hôm đó không xảy ra chuyện gì, hắn nghĩ một ngày nào đó hắn cũng sẽ yêu cô, tuy hắn biết rõ bản thân mình không xứng, bất kể là thân phận hay địa vị, hắn đều không xứng. Nhưng lý trí là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác, người tình tảo lý trí đến mấy nhiều khi vẫn không thể khống chế được tình cảm bản thân, Dung Duệ cũng vậy.

Khi bạn thật sự thích một người, bạn sẽ không tự giác bắt đầu để ý đến suy nghĩ của người đó dành cho mình.

Trước kia, ở trước mặt phụ nữ biểu hiện của hắn luôn thành thạo —— bởi vì hắn rất tự tin với sức hấp dẫn của bản thân, cho nên dù gặp phải khách hàng giàu có nhưng khó tính, thái độ của hắn vẫn luôn lười biếng, không nóng không lạnh, chẳng hề cố gắng lấy lòng, chính vì thế sau lưng nhiều người khách gọi hắn là ‘Nữ vương’.

Nhưng từ khi thích Ngừ Kỳ, hắn phát hiện ở trước mặt cô mình bắt đầu trở nên căng thẳng —— hắn sợ mình không đủ sức hấp dẫn để thu hút cô, hắn sợ sẽ làm sai chuyện gì khiến cô chán ghét, hắn sợ có một ngày cô sẽ cảm thấy hắn dè tiện thấp hèn...

Lúc cuối tháng, khi hắn nhìn khoản tiền với những con số thiên văn chuyển vào tài khoản thì cảm giác này càng rõ ràng.

Rốt cuộc, hắn không thể chịu đựng tâm ý hoảng loạn như vậy nữa, trả lại toàn bộ tiền cho cô.

Ngừ Kỳ hơi thắc mắc nhìn tấm chi phiếu bị đưa trả lại trước mặt mình, ngẩng đầu cười với hắn, “Làm sao vậy? Anh muốn bỏ tôi tìm người chủ khác hả?”

Dung Duệ im lặng một lúc rồi làm ra vẻ thoải mái miễn cưỡng cười một tiếng, cố gắng kìm lại sự khâm phục trong lòng, giả bộ không để ý đến ánh mắt của cô, “Tôi còn nhớ, cô nói nếu tôi suy nghĩ về đề nghị của cô, cô sẽ cầu hôn tôi đúng không?”

Nhiệm vụ đã hoàn thành, nên Ngừ Kỳ không nhịn được nổi lên tâm tư muốn trêu chọc hắn, “Thế anh nghĩ sao?”

Nụ cười hoàn mỹ ở khóe miệng Dung Duệ cứng ngắt, thật lâu sau, hắn gật đầu như bị ép phải thừa nhận việc gì si nhục lắm, sau đó trốn tránh quay người đi.

Ngừ Kỳ xi một tiếng bật cười, tiến lên trước ôm lấy cánh tay hắn, “Vậy gả cho em đi, em cưới anh.”

Dung Duệ không biết bản thân nên phản ứng như thế nào, cô nói như vậy hiển nhiên là đồng ý, nhưng cách thức cô biểu đạt làm cho người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy hắn vẫn không quay đầu lại, Ngừ Kỳ càng muốn cười, “Chuyện này không có gì phải xấu hổ, cái gọi là tu thành ngọc nhan sắc, bán cho nhà đế vương ——”

Dung Duệ không thể nhịn được nữa, “Tần Ngừ Kỳ!” Hắn có chút thẹn quá hóa giận. Nữ vương đã lâu không tức giận nay bùng nổ, đôi mắt đen xinh đẹp mang theo khí thế sắc bén, Ngừ Kỳ thấy thế vội vàng giơ hai tay tỏ vẻ đầu hàng.

Cô cười híp mắt ân hận nói, “Bệ hạ, nô tì biết sai rồi.”

“...” Dung Duệ nhìn cô một lúc, rốt cuộc buông tha, hơi mệt mỏi dựa lưng vào ghế sofa, vẫy tay về phía cô, “Lại đây.”

Ngữ Kỳ ngẩn người, nghe lời đi qua, còn không quên trêu chọc hần, “Bệ hạ có gì cần dặn?”

Dung Duệ im lặng, chỉ nhẹ nhàng giữ cầm cô, từ từ cúi đầu xuống hôn.

(2)

Sau khi kết hôn, Ngữ Kỳ càng cảm thấy tính cách Dung Duệ giống loài mèo, đôi khi như quý tộc lãnh đạm cao ngạo, lúc cô đơn thì liên tục quẩn lầy cô. Một câu tổng kết khái quát tính cách hần là: Khi hần không nhớ cô thì ần núp rất xa, khi nhớ cô sẽ chạy đến trước mặt cô cọ xát, muốn làm cái gì thì làm cái đó, tùy hứng không để bản thân chịu thiệt.

Thỉnh thoảng hần sẽ ngây ngốc ở trong thư phòng cả ngày, từ sáng đến tối không nói chuyện với ai, nhưng không phải vì tức giận hay mâu thuẫn, cãi nhau với cô —— lúc đầu Ngữ Kỳ còn khần trương, nghĩ bản thân mình làm sai cái gì để hần mất lòng. Cô cố ý kiểm soát lấy điểm tâm và hoa quả đi ngang qua thư phòng, nhưng phát hiện hần nên mỉm cười vẫn mỉm cười, không hề có dấu hiệu tức giận.

Dù sao kỹ năng biểu diễn của Dung Duệ không tồi, lúc đầu cô còn tưởng hần đóng kịch quá tốt, che giấu cảm xúc rất kỹ, nhưng về sau cô phát hiện không phải như vậy —— bởi vì ngày hôm sau hần không còn bộ dáng lười biếng như hôm trước, làm cái gì cũng cười tủm tỉm sán vào người cô —— mà quan trọng nhất là, giọng nói và vẻ mặt của hần đều có vẻ thật lòng, không hề mất tự nhiên.

Từ sau lần đó cô không để ý đến sự xa lánh đột ngột của hần nữa, kỳ thật đây không phải chuyện gì xấu —— cho dù là đôi tình nhân thân mật nhất cũng cần có không gian riêng tư của mình, nếu một ngày 24 giờ dính lấy nhau ngược lại rất dễ khiến đối phương nhàm chán.

Đôi lúc, khi cô đang chăm chú làm việc thì hần lại chạy tới quấy rầy —— y hết con mèo khi thấy ông chủ mình xem báo thì bỗng nhiên nhảy lên, chinh inh choán hết mặt báo nhìn bạn kêu meo meo. Nó che kín trang báo bạn muốn coi, nhưng bạn không thể nổi giận với nó.

Đôi lúc cô cảm thấy Dung Duệ giống như vậy —— lúc Ngữ Kỳ có ý tưởng muốn tự tay làm bánh ngọt, bánh trứng điểm tâm các loại thì thường bận rộn tới trưa. Khi đó hình như hần cảm thấy mình bị lạnh nhạt, thường sẽ sắp lại gần ôm cô từ đằng sau, hôn từ gáy cô đến vành tai.

Mà một khi hần làm thế, cô không thể chuyển tâm làm tiếp, rồi bỏ dở mọi thứ nửa chừng, toàn bộ bị ném vào trong thùng rác —— Những lúc thế này, Dung Duệ sẽ bày ra vẻ mặt chân thành xin lỗi, còn tỏ ra đáng tiếc nhìn bán thành phẩm trong thùng rác. Nhưng sau khi tỏ vẻ tiếc hận xong, hần nhanh chóng thay đổi thành mặt cười không chút áy náy, giống như đứa nhỏ thích đùa dai, làm người ta vừa yêu vừa hận.

Hết lần này đến lần khác, tới lần thứ ba, cuối cùng Ngữ Kỳ không có hứng thú làm điểm tâm nữa, ngẫu nhiên tranh thủ thời gian làm khi hần tự giam mình ở thư phòng.

Về sau cô tìm được một loại giải trí cho dù bị hần cắt ngang cũng không chịu ảnh hưởng —— chăm sóc hoa. Không tiêu hao tinh thần giống như nuôi thú cưng, lại có thể giết thời gian khi rảnh rỗi —— mà quan trọng nhất là, bất kể tưới nước hay tỉa lá cây, có thể bắt đầu và kết thúc tùy ý.

Sáng hôm nay dường như Dung Duệ lại tự nhốt mình trong thư phòng, Ngữ Kỳ thấy thế thì tranh thủ làm bánh trứng đến trưa, bản thân ăn một nửa, nửa còn lại đặt vào khay và một số thức ăn khác giao cho bảo mẫu bưng lên lầu.

Vô cùng buồn chán, cô cầm bình nước bắt đầu tưới hoa, mới tưới xong hai chậu thì bảo mẫu đi xuống.

“Sao lại nhanh như vậy?” Ngữ Kỳ tùy tiện đặt bình nước qua một bên, nhẹ nhàng di chuyển góc độ chậu hoa, để nó có thể hấp thụ nhiều ánh nắng mặt trời, “Đưa thức ăn lên rồi hả?”

“Vâng ạ, nhưng mà hình như cơ thể cậu chủ có chút không thoải mái.”

Cô không ngạc nhiên, chỉ thần nhiên ừ một tiếng. Đã làm nhiều nhiệm vụ, bây giờ cô đã quá quen đó là nhân vật phản diện có lực phá hoại càng lớn thì sức khỏe của cơ thể càng thấp —— quả thực cơ thể bọn họ người nào người nấy đều yếu ớt, mặc quần áo cổ đại có thể đóng vai Lâm muội muội.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, cuối cùng cô không thể mặc kệ. Dù nhiệm vụ đã hoàn thành, khoảng thời gian sống chung mấy năm nay không phải giả vờ, coi như không có tình yêu thì cũng có tình thân.

“Bà tưới hoa giúp cháu, cháu đi xem một chút.” Sau khi dặn dò bảo mẫu xong, cô xoay người lên lầu.

Đứng trước cửa thư phòng, cô giờ tay nhẹ nhàng gõ cửa, “Dung Duệ?”

Im ắng một lúc thì bên trong truyền ra tiếng của hần, không trầm thấp trong vắt như ngày xưa mà hơi khàn khàn, “Vú Trần đưa cơm rồi.”

Ngữ Kỳ nhíu mày, rất ngạc nhiên khi hần không mở cửa để trả lời —— trước kia bất luận như thế nào, chỉ cần cô đến gõ cửa, hần nhất định sẽ mở, về phần sau khi đi vào lãnh đạm hay nhiệt tình thì phải xem tâm trạng của hần.

Nhưng hôm nay thật kỳ lạ, hần không mở cửa cho cô. Nếu không có những câu nói kia của vú Trần, có lẽ cô sẽ không kiên trì tiếp. Có điều bây giờ hình như cơ thể hần không khỏe, cô không thể mặc kệ quay người đi.

Cách một cái cửa phòng, cô giảm âm lượng nói, “Em biết, nhưng bà ấy nói hình như cơ thể anh không khỏe, bị cảm à?”

Kỳ thật nếu muốn mở cửa, cô chỉ cần bảo vú Trần lấy chìa khóa thư phòng đến là được. Nhưng thứ cơ bản cần phải có giữa vợ chồng với nhau đó là sự tôn trọng, huống chi bề ngoài Dung Duệ luôn ga lăng lịch sự, trên thực tế trong nội tâm hấn cao ngạo sĩ diện hơn người khác.

Thấy cô không định đi, Dung Duệ đành phải đứng dậy mở cửa. Bởi vì góc độ ngược sáng, cho nên Ngừ Kỳ chỉ có thể thấy vóc dáng hấn cao gầy mảnh khảnh tựa vào cánh cửa, tư thế lười biếng giống như con mèo ba tư kiêu ngạo.

Đã kết hôn nhiều năm, hấn không còn là chàng thanh niên hai mươi tuổi, nhưng làn da được bảo dưỡng rất tốt, dù mặc quần áo lịch lãm, áo somi ô vuông quần dài màu đen, nhìn qua giống như sinh viên vừa tốt nghiệp không bao lâu, lịch sự mà tao nhã.

Ngừ Kỳ nhíu mày, không nói gì về bộ đồ của hấn, tự nhiên đưa tay lên sờ hai cái nút áo trên cổ, “Cơ thể không thoải mái còn muốn đùa giỡn, anh nhìn xem năm nay anh mấy tuổi rồi.”

Dung Duệ khẽ nở nụ cười, duỗi hai tay ra ôm cô vào lòng, trong giọng nói rõ ràng mang theo ý cười, “Chủ nhân ghét bỏ anh già rồi nên giảm nhan sắc hả?”

Lúc tâm tình hấn tốt sẽ nói đùa với cô thế này, động một chút là gọi cô chủ nhân, bệ hạ. Nhưng đôi khi hấn lại lười biếng làm ỏ trên sofa, không chút khách khí sai cô bưng trà rót nước, còn giễu cợt gọi cô nickname ‘Tiểu Tần tử’, giọng điệu như kêu thái giám.

Ngừ Kỳ có chút bất đắc dĩ, xuôi theo hấn nói, “Đúng vậy, nếu thật sự anh bệnh nằm liệt giường, em sẽ tìm chàng trai trẻ tuổi khôi ngô thay thế anh ——” dừng một chút, cô tức giận nói, “Giọng đã khàn như vậy còn không đứng đắn, cổ họng không đau chắc?”

Hấn cười, cúi đầu vùi vào gáy cô, hơn nữa không khách sáo hơn nữa trọng lượng cơ thể đè lên cô, lười biếng nói, “Đau.”

Giọng nói thoải mái, hơi khàn khàn, nghe như đang làm nũng —— mấy năm qua, tuổi của hấn tăng lên từng ngày, tính cách lại giảm xuống mỗi ngày, càng ngày càng trẻ con, ngây thơ tùy hứng.

Cô bất đắc dĩ đứng thẳng người, nâng tay sờ gương mặt của hấn, “Anh rốt cuộc không khỏe ở đâu? Có cần đi bệnh viện không?”

Ngoài dự tính, hấn né tránh tay cô, quay mặt đi không cho cô đụng đến, khàn giọng nói, “Đừng có đụng, làn da hôm nay hơi ráp.”

Ngừ Kỳ quả thực dở khóc dở cười, “Đâu phải vì da anh mềm mại bóng láng em mới sờ, em chỉ muốn xem anh có bị sốt không. Hơn nữa một người đàn ông, da thô ráp một chút thì có sao, em không cười mà còn thấy anh đầy nam tính.”

Hấn ừ ừ tựa cằm trên vai cô, quái gở nói, “Anh không tin, người xưa có câu ‘Dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tắc ái trì (*) —— nếu vóc dáng tướng tá anh xấu xí, em có gả cho anh không?’”

(*) Dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tắc ái trì: người dùng nhan sắc để phụ sự người, nhan sắc phai nhạt thì sủng ái cũng giảm theo.

Ngừ Kỳ thiếu chút nữa cười ra tiếng, tay cô không có ý tốt cù eo hấn, nhìn hấn né tránh theo bản năng mới tựa tiểu phi tiểu nhũ mày, “Không lấy chồng.”

“...” Trong chớp mắt, ánh mắt hấn nhìn cô vô cùng u oán, tựa hồ còn có vài phần tức giận. Ngừ Kỳ có thể khẳng định trong lòng hấn đang rất muốn đẩy chính mình ra ngoài sau đó đóng sập cửa.

Nhưng ngài Dung đại nhân để chi im lặng một lúc rồi mỉm cười, phong thái nhẹ nhàng đứng thẳng người, cực kỳ xa cách lạnh nhạt nói, “Anh mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Đường như hấn tin thật, hơn nữa còn bị tổn thương lòng tự ái.

Ngừ Kỳ dùng hết sức cố gắng kìm nén mới không bật cười ngay tại chỗ, cô vội ho một tiếng, nhẫn nại nói, “Đùa anh thôi mà, anh tưởng thật sao.”

Dứt lời kéo hấn đi đến trước bàn đọc sách, để hấn ngồi lên ghế, cúi đầu nhìn hấn, “Nếu em chỉ thích vẻ ngoài của anh, bên ngoài có rất nhiều chàng trai trẻ tuổi khôi ngô lại còn biết nghe lời xếp hàng chờ em gả như vậy, vì sao em gả cho anh?”

Hình như Dung Duệ chưa nguôi giận, nhìn giá sách, đáng vẻ lười biếng không quan tâm đến cô.

Thấy thế Ngừ Kỳ dứt khoát ngồi xuống đùi hấn, mềm mại ôm lấy cổ hấn, “... Giận thật hả? Em sai rồi được chưa, Dung Bệ hạ, Dung Điện hạ, Dung chủ nhân, Dung đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi.”

Hấn hừ một tiếng rồi cười, “Được rồi đừng gọi nữa, nói không chừng kế tiếp chính là Dung ma ma.” Dứt lời hấn đặt tay lên eo cô, tính trả thù nhéo một cái.

... Ngây thơ.

Ngừ Kỳ nhích lại gần, hôn tai hấn một cái, “Bọn họ dù trẻ tuổi đẹp trai đến đâu em cũng không thèm, anh yên tâm.”

Hấn lười biếng liếc cô một cái, tựa hồ không thèm để ý cô nói gì, nhưng khóe miệng vẫn vênh lên, “Em dám đi tìm bọn họ, anh sẽ lập tức đi tìm một người phụ nữ trẻ hơn, hấp dẫn lại có nhiều tiền hơn em.”

... Càng ảo tưởng.

Cô tốt tính cười, gạt đầu lia lịa, “Dạ dạ, bọn họ nhất định sẽ bị Dung đại công tử mê hoặc.”

Hắn – giống như con mèo nhỏ được vuốt lông – vui sướng thỏa mãn híp mắt, nâng cằm vênh mặt sai khiến, “Anh muốn ăn cháo.”

“Được được, em đi bảo vú Trần nấu ngay, còn muốn ăn gì nữa không?”

Hắn khẽ dựa đầu vào người cô, khó chịu nói, “Đau đầu.”

Ngữ Kỳ quả thực sắp bật cười, “Vậy Dung lão gia có muốn nô tỳ xoa bóp một chút không?”

Hắn thỏa mãn ôm cô, như chuột ôm lấy quả dưa, “Ngữ Kỳ —— “

Cô vừa giơ tay xoa huyết thái dương cho hắn, vừa cười tủm tỉm đáp, “Hả?”

Hắn tựa đầu vào vai cô cọ cọ, như là thuận miệng thờ ơ hỏi, “Vì sao em đồng ý gả cho anh?”

... Còn nhớ chuyện này hả.

Ngữ Kỳ giảm nhẹ lực tay, hờ hững đáp một câu, “Bởi vì em không thích những người khác.”

Sau khi im lặng một lúc, hắn cúi đầu bật cười.

... Trần an thành công.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (1)

Vài ngày sau, Ngữ Kỳ xuyên vào một quyền tiểu thuyết mới.

Nữ chính của quyền này tên là Tô Vi Vi, gia cảnh nghèo khó mà rất kiên cường và mạnh mẽ. Cô, mẹ và em gái sống nương tựa vào nhau từ nhỏ. Năm cô 18 tuổi mẹ bị bệnh nặng, để mình và em gái có tiền đi học cũng như chi trả tiền thuốc men khổng lồ cho mẹ, cô theo một người đàn ông tên Hàn Thiệu.

Nếu người đàn ông này là nam chính, thì bộ tiểu thuyết này quang minh chính đại xếp vào thể loại cường thủ hào đoạt. Đáng tiếc anh ta chỉ là một nam phụ phản diện, Tô Vi Vi không có tí thiện cảm nào với hắn, phần lớn các cô gái vừa tự ti vừa có lòng kiêu ngạo nào cũng thế. Nếu một người đàn ông giẫm đạp lên lòng tự trọng của mình thì cho dù người đàn ông đó có nhiều tiền, giúp đỡ cô nhiều đến đâu, cô gái vẫn cảm thấy anh ta đang dùng quyền thế làm nhục mình.

Nam chính Lâm Tiêu là giáo sư đại học của cô – một người đàn ông tri thức, tao nhã, dịu dàng. Tô Vi Vi lần đầu tiên học tiết anh dạy đã yêu anh ta. Vì vậy, chẳng biết từ lúc nào thể loại cường thủ hào đoạt biến thành tình yêu cấm kỵ giữa thầy và trò. Tình tiết ngược nhất là Tô Vi Vi yêu thầy giáo của mình nhưng vì cuộc sống phải ở cùng người đàn ông khác.

Thật ra trong toàn bộ các tiểu thuyết mà Ngữ Kỳ xuyên qua thì Hàn Thiệu ở quyền này được xem là người làm ít chuyện xấu nhất. Điều đáng trách nhất là hắn dùng bạo lực để chiếm lấy nữ chính, không làm theo đạo lý “nếu yêu cô ấy thì hãy buông tay để người mình yêu hạnh phúc”, nên bị gán cho danh hiệu nam phụ phản diện.

Lần này Ngữ Kỳ xuyên vào một cô gái tên Tô Ngữ Kỳ, đúng vậy, cô cũng mang họ Tô, chính xác mà nói là em gái từ nhỏ đã sống nương tựa với nữ chính. Do hai chị em thiếu thốn tình thương của cha từ nhỏ nên thích cùng một kiểu đàn ông. Vì thế sau một lần Tô Ngữ Kỳ và chị gái ăn một bữa với nam chủ dịu dàng Lâm Tiêu thì cũng yêu người đàn ông dịu dàng đó, bắt đầu tranh đoạt người đàn ông trong lòng với chị gái, do đó, được coi là nữ phụ độc ác nhất.

Thật ra nhiệm vụ của Ngữ Kỳ lần này là làm cho nam phụ Hàn Thiệu yêu mình, đâu có thời gian xen vào chuyện giữa chị gái Tô Vi Vi và giáo sư Lâm Tiêu, bởi vậy nhiệm vụ trong cuốn tiểu thuyết này cô có thể hoàn thành.

Nhưng Hàn Thiệu không giản dị dễ gần như Lâm Tiêu, Tô Ngữ Kỳ chưa từng gặp hắn, cũng không có cơ hội thấy hắn. Từ khi Tô Vi Vi đi theo hắn, cô chuyển đến biệt thự làm chim sống trong chiếc lồng vàng, mà Tô Ngữ Kỳ vẫn ở nhà cũ, hằng tháng chị gái sẽ mang tiền sinh hoạt phí tới. Đừng nói khiến Hàn Thiệu thích mình đến việc gặp hắn một lần cũng khó.

Nhưng mà ngày thứ ba sau khi Ngữ Kỳ xuyên qua thì cơ hội đã đến.

Buổi tối cô nhận được điện thoại của Tô Vi Vi.

Ngữ Kỳ nghe thấy giọng nói nghẹn ngào và thỉnh thoảng nấc thành tiếng của Tô Vi Vi thì biết đối phương đang khóc. Cô ngăn người sau đó nhẹ nhàng gọi một tiếng “chị” rồi hỏi sao thế. Tô Vi Vi không nói lời nào, sau một lúc lâu dùng giọng nghèn nghẹn nói với cô: “Kỳ Kỳ, tôi đón chị được không, chị không có nơi nào để đi”.

Ngữ Kỳ biết ngay cô lại cãi nhau với Hàn Thiệu, trực giác nói cho Ngữ Kỳ biết đây là một cơ hội tốt, không thể bỏ qua.

Đột nhiên Tô Vi Vi ý thức rằng giờ không còn sớm, để một cô gái mới học trung học đến đón mình thật sự quá bông bột. Cho nên cô lấy lại tinh thần cười nói: “Kỳ Kỳ chị nói đùa thôi, chị không sao, không cần tôi đón chị đâu, chị tự về được.”

Ngữ Kỳ vội vàng đáp: “Chị đang ở đâu? Em lập tức tới đón chị.”

“Không cần, muộn quá...”

Ngữ Kỳ cắt ngang lời cô, giọng kiên quyết: “Chị đang ở đâu?”

Tô Vi Vi thỏa hiệp, nói ra địa chỉ, Ngữ Kỳ an ủi cô mấy câu rồi cúp máy, thay quần áo chuẩn bị đi, lại nghĩ tới đón chị thì phải hành động cho giống, nên cô lấy một áo măng tô mới của Tô Vi Vi để lại sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

Không còn trong một gia đình có gia cảnh tốt như mấy lần trước, Ngữ Kỳ đành phải lấy điện thoại ra xem đường đi, vội vã ngồi xe buýt đến.

Xe buýt càng đi càng thấy sự hẻo lánh, khoảng mười mấy phút sau, Ngữ Kỳ xuống xe, đứng ở trạm xe buýt nhìn xung quanh không một bóng người, trông thấy Tô Vi Vi ngồi trước bậc thềm ngân hàng Công Thương cách đó không xa.

Cô ấy mặc một bộ lễ phục hở lưng đất tiền màu trắng, đi đôi giày cao gót mười phân, cổ đeo dây chuyền đá quý giá trị xa xỉ, nhưng chẳng hề vui vẻ, ngược lại giống một chú cún đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ, đang co ro trong gió rét.

Cô thật sự không thể tin được, trời lạnh thế này mà Tô Vi Vi ăn mặc phong phanh, ngu ngốc đứng ngoài trời gần nửa tiếng!

Tháng cuối năm là lúc thời tiết lạnh nhất ở thành phố này, trong một ngày thời điểm nhiệt độ thấp nhất là từ chập tối. Trên đường lác đác người mặc đồ kín mít vội vã đi qua, dù quần khăn quàng cổ thì gương mặt vẫn đỏ bừng vì lạnh. Mà Tô Vi Vi thậm chí không có một cái áo khoác, lưng để trần một mảng lớn, cứ như thế ngồi trong gió lạnh buốt.

Ngữ Kỳ chạy tới, choàng áo măng tô vắt trên khuỷu tay lên người cô.

Tô Vi Vi hớn hớn một chút, ngẩng đầu thấy Ngữ Kỳ thì cười chua xót, giọng khàn khàn gọi cô: “Kỳ Kỳ.”

Ngữ Kỳ sờ khuôn mặt lạnh lẽo của chị, lên tiếng, “Chị sao vậy?”

Tô Vi Vi lắc đầu, hai bờ nặng trĩu như có hàng ngàn gánh nặng, khuôn mặt tinh xảo lúc này mang theo sự mệt mỏi, “Chị không muốn ở cạnh hán nữa, mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi.”

Ngữ Kỳ ôm cô vào lòng, dư quang nơi khoe mắt liếc bóng dáng cao gầy mặc cả cây đen chìm trong bóng tối, theo bản năng quay lại nhìn.

Màn đêm đen kịt, mặc dù ngọn đèn của các gia đình đã sáng lên, cũng không thể làm cho đêm đông giá rét trở nên ấm áp. Mà hán đứng yên tĩnh ở nơi tối nhất, mặc bộ âu phục màu đen, bên ngoài khoác áo măng tô cùng màu, dáng người thẳng tắp như lưỡi kiếm, nhìn từ xa không thể thấy rõ khuôn mặt, chỉ cảm thấy quanh người hán một loại khí tức nghiêm túc lạnh lùng, giống như một ngọn núi băng ngự trị trên biển đen, khiến người ta rất áp lực.

Ngữ Kỳ không nhịn được hỏi: “Đó là Hàn Thiệu?” Tô Vi Vi nhìn theo tầm mắt cô, chỉ liếc một cái rồi quay mặt đi, dùng giọng mũi “ừ” một tiếng.

Híp mắt, Ngữ Kỳ ngồi xổm xuống và nhìn thẳng Tô Vi Vi, ánh mắt bình tĩnh: “Chị, tiền trong ngân hàng của chị còn bao nhiêu? Đủ trả mấy ngày tiền thuốc cho mẹ?” Dùng một chút, không đợi Tô Vi Vi trả lời cô nhanh chóng nói: “Còn tiền học phí của em và chị nữa? Không phải chị muốn đi du học à? Những thứ đó cần đến tiền đúng không? Nhưng hiện nay chúng ta không có khả năng kiếm tiền, chúng ta cần anh ta.”

Lông mi Tô Vi Vi run rẩy, sau một lúc mới hạ giọng nói: “Kỳ Kỳ, em không biết, hán rất....” Dùng một chút, giống như cô đang tìm từ thích hợp để miêu tả, giọng có chút ngập ngừng: “Hán là một người tình tình cô quái, quái gỡ lạnh lòng rất khó chiều, ở cạnh hán, chị mệt mỏi cả về tinh thần và thể xác...”

“Vậy để em đi.” Ngữ Kỳ thần nhiên nói, giọng nói mang theo sự bình tĩnh thần nhiên: “Chị nên nghỉ ngơi, từ nay trở đi để em chăm sóc chị và mẹ, chị có thể theo đuổi người mình thích, làm những việc mà mình muốn.”

Tô Vi Vi ngăn người, sau đó theo bản năng nói: “Không được.”

Ngữ Kỳ không nói gì, đứng dậy ôm lấy nàng, rồi xoay người chạy tới chỗ Hàn Thiệu.

Anh ta không còn ở chỗ cũ mà từ từ đi đến chiếc xe màu đen đậu ven đường, bóng lưng giữa trời đêm vắng lặng, có vẻ rất cô đơn

Khi anh ta bước chân vào trong xe, đóng cửa lại thì cuối cùng Ngũ Kỳ cũng đuổi kịp. Cô thở hắt hắt gõ một cái lên cửa sổ xe, nở nụ cười ngoan ngoãn đặc trưng của Tô Ngũ Kỳ.

Một lúc sau, cửa kính từ từ hạ xuống, dựa theo ánh đèn, Ngũ kỳ rõ rệt thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông ngồi trong xe.

Trong tác phẩm Hàn Thiệu khoảng ba mươi bảy tuổi, đúng vào độ tuổi đàn ông có sức cuốn hút nhất. Hơn nữa, anh ta thật sự bảo dưỡng quá tốt, năm tháng không để lại nhiều dấu vết trên khuôn mặt, nhưng vẫn tỏa ra khí chất chín chắn mà nội liễm, mang lại cho người khác cảm giác tin cậy và bình tĩnh.

Anh ta giữ gìn rất tốt, nhìn qua cứ ngỡ mới hơn ba mươi, được ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng trở nên rõ ràng, mà thứ khiến người khác khó quên nhất là ánh mắt của anh ta.

Đôi mắt phượng hẹp sâu thăm thẳm, giống như tất cả ngôi sao trên bầu trời biến mất chỉ còn màn đêm đen, vô cùng huyền bí.

Gió rét như gào thét bên tai, Ngũ Kỳ nhìn thẳng vào mắt anh: “Hàn tiên sinh, em là Tô Ngũ Kỳ, em gái của Tô Vi Vi.”

Hàn Thiệu gật đầu, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mặt cô: “Chào”. Khác hẳn với vẻ ngoài và khí chất lạnh lùng, giọng nói của anh khá ấm áp, rất êm tai, và lại tốc độ nói chậm rãi rõ ràng, khiến người ta cảm thấy anh ta rất dịu dàng, dễ chung sống.

Ngũ Kỳ mỉm cười, đôi tay đặt lên cửa sổ xe: “Như vậy, ngài thấy em thế nào?”

Cơ thể này giống như Lục Ngũ Kỳ trước đây, mới chỉ mười sáu tuổi, dung mạo chưa nảy nở, mang theo sự ngây thơ non nớt, nhưng không có vẻ đẹp bức người của Lục Ngũ Kỳ, chỉ có thể coi là thanh tú.

Chính xác mà nói, Tô Ngũ Kỳ bây giờ chẳng đẹp bằng Tô Vi Vi, thế nhưng cô dám trực tiếp làm tuấn tử từng bước một. Là nhân viên xuất sắc nhất, cô không bao giờ làm việc mà không nắm chắc phần thắng.

Trong nguyên tác từng nhắc tới Hàn Thiệu thích những cô gái nhỏ tuổi, có thể nói anh ta có xu hướng luyến đồng. Khi Tô Vi Vi sống với anh ta 18 tuổi, mà trước đó có hai cô gái theo anh ta, một người 17 tuổi, một người 15 tuổi, đều mềm mại như nụ hoa, khuôn mặt ngây thơ chưa hiểu đời.

Hàn Thiệu quan sát cô, dùng ánh mắt của một quý ông đánh giá một cô gái, sau một lát anh ta ưu nhã nhấc tay, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Tay anh ta nhìn rất đẹp, ngón tay thon dài trắng trẻo, có lẽ do nguyên nhân đứng lâu dưới trời lạnh nên ngón tay anh ta hơi lạnh luôn. Ngũ Kỳ run run vì lạnh, nhưng ngoan ngoãn không lùi về phía sau mà thuận theo thế đó, hơi ngước mặt lên để anh tiện quan sát, nụ cười dịu dàng nơi khóe miệng không thay đổi.

Qua một lúc, Hàn Thiệu thu tay về, đầu gật nhẹ: “Lên xe.”

Ngũ Kỳ bật cười, nhưng không lập tức lên xe mà nhìn thoáng qua hướng Tô Vi Vi đứng: “Hàn tiên sinh, chị gái em...”

Anh ta lạnh lùng cắt ngang lời cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô nói: “Tiểu Trương, đưa Tô Vi Vi về nhà.”

Người thanh niên ngồi ở ghế phụ vâng dạ, nhanh chóng xuống xe chạy đến chỗ Tô Vi Vi.

Ngũ Kỳ nói: “Cảm ơn”, mở cửa xe ngồi xuống ghế sau.

Chỗ Hàn Thiệu ngồi gần chính giữa, nên sau khi cô lên xe gần như ngồi sát với anh ta, khoảng cách quá gần, có thể ngửi thấy hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng từ anh ta.

Cô không nhát gan trốn qua một bên, không quá nhiệt tình mà tiếp cận anh ta, cô chỉ yên tĩnh ngồi đó, vẫn duy trì sự bình tĩnh cần có, ngoan ngoãn, hiểu chuyện.

Sau một lát, Hàn Thiệu liếc cô, vẻ mặt lạnh lùng nhận xét: “Em thông minh hơn chị mình.”

Ngũ Kỳ quay về phía anh ta hơi miệng mỉm cười thì ngay lập tức nghe câu tiếp theo.

“Nhưng tôi không thích con gái quá mức thông minh, tự cho mình là đúng càng phiền toái.” Anh ta nhìn thẳng về phía trước, không liếc cô thêm một lần, “Làm người phụ nữ của tôi không cần quá thông minh, em chỉ cần trở thành bình hoa xinh đẹp, đây là điều tôi muốn, chỉ có vậy.”

Ngũ Kỳ chỉ trầm mặc trong chốc lát, gật đầu, “Vâng thưa tiên sinh.”

Bỗng nhiên Hàn Thiệu quay đầu nhìn cô, sắc mặt bình thản khiến người ta không đoán ra suy nghĩ, cặp mắt phượng dài hẹp u tối, thấy vậy trong lòng Ngũ Kỳ có chút hồi hộp. Cô bỗng nhiên cảm thấy khản trương, nhưng vẫn nở một nụ cười.

Khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, anh ta duỗi tay xoa đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, giống như an ủi thú cưng bị kinh sợ, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, giống như một trường bối khen ngợi cô, “Cô bé ngoan.”

Lúc trước thì dùng ngôn ngữ sắc bén đả kích cô, sau đó nhẹ nhàng kích lệ khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh (1).

(1) được sủng ái mà hoang mang lo sợ.

Mấy phút sau, Ngử Kỳ mới có phản ứng: Cái này chính là vừa đấm vừa xoa trong truyền thuyết à, người đàn ông này sử dụng thuần thực, không để lộ chút dấu vết.

Thủ đoạn như vậy lại thêm bản thân anh ta có sức hấp dẫn, muốn thu phục bất kỳ cô gái nào là chuyện rất dễ dàng, Ngử Kỳ bắt đầu cảm thấy khâm phục Tô Vi Vi vì cô ấy có thể kiên trì, không bị dao động.

Xem chừng nhiệm vụ lần này có vẻ không dễ hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (2)

Hàn Thiệu ung dung quan sát chim hoàng yến mới được bản thân anh ta đưa đến chiếc lồng chim bằng vàng của mình.

Cô đang ở cái độ tuổi đẹp nhất, đôi mắt đen láy trắng đen rõ ràng, làn da trắng nõn, tuy chỉ có sáu phần nhan sắc nhưng nhờ có tuổi thanh xuân tràn trề sức sống nên trở nên cực kì xinh đẹp, giống như một đóa hồng long lanh sương sớm giữa một vườn hoa, cho dù đóa hoa đó chưa nở nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của người khác. Những cô gái trẻ luôn như vậy, không cần phấn son mà vẫn có nét đẹp khiến người khác kinh ngạc.

Chẳng qua không biết con chim hoàng yến này có đáng yêu hơn cô chị bướm bình như lửa của mình không.

Hai tay anh ta đan vào nhau đặt trước đầu gối, tùy ý hỏi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi?” Thái độ rất tự nhiên, như đang hỏi con gái của một người bạn, rất đứng đắn.

“16 tuổi, lên lớp 10.” Ngử Kỳ cười đáp, má bên trái hiện ra má lúm đồng tiền nhỏ, thái độ rất thẳng thắn, không xu nịnh cũng không sợ hãi, vô cùng ngoan ngoãn.

Hàn Thiệu thản nhiên “Ừ” một tiếng, mắt phượng dài hẹp chuyển qua chỗ khác không nhìn cô nữa, thái độ càng lạnh nhạt xa cách: “Bài vở thế nào?”

Ngử Kỳ giả vờ chưa phát hiện ra, giữ nguyên nụ cười trả lời, “Coi như ổn, nhưng không so được với chị gái em.”

Hàn Thiệu gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, chỉ là trong lòng hiểu rõ Tô Ngử Kỳ này hoàn toàn khác với Tô Vi Vi. Cô khéo đưa đẩy không giống những cô gái ở tuổi này, tựa như đã trải qua bao nhiêu năm tháng mài giũa, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, không quan tâm thắng thua, nghĩ lại hình như giống với anh lúc còn trẻ, y như ông cụ non.

Nhưng cô như vậy cũng tốt. Cô gái trẻ tuy có vẻ đẹp tự nhiên rực rỡ song tính tình rất kém, hay giận dỗi làm người khác khó chịu.

Nửa tiếng sau, xe chạy vào một khu biệt thự độc lập, dừng lại trước một ngôi nhà. Ngôi nhà này không to lớn như các căn biệt thự khác, hết sức khiêm tốn, càng không có hơi thở kiểu nhà giàu mới nổi khiến người khác khó chịu, Ngử Kỳ cảm thấy khá may mắn.

Bên trong mở điều hoà ấm áp giống như thời tiết tháng ba, Ngử Kỳ theo sau Hàn Thiệu, bước qua thảm dài bằng lông trên mặt đất vào nhà. Hàn Thiệu đi vào thư phòng, thuận tiện giao Ngử Kỳ cho Tiểu Chu.

Cô cứ tưởng rằng Tiểu Chu là vị quân gia Anh quốc trong truyền thuyết, nhưng sự thật không như vậy. Đó là trợ lý của Hàn Thiệu, một thanh niên đẹp trai, nhã nhặn. Anh ta phụ trách tất cả các công việc trong ngôi nhà này.

Tiểu Chu dẫn cô đi làm quen với nơi đây, thái độ khách khí nhưng lại lạnh nhạt xa cách. “Phòng khách, phòng ăn, nhà bếp đều ở tầng một, phòng ngủ của tiểu thư, thư phòng và phòng để quần áo ở lầu hai. Tầng ba là phòng ngủ, thư phòng, phòng tiếp khách của tiên sinh. Cô thoải mái đi lại ở tầng một và tầng hai nhưng chỉ khi tiên sinh cho phép cô mới được lên lầu ba.”

Ngử Kỳ gật đầu chứng tỏ cô đã hiểu.

“Tôi thật vui khi tiểu thư không hỏi vì sao, hầu hết các cô gái đã từng tới đây đều thắc mắc tại sao không thể lên lầu ba.” Tiểu Chu hài hước nói: “Không được chính là không được, cần gì phải hỏi tại sao. Các cô gái ấy cho rằng mình đang đọc tiểu thuyết trinh thám, lầu ba giấu một bộ xương người...” Giống như biết mình quá lời, anh ta không nói tiếp, “Nếu như tiểu thư có gì cần cứ tìm tôi, bữa tối bắt đầu vào nửa tiếng sau, tiểu thư có thể đi tắm trước.”

Ngử Kỳ nghe theo đề nghị của anh ta, nhanh chóng đi tắm rửa, tùy ý thay một bộ váy liền trong tủ rồi đi xuống lầu.

Là người mới tới, tốt nhất cô không nên đề cho chủ nhân phải chờ đợi.

Thức ăn toàn món ngon lại rất tinh xảo, nhưng không khí thì không thoải mái chút nào – Hai người dùng cơm cách nhau cả một cái bàn dài, không nói với nhau nửa câu, bầu không khí hết sức yên lặng.

May mà ngồi đây là Ngử Kỳ. Đổi thành một cô bé khác, có cảm giác bất an ở một nơi xa lạ mà chủ nhân không hiểu cách chăm sóc, có thể đêm nay cô bé sẽ mất ngủ.

Sau khi ăn xong Hàn Thiệu cầm một quyển sách đi ra phòng khách ngồi đọc, Ngử Kỳ hỏi Tiểu Chu đang dọn dẹp bàn ăn, “Giờ tôi nên làm gì?”

“Tiểu thư có thể đi nghỉ ngơi sớm.”

Ngử Kỳ suy nghĩ một lúc, lần này không làm theo đề nghị của anh ta, cô đi về phía phòng khách.

Hàn Thiệu đang ngồi trên ghế sofa nhưng, trong bộ âu phục nhìn rất đẹp trai. Hai chân duỗi thẳng, tay phải đặt trên thành ghế, người hơi ngả ra sau, anh đang cúi đầu đọc quyển tay trên tay trái. Người đàn ông này, cho dù anh ta không nói lời nào vẫn cho bạn cảm giác được sự bình tĩnh uy nghiêm không ai dám đến gần.

Nghe được tiếng bước chân của cô, Hàn Thiệu không ngẩng đầu lên, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước đọc quyển sách trong tay, thờ ơ hỏi, “Sao không đi ngủ?” Giọng nói của anh ta dịu dàng như dòng suối nhỏ róc rách trong khe núi hoàn toàn khác biệt với thái độ dửng dưng.

Ngử Kỳ bước thêm vài bước, đứng cách chiếc ghế sofa không xa nói: “Em có thể ngồi cùng ngài một lúc được không?”

Hàn Thiệu nhú mày, mí mắt nâng lên nhìn cô, mặt phượng dải hẹp tầm tởi, giống như mất đi ánh sáng. Ngử Kỳ không lùi bước, cũng không tiến lên, mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh ta khẽ cười.

Một lát sau, Hàn Thiệu từ từ gấp sách lại, tay trái với các khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng đặt quyển sách trong tay xuống. Anh khẽ đưa tay phải lên, vẫy cô như gọi một con cún hoặc con mèo ba tư đang an vị dưới chân khách về.

“Qua đây ngồi.” Anh nói, giọng nói ấm áp êm tai, khiến người khác nhầm tưởng rằng anh ta là một con người tính tình ôn hòa.

Ngử Kỳ bước tới, nhưng không thấy chỗ mình có thể ngồi, anh ta đang ngồi trên một chiếc sofa đơn thì làm sao mà còn dư chỗ cho cô nữa. Nhưng cô chẳng hề lung túng, mà rất tự nhiên ngồi bệt xuống chiếc thảm lông dài bên dưới ghế sofa, điệu bộ rất tự nhiên.

Hàn Thiệu hơi ngần ngại, sau đó khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười, “Ngồi với tôi một lúc theo ý em là đây sao?”

Ngử Kỳ nhìn vẻ mặt hiếm khi nở nụ cười của anh thì biết anh ta không chê bai, trong lòng tự nhủ hình như đâu khó lấy lòng anh như Tô Vi Vi nói song trên mặt cô không biểu hiện ra, xin ý kiến: “Hay là em còn chuyển chỗ khác?”

“Không cần.” Anh vươn tay nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô, ngón tay thon dài thờ ơ vuốt mái tóc đen của cô nói, “Ngồi chỗ này cũng rất tốt.”

Ngử Kỳ im lặng mặc kệ động tác của anh, một lúc sau anh nói tiếp: “Chất tóc của em rất đẹp.”

Từ lời khen quá mức thông minh trước đó, Ngử Kỳ đã học được không nên biểu hiện sự vui vẻ khi được anh ta khen. Lúc này cô chỉ hơi ngẩng đầu nhìn anh, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Quả nhiên, anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng nói: “Những cô gái ở lứa tuổi này thường thích buộc tóc đuôi ngựa, quả thật trông gọn gàng nhanh nhẹn thật, nhưng lại thiếu đi mùi vị của thiếu nữ, ai nấy như nữ võ sĩ Nhật vậy, thật đáng sợ.” Giọng điệu hơi hợt, rõ ràng giọng nói dịu dàng, nhưng lời nói ra lại quá ác độc.

Ngử Kỳ nghe vậy cũng không để lộ vẻ mặt khó chịu, cô không nói lời nào đưa tay tháo dây cột tóc xuống.

Những người đàn ông mạnh mẽ thường thích cô gái nghe lời, dễ thỏa mãn ý muốn nắm giữ mọi thứ trong tay. Ngử Kỳ không thích anh ta nhưng muốn có được tình yêu của anh ta. Do đó chỉ cần giỏi đưa đẩy theo ý của anh ta thì không cần lo lắng thứ gì nữa – may mắn đây là kỹ xảo sở trường của cô, đóng vai một thiếu nữ đơn giản nghe lời.

Tay Hàn Thiệu chưa thu về, mái tóc đen bóng mềm mại thả xuống, giống như một tấm lụa cao cấp lạnh lẽo lướt qua bàn tay anh.

Ngử Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, cô có hai lúm đồng tiền, nở nụ cười ngọt ngào nói, “Như vậy có được không?”

Anh không nói gì, cúi đầu giúp cô sửa sang mái tóc, hiếm khi có động tác dịu dàng đến vậy. Chẳng qua nó không giống hành động dịu dàng của con trai đối với con gái, mà tựa như cử chỉ của người lớn đối với một đứa bé, hoặc người sưu tầm với bộ sưu tầm của mình, không mang theo dự vọng.

Ngón tay thon dài tinh tế của anh chỉ trong chốc lát đã giúp cô sửa lại mái tóc dài, anh lùi xuống giữ một khoảng cách nhìn cô mấy phút, khá hài lòng gật đầu, “Như vậy mới đẹp.” Giọng nói mang theo chút kiêu ngạo, ánh mắt anh như đang nhìn một tác phẩm của mình.

Ngử Kỳ hơi buồn cười, nhưng cố nhịn, tốt tính nói: “Về sau em sẽ thả tóc.”

Hàn Thiệu gật đầu, lại cầm sách lên đọc, giọng nói vui vẻ, “Cô gái nào trên thế giới cũng ngoan ngoãn như em thì thật tốt.”

Nói xong anh tiếp tục đọc sách, Ngữ Kỳ im lặng ngồi dưới chân anh ta.

Một lúc sau, Hàn Thiệu không ngẩng đầu lên nhưng sai cô: “Bảo Tiểu Chu pha hai tách cà phê.”

Ngữ Kỳ đứng dậy, hơi chần chờ nói: “Buổi tối uống cà phê sẽ mất ngủ.”

Hàn Thiệu nhú mày, gấp sách ngẩng đầu lên nhìn cô, mắt phượng dài hẹp nheo lại: “Tại sao em không sợ tôi?”

“Vì sao phải sợ?” Ngữ Kỳ cười nói, “Hàn tiên sinh vừa khôi ngô vừa phong độ, anh đâu phải mãnh thú hồng thủy (1).”

(1) Con thú dữ và dòng nước lũ, tức là ví như những tai họa ghê gớm, đáng sợ.

Chẳng ai không thích nghe lời nịnh nọt, muốn lấy được cảm tình của một người đàn ông thì phải khen ngợi họ.

Các cô gái trẻ hay thích những chàng trai độc miệng, nhưng con trai chưa chắc thích kiểu con gái đó. Thực tế trời sinh phái mạnh thích được phái nữ khen, bọn họ hưởng thụ cảm giác này.

Chẳng qua Hàn Thiệu không giống với người đàn ông bình thường, anh ta nghe những lời khen ngợi mà khuôn mặt cũng chẳng thấy vui hay hài lòng. Hàn Thiệu nhìn cô, trong mắt không có ý cười, “Chị gái em tránh tôi như tránh rắn độc vậy mà em lại nói tôi có phong độ, nhẹ nhàng?”

Anh ta lạnh nhạt nói: “Em không cần phải hao tâm tốn trí lấy lòng tôi, tôi cho chị gái em thứ gì thì cũng cho em như vậy, không nhiều mà cũng không thiếu.”

Quả nhiên giống như lời Tô Vi Vi nói, người đàn ông này tình tính vừa lập dị lại sớm nắng chiều mưa, mới nói xong liền trở mặt. Trong lòng Ngữ Kỳ cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng trên mặt cô vẫn giữ sự bình tĩnh: “Chị gái là một người cứng cỏi, nhưng em không như vậy, ngài đừng lấy chị em ra làm thước đo với em.” Dừng một chút, cô ung dung mỉm cười, “Không phải em đang tìm cách lấy lòng ngài, thường ngày khi thấy một cây hoa đào nở em cũng thật lòng khen nó rất đẹp, đó chỉ là phản ứng từ thói quen không có ý gì khác.”

Sự lạnh lùng trên mặt Hàn Thiệu giảm xuống, nhưng vẫn lạnh nhạt, đôi mắt phượng thâm thúy đen nhánh giống như bầu trời đêm trên biển rộng, chỉ im lặng nhưng luôn mang lại cảm giác áp bức đối với người khác: “Tôi không còn trẻ nữa, mà bên cạnh em lại có rất nhiều chàng trai trẻ, bọn họ cũng giống em, đang tuổi xuân mon mọn.”

Ngữ Kỳ không dám khen anh ta nữa, đành phải hạ thấp người khác, “Mấy thanh niên đó đa số đều là người lỗ mãng không biết chừng mực, gặp chuyện thì hô to gọi nhỏ không dám tự mình chịu trách nhiệm, em chẳng thích.”

Hàn Thiệu cuối cùng không làm mặt lạnh nữa, chỉ là lời nói không hay cho lắm “Tô Ngữ Kỳ, em nhanh mồm nhanh miệng thật đấy, lời nói chẳng buông tha một ai. Có lẽ em từng mắng tôi sau lưng như thế nhỉ?”

Ngữ Kỳ cảm thấy giờ có nói thêm gì nữa thì cũng là cô sai, cho nên trong lời nói không tự chủ được có thêm ngữ điệu xin tha thứ, “Làm gì có chuyện đó, Hàn tiên sinh, em rất kính trọng ngài.”

Cuối cùng Hàn Thiệu cũng không gây khó dễ cho cô nữa, đưa tay đỡ trán, trong giọng nói thể hiện sự mệt mỏi và uể oải, “Chị gái em nói không có sai, có phải tôi rất khó phục vụ đúng không?”

Theo bản năng Ngữ Kỳ muốn trả lời không đúng, nhưng khi nghĩ lại cảm thấy anh ta hình như không thích được khen ngợi, nên cô thận trọng nói. “Chỉ một chút thôi, tiên sinh đâu đáng sợ như lời chị gái em nói.”

Cô thấp thỏm chờ đợi, sợ rằng những lời này sẽ khiến từ này về sau mình bị đưa vào lãnh cung, như vậy thì nhiệm vụ của cô không hẹn ngày hoàn thành rồi. Nhưng ngạc nhiên là anh ta lại cười, có vẻ rất sung sướng, “Em thật sự dám nói thẳng thắn.” Dừng lại một chút, anh tùy ý vẫy tay, “Lên ngủ đi, con gái không nên thức khuya nếu không mắt sẽ bị thâm.”

Ngữ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, đang định xoay người đi lên tầng thì thấy tay trái anh ta vốn đang cầm quyển sách thì chẳng biết từ lúc nào đã xoa xoa bụng. Người hơi dựa vào ghế, nhìn qua không giống hành động vô ý, mà càng giống như người đang cố gắng chịu đau, y như dáng vẻ của cô khi bị đau bụng kinh. Có vẻ do anh ta đứng lâu trong gió rét, chắc là lạnh quá khiến bị đau dạ dày.

Ngữ Kỳ nhìn chằm chằm anh, sau đó cô xoay người vào bếp, quả nhiên thấy Tiểu Chu đang ở đây. “Có thể đưa tôi túi chườm nóng không?” Cô bước tới, khẽ hỏi.

Tiểu Chu nói “Được”, rồi để cho cô chờ một lúc. Lau tay đi ra ngoài, khi trở lại đưa cho cô một chiếc túi chườm nóng màu xanh nhạt, giọng nói thể hiện sự áy náy, “Điều hòa không đủ ấm hay sao? Đợi một lát tôi sẽ chỉnh lên.”

“Không cần đâu, nhiệt độ rất thích hợp, cảm ơn anh.” Cô gật đầu với Tiểu Chu, đổ nước nóng vào túi chườm, rồi cầm nó quay trở lại phòng khách.

Hàn Thiệu nghĩ rằng cô đã lên lầu đi ngủ, giờ thấy cô quay lại thì có chút ngạc nhiên. Ngữ Kỳ im lặng ngồi xuống bên cạnh anh, cầm túi chườm nóng nhẹ nhàng đặt vào bụng anh, khẽ nói, “Đùng túi chườm nóng xoa bụng có thể sẽ đỡ đau hơn đây.”

Hàn Thiệu sững sờ, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô, đôi mắt đen lấy lộ ra vẻ dò xét.

Cô hỏi: “Cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa? Có cần em xoa một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (3)

Hàn Thiệu không phải một cậu nhóc chưa dứt sữa vừa cảm tay con gái đã cảm thấy xấu hổ. Chắc anh ta đã trải qua tình huống này nhiều rồi, đến tuổi anh ta sẽ không đề ý những chuyện thế này nữa, tất cả chỉ là sự hưởng thụ.

Anh chẳng có lý do gì để từ chối Ngữ Kỳ, vì vậy anh từ từ bỏ bàn tay đặt ở túi chườm nóng xuống.

Ngữ Kỳ nhìn thấy hành động của anh thì biết rằng anh đã đồng ý. Cô nửa quỳ trên tấm thảm mềm mại ở phía trước, tay trái đặt trên đầu gối của anh, tay phải đặt ở trên túi chườm nóng ấm áp kia, cho đến khi lòng bàn tay ấm lên mới đặt tay xoa nhẹ lên bụng anh.

“Có đau không?” Tay cô xoa liên tục, hơi ngược mắt lên nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng, mềm mỏng giống như lực tay cô.

Anh ngơ ngác nhìn khuôn mặt cô, trả lời theo bản năng: “Không, chỉ hơi khó chịu một chút.”

“Có thể là bị lạnh.” Về mặt cô nghiêm túc phán đoán, giống y như một bác sĩ thực thụ với nhiều năm kinh nghiệm” Thảo nào khi nãy ngài ăn ít như vậy.”

Hàn Thiệu không nói gì, anh hơi mệt mỏi khẽ nhắm mắt lại, ngả lưng ra phía sau tựa vào ghế sofa.

Trong chốc lát phòng khách vô cùng yên tĩnh, Ngữ Kỳ không lên tiếng làm phiền anh, chỉ im lặng tiếp tục công việc của mình. Kim đồng hồ chậm rãi quay năm mươi vòng, rồi lại tiếp tục thêm năm mươi vòng nữa. Quay tới quay lui mấy lần, sau đó cô đặt túi chườm nóng lên bụng anh rồi mới từ từ đứng lên, hai chân hoàn toàn tê dại.

Có vẻ Hàn Thiệu đã ngủ say, lông mi đen nhánh lẳng lẳng che đi đôi mắt, xem ra cũng không quá tệ, khuôn mặt trong trẻo hết sức tuần tú, chẳng qua khóe mắt có một vài vết nhăn đề lộ độ tuổi của anh ta.

Ngữ Kỳ lắc nhẹ cánh tay anh.” Hàn tiên sinh, Hàn tiên sinh?”

Đôi mắt Hàn Thiệu mở ra, hình như chưa tỉnh hẳn, gương mặt anh còn vẻ mơ màng của người mới tỉnh giấc, giọng nói khàn khàn: “Sao vậy?”

Ngữ Kỳ nhìn anh, khẽ nói: “Ngài về phòng ngủ đi, nếu không sẽ bị lạnh.”

Sáng hôm sau khi Ngữ Kỳ dậy, Hàn Thiệu đã đi rồi, Tiểu Chu nói nửa đêm anh nhận được một cuộc điện thoại, mặc âu phục rồi đi luôn. Là thương nhân đều như vậy, việc làm ăn quan trọng hơn tất cả.

Tiểu Chu nhìn thấy trên mặt cô không có vẻ bất mãn thì thở phào, cười tủm tỉm nói, “Tình tình của tiểu thư thật tốt.”

Buổi trưa có người đưa một bó hoa, mười hai đóa hồng trắng, màu trắng phối hợp với màu xanh nhạt của từng lớp giấy gói được thắt bởi dây ruy băng màu lam tinh xảo trông rất lịch sự và tao nhã.

Chỉ là một bó hoa đơn giản không có tấm thiệp. cũng không có những lời tỏ tình cảm động, đây chính là phong cách của Hàn Thiệu.

Qua ngày hôm sau, lại đưa tới dây chuyền, cứ thế kéo dài một tuần, mỗi ngày đều có những gói quà tinh tế với giá trị xa xỉ. Như là vòng tay, nhẫn, túi xách, quần áo, nước hoa, đối với nhiều người như vậy đã là rất tốt.

Nếu là những cô gái khác chắc họ đã mừng rỡ như điên, nhưng đây lại là Ngữ Kỳ, cô hiểu những thứ này không phải đích thân Hàn Thiệu chọn, toàn do trợ lý của anh ta mua, có lẽ mỗi cô gái đi theo Hàn Thiệu đều nhận được đãi ngộ như vậy.

Chẳng có gì vui vẻ cả, thứ cô muốn là tình cảm của anh ta, chứ không phải vàng bạc châu báu. Dĩ nhiên không có nghĩa cô người thanh cao coi tiền như cỏ rác, sự thật cô vô cùng hiểu rõ giá trị của đồng tiền, có tiền có thể làm được rất nhiều việc.

Hàn Thiệu vẫn chưa quay lại, thỉnh thoảng cô có thể thăm dò một số tin tức từ miệng Tiểu Chu, phải hiểu rõ sở thích của Hàn Thiệu mới có thể làm bạn tri kỷ của anh ta, nhưng câu trả lời của Tiểu Chu chẳng có gì để tham khảo. Suy cho cùng đàn ông thường không mấy quan tâm những chi tiết vụn vặt này.

Ngược lại những thông tin Tô Vi Vi cung cấp cho cô lại rất có ích.

Ngày kế tiếp sau khi Hàn Thiệu đi, Tô Vi Vi gọi điện cho cô, giọng nói rất thận trọng, giống như chỉ cần nói sai nửa câu sẽ làm tổn thương em gái đang ở trong hang sói. Nói năm câu lại hỏi sao không về nhà, giống như chỉ cần Ngữ Kỳ ở đó thêm một giây nào nữa thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Ngữ Kỳ phải nói vô số lần “Em rất khỏe, em không sao cả.” thì Tô Vi Vi mới bình tĩnh lại.

Sau một lúc im lặng, Ngữ Kỳ hỏi: “Chị, chị có biết Hàn tiên sinh yêu thích gì không?”

Tô Vi Vi ở bên kia ngạc nhiên, “Yêu thích?” Dừng một chút, cô ta cười lạnh: “Thứ anh ta ghét thì rất nhiều, anh ta có gu thẩm mỹ cổ điển, chắc chỉ thích những thiếu nữ xinh đẹp, nhất là những cô gái có mái tóc đen, mặc váy trắng.”

Tô Vi Vi là một cô gái được giáo dục rất tốt, gặp ai cũng mỉm cười, giàu lòng tự trọng và mạnh mẽ kiên cường. Nhưng đụng tới những chuyện liên quan đến Hàn Thiệu thì trở nên chanh chua, từ đó có thể thấy Hàn Thiệu có công lực tạo rất nhiều thù hận.

Ngữ Kỳ cũng không hòa theo, nhưng thâm ghi nhớ rằng Hàn Thiệu thích những cô gái mặc đầm trắng. Suy nghĩ một lúc cô lại hỏi tiếp: “Vậy anh ta ghét thứ gì?”

Tô Vi Vi nghe đến vấn đề này lại bắt đầu oán trách: “Trên đời này có hàng nghìn hàng vạn thứ, nhưng không có thứ gì anh ta không ghét. Cả ngày xụ mặt cau có mắng chửi người, trang điểm quá đậm, quần áo quá sặc sỡ, tóc chải như vậy không được, không được đi giày cao gót, không được ngủ nướng, còn rất nhiều thứ không được... Đến nỗi viết ngoáy cũng không được! Nói cái gì thì sai cái đó, làm gì cũng sai, ngay cả việc em hít thở đối với anh ta cũng là sai!”

Ngữ Kỳ càng nghe cô ta nói càng cảm thấy buồn cười, cô thấy Tô Vi Vi và Hàn Thiệu thật sự là một đôi rất thú vị. Nếu không có vị giáo sư Lâm Tiêu kia và cô, nói không chừng hai người họ ầm ĩ cũng có thể thành một cặp.

Chẳng qua trên đời không có nếu như, nếu cô đã đến đây thì đó là chuyện bất khả thi, Tô Vi Vi và Hàn Thiệu không có bất kì cơ hội nào ở bên cạnh nhau.

Ngày qua ngày không thấy Hàn Thiệu trở về, Ngữ Kỳ vẫn làm theo những tiêu chuẩn nghiêm khắc của anh: hằng ngày đều cẩn thận chăm sóc mái tóc mượt mà, mặc một bộ đầm trắng giản dị, không thoa son, đi ngủ và thức dậy đúng giờ, tất cả mọi thứ đều dựa theo sở thích của Hàn Thiệu, cho dù là đọc sách hay nghỉ ngơi đều ngồi ở chiếc sofa gần cửa sổ, đưa mắt nhìn ra phía ngoài, chỉ sợ lúc anh ta về thì cô không nhìn thấy.

Nếu như có cuộc thi bầu chọn tình nhân tốt của năm, chắc chắn Ngữ Kỳ sẽ giành hạng nhất.

Nhưng mà cô không ngờ lúc Hàn Thiệu trở về lại vào hai giờ đêm, cô đã ngủ từ lâu, mái tóc dài suôn mượt do ngủ mà trở nên rối bời, bộ váy trắng đã thay bằng bộ đồ ngủ bằng vải bông bình thường, may thay nó cũng là màu trắng.

Hàn Thiệu bất chấp cái lạnh đi vào nhà, Tiểu Chu đã đứng đợi ở một bên từ lâu, vừa giúp anh ta cởi áo khoác ngoài vừa than thở: “Mấy hôm nay Tô tiểu thư đều mong ngài trở về, ngày nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ mấy chục lần. Cuối cùng thì ngài cũng trở về, nhưng Tô tiểu thư đã đi ngủ từ lâu, sáng mai cô ấy dậy không biết sẽ thất vọng như thế nào đây.”

Ở bên ngoài xã giao, không tránh được phải uống chút rượu nên thần trí (1) Hàn Thiệu hơi mơ màng, nghe Tô tiểu thư anh ta lại cho rằng đó là Tô Vi Vi, nên kinh ngạc hỏi: “Tô Vi Vi, cái con lừa cứng đầu kia? Từ khi nào mà cô ta thông suốt vậy?”

(1) Thần trí: trí tuệ và tinh thần.

Tiểu Chu dờ khóc dờ cười: “Không phải, Tô tiểu thư là Tô Ngữ Kỳ, ngài vừa đưa về được hơn một tuần, ngài không nhớ sao?”

Hàn Thiệu vỗ trán, anh cố gắng tìm thông tin trong bộ não do rượu làm lộn xộn, thì thầm nói, “Tô Ngữ Kỳ?”

Chẳng hiểu tại sao trước mắt anh lại xuất hiện một khuôn mặt tươi cười với má mím đồng tiền, ngoài ra còn có một buổi tối anh bị đau dạ dày cô dịu dàng xoa bụng cho anh.

Cuối cùng anh ta đã nhớ ra, từ từ ngừng đầu nhìn Tiểu Chu, đôi mắt do tác động của nồng độ cồn mà trở nên mờ mịt, “Cô ấy đang ở đâu?”

“Tô tiểu thư đã ngủ rồi, ngài muốn gọi cô ấy dậy không?”

Hàn Thiệu nhú mày, anh ta suy nghĩ rất lâu giống như đang chuẩn bị đưa ra một quyết định quan trọng, rồi nghiêm túc phun ra hai chữ, “Không cần.”

Tiểu Chu im lặng một chút, rồi đi đến điu anh ta, “Ngài đã say rồi.”

“Tôi không say.” Lần này anh ta trả lời rất nhanh chóng.

Từ trong góc phòng truyền đến một tiếng cười khẽ, tiếng cười đó chính là của Ngữ Kỳ, cô thức dậy vì muốn xem xét tình hình.

May mắn cô luôn ngủ không sâu, khi ngủ cũng không đóng cửa phòng, nên mới có thể nghe thấy giọng nói của anh ta khi trở về, nếu không cô thật sự đã bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời để anh ta gia tăng tình cảm với mình.

Ngữ Kỳ bước nhanh về phía trước, cánh tay nhỏ bé đỡ lấy Hàn Thiệu, khẽ nói với Tiểu Chu: “Anh đi nghỉ ngơi đi, Hàn tiên sinh cứ để tôi lo.”

Nếu lời này đổi lại là Tô Vi Vi nói thì chắc chắn Tiểu Chu sẽ không đồng ý, nhưng mà lúc này anh ta chỉ do dự trong phút chốc rồi gạt đầu đồng ý: “Vất

và cho tiểu thư.”

Sau khi Tiểu Chu đi, Hàn Thiệu hất tay cô ra, đôi mắt phượng dài hẹp híp lại nhìn cô, gần từng chữ: “Tô Ngữ Kỳ?”

“Phải, là em.” Ngữ Kỳ bình tĩnh mỉm cười nói: “Em đỡ ngài về phòng nghỉ ngơi.”

Hàn Thiệu cẩn thận nhìn cô trong chốc lát, vẻ mặt tương đối nghiêm túc: “Tiểu Chu nói cô ngủ rồi.”

“Đúng vậy, vừa rồi nghe thấy tiếng động nên tỉnh giấc.”

“Cô đang ám chỉ tôi đánh thức cô?” So với lúc tỉnh thì Hàn Thiệu lúc này có vẻ khó phục vụ hơn.

Ngữ Kỳ không còn cách nào đành tiếp tục đỡ anh ta đi đến cầu thang, một mặt nhẩn nại nói, “Em không có ý này, Hàn tiên sinh.”

“Nhất định trong lòng cô đang mắng tôi tính tình quái gở khó hầu hạ đúng không?” Anh ta dừng một chút, lại gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi biết mà.”

Ngữ Kỳ quả thực cảm thấy thời điểm này không thể nói đạo lý với anh ta được, chỉ nhạt nhẽo đáp, “Em không nghĩ như vậy mà Hàn tiên sinh.”

Hàn Thiệu bình tĩnh nhìn cô một lúc, khi cô cho là anh ta lại muốn nói lời châm chọc người khác thì anh ta nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi cảm thấy buồn nôn.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (4)

Ngữ Kỳ lập tức bỏ ý định đỡ Hàn Thiệu lên lầu, trực tiếp dẫn anh vào nhà vệ sinh ở lầu một.

Cô vốn định đi theo vào, anh lại không chút lưu tình nhốt cô ngoài cửa.

Quyết tâm muốn đóng vai cô gái nhu thuận ngoan ngoãn, cho nên giờ phút này không thể ngênh ngang xông vào như hai lần trước, Ngữ Kỳ đành phải im lặng chờ ở bên ngoài.

Mười lăm phút sau, bên trong vẫn không truyền ra bất kỳ âm thanh gì, quá yên tĩnh không giống ngày thường làm cho người ta cảm thấy bất an. Ngữ Kỳ do dự một lúc rồi gõ cửa nhà vệ sinh, “Hàn tiên sinh, ngài vẫn khỏe chứ?”

Không ai trả lời, bên trong chỉ truyền ra tiếng nước nhỏ giọt tí ta tích tách. Ngữ Kỳ không định đợi tiếp, cô quyết định rất nhanh: mở cửa đi vào. Vốn tưởng rằng cô sẽ thấy cảnh nhân vật mục tiêu té xỉu ngã trên đất, kỳ thật trong lòng cô hơi căng thẳng, nhưng sau khi thấy tình huống thật sự bên trong, trên mặt cô chỉ còn sự dờ khóc dờ cười không biết làm sao.

Hàn Thiệu ngồi trên sàn nhà bằng gạch men sứ trắng tinh, tron bóng trong nhà vệ sinh, lưng dựa vào vách tường, đôi chân thon dài thoải mái cong lại, hai bàn tay khoát lên trên đầu gối. Cho dù tư thế thiếu lễ độ do anh làm ra vẫn mang vài phần tùy ý tao nhã. Anh ngẩn ngơ nhìn một chỗ, lông mi dài rủ xuống, đôi mắt xéch hẹp dài mở mịt.

Ngữ Kỳ đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt anh, theo bản năng mở miệng nói một câu, “Hàn tiên sinh, ngài còn muốn ới nữa không?”

Hàn Thiệu chớp chớp mắt, đôi mắt mờ mịt dần tụ lại một điểm. Anh bình tĩnh lạnh nhạt từ từ chuyển tầm mắt qua người cô, như là nhận dạng, chốc lát sau mới nói một câu lảng vảng, “Đừng gọi tôi là Hàn tiên sinh.” Dừng một chút, anh hơi hờn giận trầm giọng nói, “Ai nấy đều gọi như vậy, các người đã thương lượng với nhau đúng không?”

Ngữ Kỳ thực sự không biết phải nói gì, mặt bắt đầu đỏ lên. Sau khi ngẩn ra một chút, cô không cần chuẩn bị tâm lý, tự nhiên gọi một tiếng A Thiệu. Giọng nói nhẹ nhàng mà du dương, nhẹ nhẹ vô cùng thân thiết, khiến Hàn Thiệu vừa nói ra câu oán giận trong nháy mắt phải ngẩn người.

“Em đỡ ngài trở về phòng nhé?” Cô nhân cơ hội hỏi một câu, hơn nữa không đợi anh trả lời đã tiến lên muốn đỡ anh dậy, lại bị Hàn Thiệu dễ dàng tránh thoát. Anh xoa nhẹ cái trán, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, “Tôi khó chịu.” Giọng anh hơi khàn khàn, như âm sắc tiếng đàn cello nổi tiếng, tao nhã trầm thấp.

Lúc như thế này có thể tăng độ hào cảm lên cao nhất, Ngữ Kỳ không hề mất kiên nhẫn, thái độ hiền lành giống như nhân viên bán nhà, “Khó chịu ở đâu?”

Lần này Hàn Thiệu lại không nói gì, chỉ đưa tay đề lên trán, mí mắt nhú chặt.

Ngữ Kỳ im lặng ngồi bên cạnh anh, như chú chó trung thành làm bạn bên người chủ nhân. Sau một lúc, cô lặng lẽ gỡ tay giúp anh ấn huyệt thái dương,

xoa nhẹ không lâu thì cổ tay cô bị anh nắm lấy.

Ngón tay mảnh dẻ thon dài nhẹ nhàng đặt lên cổ tay cô, Hàn Thiệu từ từ ngẩng đầu nhìn cô. Lúc đầu Ngừ Kỳ dựa vào quá gần, vốn dĩ anh cúi đầu thì không sao, giờ phút này anh vừa nhấc đầu lên khoảng cách giữa hai người gần như là chóp mũi đối chóp mũi, gần đủ để lông mi chạm nhau.

Ngừ Kỳ không lui ra phía sau, mà lẳng lặng đối mặt với anh.

Trong đôi mắt xé đen kịt vốn chỉ là một mảnh tĩnh mịch, sau khi nhìn cô chăm chú một chút lại nổi lên ý cười. Hàn Thiệu tao nhã giơ tay nâng cằm cô, đôi mắt đen nhánh hẹp dài kia chớp chớp, nhỏ giọng ra lệnh, “Hát cho tôi nghe.”

“Cái gì?” Theo bản năng Ngừ Kỳ không khỏi lên tiếng hỏi lại, dưới loại tình huống này cho dù anh mệnh lệnh bảo cô hôn anh, cũng coi như là chuyện bình thường, nhưng mà —— hát?

Hàn Thiệu say rượu đặc biệt khó đối phó, anh không nói gì, cũng không thúc giục, cứ yên lặng nhìn cô như vậy.

Ngừ Kỳ nhận thua, sau khi xoay người đóng cửa nhà vệ sinh thì đơn giản hát cho anh bài hát ru con. Bản thân là một nhân viên ưu tú, gần như có thể coi Ngừ Kỳ là nhân tài toàn năng, cho dù là hát nghe qua cũng có vài phần hương vị, mềm mại êm ái vô cùng dễ nghe.

Hát xong một bài, rốt cuộc Hàn Thiệu đồng ý trở về phòng với cô, nhưng mới vừa đi đến lầu hai anh đã ngừng lại, không chịu bước lên trên.

Ngừ Kỳ đã biết rõ khi Hàn lão gia say rượu có thể gầy vò người khác đến thế nào, cực kỳ bình tĩnh đứng một bên chờ anh nói ra yêu cầu tiếp theo.

Quả nhiên, Hàn Thiệu không vui cau mày, “Tôi muốn uống nước.”

Ngừ Kỳ vẫn tốt tính như cũ đáp ứng, chạy chậm xuống nhà bếp dưới lầu rót cốc nước ấm rồi bung lên cho anh, trực tiếp đưa tới miệng anh.

Hàn Thiệu lại mơ mơ màng màng đẩy cốc nước ra, lạnh nhạt tò mò quan sát cô, “Cô là ai? Sao lại nghe lời như vậy?”

“...” Cô có thể chấp nhận tất cả, nhưng không thể chấp nhận bản thân hầu hạ anh nửa ngày, anh lại không nhớ rõ cô là ai —— tư vị làm không công thật không tốt. Ai ngờ cô vừa định mở miệng mạnh mẽ, đồng dạng nói ra tên bản thân, Hàn Thiệu đã lui lại, tay vịn vào cầu thang nhìn cô mỉm cười, “Tôi đoán em là Tô Ngừ Kỳ.”

Sau khi sững sờ một lúc, Ngừ Kỳ cơ hồ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ). Cô chưa kịp nói gì, thì lại vang lên tiếng Hàn Thiệu trầm thấp dịu dàng mà rành mạch, mang theo một loại từ tính kỳ lạ, giọng điệu như đang cảm khái, “Chỉ có Ngừ Kỳ mới ngoan như thế.” Khi anh nói xong câu đó thì dường như không còn chút sức lực nào, cơ thể vốn đang vịn trên lan can từ từ trượt xuống, Ngừ Kỳ thở dài đỡ lấy anh.

Anh tựa hồ đã ngủ thiếp đi, gần như dòn hơn nửa trọng lượng cơ thể đè lên người Ngừ Kỳ, cũng may gần đây cô thường xuyên rèn luyện tập thể thao, lão đạo nghiêng ngã đỡ anh lên lầu ba.

Thật vất vả dìu anh lên giường, Ngừ Kỳ mệt đến nổi đầu đầy mồ hôi, cam chịu số phận giúp anh cởi nút áo thay đồ. Vừa giúp anh cởi áo vest, chưa cởi bỏ hết cúc áo áo somi, cổ tay đã bị anh giữ chặt kéo một cái. Ngừ Kỳ không phòng bị, bị anh lôi kéo trực tiếp ngã lên giường, vừa vịn áp vào trước ngực anh.

Cô không giãy dụa mà lẳng lặng nhìn anh. Áo somi của Hàn Thiệu đã mở hai cái cúc áo, lộ ra xương quai xanh tinh tế, cổ áo mở rộng càng làm tôn lên cái cổ thon dài.

Anh tùy ý duỗi cánh tay ôm cả người cô vào trong lòng. Cả khuôn mặt Ngừ Kỳ cơ hồ chôn vào da thịt ấm áp trước ngực anh, chóp mũi hơi lạnh bị anh bao phủ hoàn toàn. Nhưng mà hình như Hàn Thiệu không muốn làm gì cả, ngón tay anh thon dài hơi lạnh vuốt dọc theo mái tóc đen của cô, như đang ôm một sủng vật hình người vậy.

Ngừ Kỳ nhu thuận nằm trong lòng anh mặc anh động tay động chân, không có ý định giãy dụa.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thiệu bỗng nhiên đẩy cô ra, nhanh chóng ôm chặt bụng, lông mi nhú lại thật sâu.

Ngừ Kỳ vội vàng đứng lên, đỡ lấy cánh tay anh, “Làm sao vậy? Đau bao tử hả?”

Anh không nói, nhưng mà sắc mặt tái xanh, cái trán vốn trơn bóng đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh mỏng, đôi mắt gắt gao đóng lại, như chịu đựng rất nhiều đau đớn.

Bình thường đau bao tử sẽ không đau dữ dội như vậy —— cả người anh gần như co quắp, hai tay ép chặt lên bụng.

Ngừ Kỳ sợ tới mức nhảy dựng lên, muốn giúp anh xoa một chút nhưng tay không chen vào được, chỉ có thể vuốt dọc theo lưng anh, cố gắng giúp anh giảm bớt đau đớn, “Gọi bác sĩ đi, hay là đi bệnh viện khám một chút?”

Sau một hồi đau đớn kịch liệt, Hàn Thiệu dần tỉnh rượu. Cả người anh run nhè nhẹ, nghe thấy lời của cô chỉ khó khăn lắc đầu, tiếng nói như nặn từ kẽ răng, “Không cần.”

“Có thể là co rút dạ dày, em đi lấy túi chườm nóng.” Vội vàng bỏ lại một câu, Ngừ Kỳ chân trần xuống giường định chạy xuống dưới lầu, lại bị Hàn

Thiệu gọi lại.

“Không cần.” Giọng anh khàn khàn khô khốc, “Giúp tôi lấy ít thuốc là được, ở túi ngoài áo khoác.”

Vội vàng xuống dưới, Ngũ Kỳ không kịp suy nghĩ, chạy như bay xuống lầu, ở cái giá áo cạnh cửa tìm được áo khoác ngoài của anh, từ túi áo bên phải lấy ra một bình thuốc.

Theo bản năng cô liếc mắt nhìn tên thuốc —— Ginsen oside Rh2.

Động tác chạy lên lầu lập tức ngừng lại, Ngũ Kỳ hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Ginsen oside Rh2, tên gọi khác là thuốc giữ mệnh. Rất lâu trước kia cô từng tiếp xúc với một nhân vật phản diện mắc bệnh ung thư phổi giai đoạn đầu, loại thuốc này có công hiệu chống khối u.

Nếu vậy, Hàn Thiệu thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (5)

Khi Hàn Thiệu trở về bình thường thì sắc trời đã tờ mờ sáng, cả hai người đều một đêm không ngủ, quần áo xốc xếch, tóc tai lộn xộn, nhếch nhác không chịu nổi.

Sớm đã tỉnh rượu, nhưng toàn bộ việc đã làm khi say rượu vẫn rõ ràng trước mắt, Hàn Thiệu cảm thấy danh dự của cả đời mình đã bị phá hủy trong chốc lát, tạm thời đầu anh thực sự to như cái đầu. (1)

(1): Một dụng cụ đo ngày xưa.

Đây không phải lần đầu tiên anh say rượu, hiển nhiên Hàn Thiệu biết nhân phẩm khi say rượu của mình rất tệ, nhưng những cấp dưới của anh đều biết chuyện này. Mọi người đã luyện thành kỹ năng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, khi đưa anh về nhà đều là đánh nhanh thắng nhanh, đưa anh lên giường thì cấp tốc lùi lại, tất cả bình an vô sự.

Ai ngờ lần này anh hồ đồ vì say rượu, cô cũng thuận theo sự hồ đồ của anh, Hàn Thiệu chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Nhưng Ngũ Kỳ khoan suy nghĩ đến điều này, trong đầu cô đang nhớ lại toàn bộ tên lọ thuốc, đó là Ginsen oside Rh2.

Nghề nghiệp của cô đúng là làm nữ phụ ác độc, nhưng nó cũng không thể hiện rằng cô đã đoạn tuyệt với thất tình lục dục, sống tách biệt như thần tiên, con người không phải là cây cỏ, ai có thể đảm bảo mình vô tình. Cô cũng là người, không thể vì nhiệm vụ mà tạo ra một cỗ máy có hình người.

Giữa người và người khi sống cùng nhau tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm, trong những nhiệm vụ trước, cô đã sớm coi những nam phụ này là bạn tri kỷ. Để làm rung động trái tim của một người chỉ dựa vào kỹ xảo và vận may thì không đủ, chẳng có ai ngu ngốc, chỉ có thể dùng chân tình mới đổi lấy chân tình.

Thành công của cô đều là do cô có nhiều kinh nghiệm hơn những người khác, cô có thể kiểm soát cảm xúc của mình tốt hơn, ở một trình độ nào đó có thể giả bộ một cách tự nhiên nhất. Mặc dù vậy, sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ cô vẫn muốn nghỉ ngơi và dưỡng sức vài ngày, để điều chỉnh lại toàn bộ tình cảm của mình rồi mới tiếp tục thực hiện nhiệm vụ tiếp theo.

Mà lúc này, cô thật lòng cảm thấy đau lòng cho Hàn Thiệu.

Mặc dù tính tình anh ta hơi lập dị khó hiểu, nhưng vẫn có thể coi là quân tử. Mỗi người đều có thói xấu không tiện rêu rao, chẳng qua anh ta thích thiếu nữ trẻ tuổi. Thích chính là thích, anh ta chưa bao giờ cố gắng che giấu việc này, cũng chưa bao giờ hà khắc với những thiếu nữ theo anh ta, càng chưa bao giờ keo kiệt về việc tặng hoa tươi và quà, chưa bao giờ mở miệng nói “Có thích không? Có tốt không? Vậy làm thế nào đền đáp cho tôi?”, cho là cho, không hề đòi hỏi nhận được thứ gì.

Tình hình thực tế của Tô Vi Vi như thế nào thì cô không biết, nhưng ở cùng anh ta hơn một tuần, anh ta cũng không giống những người đàn ông dung tục bao nuôi những thiếu nữ khác hờ hững một tí là động tay động chân, lời nói xem thường. Anh ta có phong thái của mình, hiểu được cái gì là tôn trọng, không để người khác cảm thấy khó chịu, chẳng qua thỉnh thoảng sẽ giống như bậc cha chú nhắc nhở vài câu, giống ngày trước anh ta muốn cô để tóc đen, nhưng trước đó anh ta đã trả thù lao nên anh ta có quyền thay đổi về ngoại môn đồ đã mua theo sở thích của mình.

Ngũ Kỳ khẽ thờ dài, trực tiếp hỏi: “Là giai đoạn đầu, giai đoạn giữa, hay là giai đoạn cuối?” Cô hỏi thẳng, vì vấn đề này dù có hỏi một cách khéo léo đi nữa thì kết quả vẫn như nhau, không vì thay đổi câu hỏi mà có điểm khác nhau.

Hàn Thiệu ngạc nhiên một lúc, anh ta cho là cô gái nhỏ này chẳng qua chỉ là một nữ sinh trung học bình thường, dù thấy lọ thuốc đó cũng không đoán ra

nó là cái gì, không ngờ anh lại khinh thường cô. Nhưng mà biết chính là biết, đầu phải là chuyện giết người phóng hảo, không có gì mà phải giấu giếm, cả đời ai mà không trải qua vài lần tai họa nghiêm trọng, chỉ là anh gặp tai họa sớm hơn họ mà thôi.

Anh nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, giọng nói đặc biệt dịu dàng và bình tĩnh, thờ ơ giống như đang nói đến bệnh của người khác, “Ung thư dạ dày giai đoạn giữa.”

Tỉ lệ chữa khỏi không cao như ở giai đoạn đầu, Ngữ Kỳ hơi ngần ra, ngay sau đó liền cúi đầu cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng nói: “Em sẽ ở cùng anh.”

Lời hứa nghiêm túc được nói ra từ miệng của một cô bé lớp mười, khiến Hàn Thiệu không nhịn được cười, đôi mắt phượng bình thường tĩnh mịch có chút lạnh lùng lóe lên tia vui vẻ hừng hờ, “Đây là em đang đồng tình với tôi?” Người này, cho dù anh ta có cười rộ lên thì cũng như hoàng hôn mùa đông, khóe miệng vẫn lướt qua sự lãnh lẽo, “Nhưng mà tôi không cần.”

Dứt lời, anh ta đưa tay đặt lên mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve trong phút chốc, giọng nói nhẹ nhàng và trầm thấp, “Nhưng mà vẫn cảm ơn em, tiểu Ngữ Kỳ, em là một cô gái ngoan.” Thái độ tùy ý trấn an, giống như người bề trên khen ngợi thành tích tốt của con cháu.

Ngữ Kỳ im lặng, coi như anh ta một người kiêu ngạo không muốn nhận sự đồng tình của người khác, nhưng sau đó cô mới thực sự hiểu được, anh ta không phải là người kiêu ngạo, mà thực sự cảm thấy bản thân không cần sự đồng tình. Rất ít người có năng lực đứng trước cái chết mà thông suốt giống như anh ta, cảm thấy cuộc đời không có điểm nào thiếu sót, rồi đi sớm một chút cũng không sao. Đa số mọi người dù có nhận được nhiều hơn nữa thì họ vẫn không thấy thỏa mãn, mỗi ngày không ngừng oán hận cuộc đời không như ý, có sống đến trăm tuổi cũng sống mà không hề thấy vui vẻ.

“Tốt rồi, em đi làm việc của mình đi.” Cuối cùng anh ta xoa nhẹ mái tóc đen mềm mại của cô, lạnh nhạt nhưng không cho người khác từ chối, hạ lệnh đuổi người, “Tôi mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Ngữ Kỳ do dự trong giây lát, vẫn nghe lời anh ta đi ra khỏi phòng, không quên nhẹ nhàng đóng cửa giúp anh ta.

Cô đi xuống lầu tìm Tiểu Chu, nghe ngóng được tin hóa ra Hàn Thiệu đã sớm biết mình bị ung thư dạ dày, cách đây một tháng để làm giảm đau đớn nên đã làm phẫu thuật cắt bỏ dạ dày, việc hồi phục sau phẫu thuật khá tốt, mỗi bữa chỉ có thể ăn nửa chén cơm, tình trạng cơ thể vẫn bình thường, tuổi thọ có thể kéo dài từ ba đến năm năm là việc khả quan.

Ngữ Kỳ không tránh được rầu rĩ, cô có thể dễ dàng ăn hết một bát cơm trắng. Trong khi đó một người đàn ông trưởng thành cao 1m85, một bữa cơm chỉ có thể ăn nửa bát nhưng tình trạng cơ thể vẫn bình thường, vói lại chỉ hy vọng sống thêm từ ba đến năm năm nữa.

Đến bữa tối Hàn Thiệu xuống lầu, giống như lời Tiểu Chu nói, chỉ thể ăn nửa bát liền dừng đũa không dùng thêm nữa, lại giống như trước kia cầm một quyển sách đi đến phòng khách đọc.

Ngữ Kỳ vừa định bước theo, thì nhận được điện thoại của Tô Vi Vi. Mới nhắc máy, đầu bên kia dồn dập hỏi Hàn Thiệu có ức hiếp cô hay không, khi hỏi mới biết tiền chữa bệnh cho mẹ trong tài khoản nhiều như con số thiên văn, nhiều đến mức thái quá, chùng đó đủ cho ba mẹ con nhà cô ăn đến hai, ba đời. Do đó Tô Vi Vi cho là Hàn Thiệu làm ra chuyện gì quá đáng với cô cho nên mới dùng tiền bồi thường.

Ngữ Kỳ nhớ anh ta từng nói, cho Tô Vi Vi bao nhiêu, thì sẽ cho cô bấy nhiêu, một phần cũng không hơn, một phần cũng không thiếu, ai mà biết được nháy mắt anh ta đã vi phạm lời nói của mình, hơn nữa lúc ăn cơm cũng không nói ra nửa câu – Có thể anh ta đã quên mất việc này.

Đây mới là chuyên gia thực sự, tặng quà cho người ta nhiều hơn nữa mà như thể đang gờ tay một cái, sau khi làm xong đem toàn bộ chuyện đó ném ra sau đầu, căn bản không hề có suy nghĩ muốn người khác mang ơn.

Im lặng trong phút chốc, Ngữ Kỳ không tiếp tục thảo luận vấn đề này, mà giống như thần xui quỷ khiến hỏi: “Khi nào thì Hàn Thiệu bắt đầu cảm thấy đau dạ dày?” Tiểu Chu chỉ nói Hàn Thiệu bị ung thư dạ dày từ rất sớm, nhưng cụ thể là lúc nào thì anh ta không biết.

Đầu bên kia Tô Vi Vi hết sức ngạc nhiên: “Anh ta bị đau dạ dày? Sao chị lại không biết?” Chị ta căn bản không biết việc này.

Ngữ Kỳ hơi sững sốt một chút, không dám tin: “Hơn một tháng trước anh ta làm phẫu thuật, chị không biết?”

“Phẫu thuật cái gì? Viêm ruột thừa?” Tô Vi Vi không hề để ý: “Không sao đâu, con người như anh ta gặp thần sát thần gặp phật giết phật, phẫu thuật xong đoán chừng đến buổi chiều là anh ta được ra viện, không ai làm khó được anh ta.”

“... Em còn có việc, hôm khác chúng ta tiếp tục nói chuyện.” Ngữ Kỳ cảm thấy chính mình coi Hàn Thiệu là kẻ yếu dễ bênh vực, thậm chí có cảm giác giận cá chém thớt với Tô Vi Vi.

Chẳng qua sau khi lấy lại bình tĩnh lý trí của cô mới khôi phục, đây không phải là lỗi của Tô Vi Vi, một tháng chưa chắc cô ta đã gặp Hàn Thiệu một lần, mà tình cảm của cô ta đều đặt trên người Lâm Tiêu, thì làm sao phát hiện ra được?

Một người không quan tâm đến người khác đang bị gãy chân, đoán chừng người đó cũng không vì người kia bị cắt một ngón tay mà cảm thấy đau lòng, đời người cứ vô tình như vậy, cô đã sớm nhận ra.

Chẳng qua giống như Hàn Thiệu thật đáng thương, anh mang lại cho người khác cảm giác rất an toàn, hơn nữa khi gặp chuyện anh ta vẫn chung ra bộ mặt lạnh lùng để đối mặt, giống như trời có sập xuống cũng không hề chết anh ta, bất kể là cấp dưới hay người tình, tất cả đều nghĩ toàn thân anh ta là kim cương không thể phá hỏng, trải qua gian khổ cũng không cảm thấy đau đớn.

Ngữ Kỳ thở dài, thật ra rất nhiều người đã quên một việc, đó là có vài người dù mạnh mẽ như thế nào đi nữa thì đó vẫn là người, họ không phải là thần, khi họ bị thương họ cũng cảm thấy đau đớn. Sự khác biệt duy nhất đó là họ chịu đựng tốt hơn người khác, bởi vì không có ai quan tâm, chăm sóc, cũng sẽ không có ai ân cần hỏi han họ.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, chính vì không có ai dành cho họ sự quan tâm, thì mới thể hiện việc đưa than sưởi ấm ngày đông là điều quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (6)

Từ đó khi Hàn Thiệu trở về cũng không vội vàng lên lầu ba, nhưng phần lớn thời gian anh ta đều ở thư phòng, chỉ khi khoảng thời gian ăn ba bữa cơm và sau khi dùng cơm trưa thì anh mới ở lầu một.

Không phải cô không nghĩ tới việc lên lầu ba để có thêm cơ hội tiếp xúc, nhưng Tiểu Chu luôn nhấn mạnh không được lên lầu ba, tôn trọng đời sống riêng tư của người khác là đạo đức cơ bản nhất, Ngữ Kỳ đành phải từ bỏ ý định này.

Thời gian có thể gặp mặt chỉ có ba bữa ăn và lúc sẩm tối nên cô vô cùng quý trọng. Làm người ta buồn rầu chính là ba bữa trong ngày giữa họ đều bị ngăn cách bằng một cái bàn rất dài, nói chuyện cứ phải kêu to, cực kỳ bất lợi cho việc trao đổi tình cảm —— Ngữ Kỳ quyết tâm thay đổi tình trạng này.

Tuy rằng làm như vậy có thể đắc tội Hàn lão gia, nhưng cô vẫn bảo Tiểu Chu đổi bàn dài thành bàn gỗ lim vuông vắn. Bàn này do cô tự mình chọn, thiết kế trang nhã được chế tác tinh xảo, dùng nguyên liệu thượng đẳng, nhưng rất là nhỏ, nhỏ đến độ khuỷu tay hai người ngồi chung bàn có thể chạm vào nhau, cự ly vốn có vẻ xa cách lập tức bị kéo gần lại.

Lần đầu tiên Hàn Thiệu nhìn thấy cái bàn này thì ngẩn ra một lúc, ngay sau đó không chút do dự nhìn về phía Ngữ Kỳ đứng ở bên cạnh. Rõ ràng ánh mắt anh thân thiện, nhưng có một loại khí thế sắc bén như nhìn xuyên thấu lòng người, trong nháy mắt cô có chút chột dạ. Nhưng cuối cùng anh ta không nói gì, kéo ghế ngồi xuống.

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật cô vô cùng lo lắng làm như vậy sẽ khiến Hàn Thiệu – người luôn muốn khống chế người khác trong tay tức giận, xem ra cô đã quá lo lắng, anh không phải người hẹp hòi như vậy. Có một câu nói không sai, người đàn ông càng có bản lĩnh càng khó nổi giận, bọn họ biết tự kiềm chế rất tốt, nếu không chạm đến điểm mấu chốt, tuyệt đối không so đo với phụ nữ.

Ngữ Kỳ ngồi xuống đối diện anh, đưa đôi đũa, chuyển cả phe trong tầm tay anh về phía cô, lại đổi ly nước ấm bên chỗ cô sang phía anh. Cô cố ý lên Internet tra một chút tài liệu về ung thư dạ dày, còn ghi lại để đọc thuộc, khắc thật sâu vào trong đầu. Trong đó có nói cả phê là đồ uống có tính kích thích, người bệnh ung thư dạ dày chỉ nên uống ít.

Tuy rằng trong tâm tư cô hy vọng Hàn Thiệu có thể khỏi hẳn bệnh, nhưng làm thế này đích thực là cô đã cố ý, nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ, ngày thường chỉ cần săn sóc nhiều hơn một chút là đủ rồi, không cần phải tốn nhiều tâm sức như vậy.

Hàn Thiệu ngồi đối diện liếc mắt nhìn động tác của cô nhưng không lên tiếng, chỉ lạnh nhạt nhìn một bàn thức ăn. Cơm mọi khi bị đổi thành cháo hạt kê, tất cả món ăn đều thanh thanh đạm đạm không chứa nhiều dầu mỡ, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thấy một màu xanh. Đó là do trong tài liệu Ngữ Kỳ tra được có nhắc tới: ăn nhiều rau xanh có ích cho bệnh nhân ung thư, bổ sung vitamin A, C, E để tiêu hóa; mà cháo nóng thì thích hợp nhất để trị bệnh dạ dày, hơn nữa dễ nuốt.

(1) Cháo hạt kê là một loại cháo rất dinh dưỡng, nấu bằng hạt kê xay vỡ có cho thêm táo, đậu đỏ, khoai lang, hạt sen, hoa huệ tây khô.

Hàn Thiệu hờ hững nhìn lướt qua cháo và đồ ăn, cuối cùng tầm mắt anh yên lặng rơi vào người Ngữ Kỳ, đôi mắt đen hẹp dài hơi nhướng lên, như đang yêu cầu một lời giải thích.

Nếu đổi thành người khác, cô sẽ tận tình khuyên bảo nói cả phê có hại với dạ dày ra sao, rau dưa và cháo thì có ích cho thân thể thế nào, ca một bài thật thấm thía, dùng cách thức biểu đạt sự quan tâm như một người mẹ hết lòng để cảm hóa đối phương.

Nhưng đối phương là Hàn Thiệu, cho nên khi anh ta buông đôi đũa xuống, đối đầu với tầm mắt anh, cô cười nhu thuận lấy lòng, “Gần đây em muốn ăn nhẹ một chút, cho nên đã tự chủ trương.” Dừng một chút, cô cười càng ngọt, “Nhưng mà hương vị không tệ lắm đâu, ngài nếm thử đi?”

Hàn Thiệu là người như vậy, nếu cô quá ân cần hỏi han anh ta, sẽ chỉ chạm vào một vách tường lạnh như băng, đây cũng là vì sao đại đa số mọi người đều nghĩ anh không cần quan tâm gì hết. Nhưng nếu cô đối phương pháp khác thì tất cả sẽ khác biệt. Người thông minh tự nhiên sẽ hiểu được dụng ý thật sự của cô là vì muốn tốt cho anh ta, đồng thời cũng hiểu cô biểu đạt quanh co như vậy là do để ý thể diện của anh ta.

Có lẽ vĩnh viễn anh sẽ không nói cảm ơn, nhưng anh ghi nhớ ở trong lòng —— đó cũng là mục đích cuối cùng của cô.

Quả nhiên sắc mặt Hàn Thiệu dần dần bình thường trở lại, làn môi vốn dĩ đang mím cũng thả lỏng, trên nét mặt lạnh lùng lộ ra vài tia bất đắc dĩ. Anh nhìn chăm chú vào Ngữ Kỳ một lúc, khóe môi hơi nhếch lên, đôi mắt hẹp dài tĩnh mịch lại lạnh nhạt, giọng nói vẫn dịu dàng như trước đây, “Tôi đã sớm nói,

em rất thông minh.”

Ngữ Kỳ chỉ cười, im lặng.

Tiểu Chu đứng một bên không hiểu sự ăn ý ngầm giữa hai người, không nhịn được nói chen vào, “Ngài đừng trách tiểu thư tự chủ trương, sáng sớm cô ấy đã vội vàng chuẩn bị chỗ thức ăn này, coi như không hợp khẩu vị ngài cũng ráng ăn một ít, ít nhiều là tâm ý của tiểu thư.”

Ngày thường mua chuộc lòng người lúc này đã phát huy tác dụng, trên mặt Ngữ Kỳ rất bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng cảm ơn Tiểu Chu. Có đôi khi bạn nói mười câu quan tâm an ủi không bằng người khác nói một câu, giống như công việc sáng tác vậy đôi khi dùng trăm câu để miêu tả không bằng một câu làm nổi bật lên.

Hàn Thiệu thờ dài, sau khi giữa lòng mây nhú lại thì ngược mắt nhìn về phía Ngữ Kỳ, cực kỳ tao nhã ngoắc ngón tay với cô, “Lại đây.”

Cô ngẩn ra, vẫn nhu thuận đứng dậy, vòng qua bàn vuông đi đến bên cạnh anh, khẽ hỏi, “Làm sao vậy?”

Vừa dứt lời, anh nhẹ nhàng giơ tay ôm cô vào lòng, như bậc trưởng bối ôm con cháu, mang theo bao dung và gần gũi. Tay anh nhẹ nhàng mon trón sau lưng cô, giống như chủ nhân kiên nhẫn vỗ về con mèo trên đùi, một chút lại một chút.

Ngữ Kỳ ngẩn ra, cũng từ từ đưa tay, vòng qua thắt lưng gầy gò của anh. Cô nhẹ nhàng đặt cằm vào trên bờ vai không quá rộng của anh, nghe giọng anh trầm thấp dịu dàng giống như tiếng đàn cello, hơi thở ấm áp lướt qua bên tai.

Anh nói từ tốn mà cực kỳ rõ ràng, mơ hồ thờ dài, “Ngữ Kỳ, em là cô gái tốt.” Dứt lời anh đưa tay khẽ vuốt mái tóc đen của cô, “Tôi rất vui vì em không giống chị em coi tôi như kẻ thù, nhưng em không có nghĩa vụ phải làm như vậy —— tôi giúp gia đình em không phải vì tôi là người tốt, mà do tôi có mưu đồ bất chính, tôi thích sự trẻ trung xinh đẹp của em và chị em, em không cần báo đáp cho tôi cái gì.”

Ngữ Kỳ lập tức hiểu rõ, anh nghĩ cô là vì báo ân. Cô không khỏi nhủ thầm thật sâu, từ trước đến nay một trong ba nguyên nhân bóp chết tình cảm vừa nảy sinh chính là không thông suốt, cứ làm tương đối phương đối xử tốt với chính mình vì báo đáp ân tình, dẫn tới nhiều cặp vợ chồng dễ mất nhau. Nhưng bản thân cô là nhân viên xuất sắc trong vai nữ phụ ác độc, cô tuyệt đối sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Ngữ Kỳ dùng sức thoát khỏi lòng ngực anh, đứng trước người anh bình tĩnh nhìn chăm chú vào đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của anh, “Hàn tiên sinh, em thật sự cảm kích ngài, nhưng nếu chỉ là cảm kích, em sẽ không phí nhiều tâm sức như thế.” Dừng một chút, cô hơi ngồi xổm người xuống, ngồi ngang tầm với ánh mắt anh.

Hàn Thiệu không khỏi nhủ thầm, “Vậy em muốn cái gì? Làm Hàn phu nhân?” Anh cười cười, “Sau đó sẽ lấy toàn bộ tài sản của tôi?”

Anh lý giải càng ngày càng lệch hướng, tình huống này không cho phép cô chần chừ nữa, Ngữ Kỳ trực tiếp hướng đến gần kề hôn lên khóe môi anh một cái, sau đó ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thẳng ánh mắt anh, “Không, Hàn tiên sinh, em chỉ yêu quý ngài.”

Hàn Thiệu sững sờ.

Nhưng Ngữ Kỳ không cho anh có cơ hội phản ứng, không ngừng tiếp tục cố gắng. Cô ôm lấy thắt lưng anh lần nữa, âm lượng rất nhẹ mềm mỏng, êm dịu ngọt ngào của thiếu nữ mười sáu tuổi, “Em không muốn làm Hàn phu nhân, em chỉ hy vọng ngài có thể sống, sống thật lâu thật lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (7)

Hai người mỗi ngày đều ở trong biệt thự không ra khỏi cửa, muốn mua đồ dùng gì đều nhờ Tiểu Chu, giống như ở ẩn trong rừng.

Gần như mỗi ngày Hàn Thiệu đều nói với cô cùng một câu, “Cô gái trẻ nên ra ngoài đi shopping, tận hưởng ánh mặt trời, em nên theo Tiểu Chu đi mua thêm quần áo hoặc là trang sức.”

Dường như anh cảm thấy giữ cô bên cạnh mình là làm cô thiệt thòi, ngày ngày khuyên cô đi ra ngoài dạo một vòng.

Mỗi ngày đều nghe, Ngữ Kỳ đã sớm trả lời thuần thục, ôm lấy cánh tay anh, cười tươi như hoa, “Ngài đang chê em không đủ xinh đẹp, cần trang sức xa xỉ để tô thêm chút hào quang sao?”

Hàn Thiệu thờ dài một tiếng, đưa tay sờ sờ mái tóc đen dày mềm mại giống như tơ lụa của cô, “Em đã đủ xinh đẹp, làm tôi tự ti mặc cảm.” Anh khẽ vuốt làn da trắng tuyết như đồ sứ nước Anh của cô, “Em còn trẻ khuôn mặt không chút tỳ vết, mà khóe mắt của tôi đã đầy vết nhăn.”

Không đợi cô đáp lời, anh đã cười tự giễu chính mình, “Rõ ràng khô như gỗ mục, còn muốn trói buộc một cô gái đang tuổi xuân theo bên cạnh, quả thực là tự chuốc phiền phức.”

Ngữ Kỳ áp hai tay lên hai má anh, nhìn chăm chú vào đôi mắt xéch sâu thẳm của anh, giọng nói nhỏ nhẹ, “Không, trên đời này không có người đàn ông ba mươi bảy tuổi nào hấp dẫn hơn ngài.”

Lời này là thật, không phải vì hoàn thành nhiệm vụ, là chính cô nghĩ như vậy. Chín chắn lý trí còn có trách nhiệm, giống như tất cả khó khăn đều có thể giải quyết dễ dàng, đến tuổi này, năm tháng qua đi sẽ có một loại khí chất thành thục, rất có sức hấp dẫn.

Đáng tiếc Hàn Thiệu lại không nghĩ như vậy, anh chỉ cười cười, “Cảm ơn em an ủi.”

“Không, đây là lời thật lòng.” Ngữ Kỳ từ từ nói, “Chân chính hấp dẫn người khác không phải bề ngoài, mà là phong thái. Ngài tin hay không, tìm một ngôi sao nam Hàn Quốc mười tám tuổi đến đứng ở bên cạnh ngài, 95% cô gái sẽ không chút do dự nhào vào trong lòng ngài.” Dừng một chút, cô cười rộ lên, “Huống chi ngài không già chút nào, không, phải nói là vô cùng khôi ngô tuấn tú, mặc áo sơ mi trắng quần bò là có thể giả bộ thành đàn anh của em.”

Hàn Thiệu bị cô chọc cười, thật lòng thật dạ nói, “Ngữ Kỳ, miệng em nhất định đã bôi mật.”

Thời gian yên ả trôi qua như nước chảy, trong nháy mắt đã đến giao thừa.

Ngữ Kỳ dậy thật sớm, dán chữ phúc màu đỏ khắp cả phòng, lại cùng Tiểu Chu quét dọn biệt thự từ trên xuống dưới một lần.

Khi Hàn Thiệu xuống lầu không thấy cô đầu tiên như mọi ngày, lướt mắt qua chỉ thấy chữ phúc đỏ rực khắp nơi, lúc này anh mới ý thức được hôm nay là ngày mảy. Ngày lễ như thế, căn phòng luôn lạnh lẽo lúc này cũng có chút không khí vui mừng, anh không nhịn được cười rộ lên, đi tìm Ngữ Kỳ.

Tìm qua ở phòng khách, phòng ăn, anh lại đi lên lầu hai, hoàn toàn vắng vẻ, hỏi qua Tiểu Chu mới biết cô ở phòng bếp. Chờ đi xuống lầu, quả nhiên thấy cô ở trong bếp làm sủi cáo, trên tay toàn bột mì, trên gương mặt cũng dính một chút, giống hệt con mèo.

Anh tựa vào cánh cửa nhìn thật lâu, trái tim dần chìm xuống, giống như lá rụng về cội, bụi bặm quay về với đất mẹ, đáy lòng an bình yên tĩnh.

Lần này không phải là cố ý đóng kịch, Ngữ Kỳ thật sự không có chú ý tới anh. Bệnh này chỉ có thể ăn thức ăn dễ tiêu hóa, cô đang cố gắng cán lớp vô mông đi một chút.

Thật lâu sau, cô mới ý thức có người đứng ở cửa phòng bếp, quay đầu lại xem. Hàn Thiệu mặc áo lông dê mỏng đứng ở ngoài cửa, không biết vì kiểu dáng rộng hay do anh rất gầy yếu, nhìn qua cơ thể anh hết sức yếu ớt.

So với lầu hai và lầu ba, lầu một hoàn toàn vắng vẻ, hệ thống lò sưởi không tốt, điều hòa mở ở lầu một cũng không thể sưởi ấm. Mấy ngày nay Ngữ Kỳ đã thành thói quen quan tâm tới anh, thấy anh ăn mặc ít như vậy lập tức lau sạch hai tay đi qua, “Em đi lấy áo khoác giúp ngài.”

“Không cần.” Anh dịu dàng từ chối, nhìn về cái bàn phía sau cô, khẽ nhíu mày, “Hôm nay ăn sủi cáo hả?” Hỏi với giọng điệu tự nhiên giống như vợ chồng già hơn mười năm, trong nháy mắt khi vừa thốt ra thì anh cũng sững sờ.

Ngữ Kỳ cười rộ lên, “Đêm giao thừa đương nhiên phải ăn sủi cáo, ngài có thể giúp em một chuyện không?”

Ở trong trí nhớ của Hàn Thiệu, cô không giống những cô gái khác động một tí là đòi nhà đòi xe, cô chưa từng mở miệng đòi hỏi anh cái gì. Lần này hiếm khi cô trực tiếp xin xỏ, anh nghĩ cũng không nghĩ đã gật gật đầu, “Chuyện gì?”

“Ở cửa còn thiếu một bộ câu đối Tết, chữ em xấu, chỉ có thể dựa vào ngài.” Ngữ Kỳ ngẩng mặt nhìn anh, “Tiểu Chu nói trong thư phòng ngài đầy đủ văn phòng tứ bảo (bút, giấy, mực, nghiên).”

Kỳ thật cô cũng từng luyện tập kỹ năng này, coi như cũng có chút thành tựu, cho dù kém xa danh gia nhưng không thể xem như xấu, nhưng mà thư phòng ẩm áp hơn nơi này.

Hai người bước từng bước lên cầu thang, sắp đến lầu ba thì Ngữ Kỳ nghiêng đầu nhìn Hàn Thiệu, thấy anh không tỏ vẻ gì thì tự mình mở miệng, “Em có thể đi lên sao?”

“Cái gì?” Hàn Thiệu nhất thời không kịp phản ứng, sau khi ý thức được cô có ý gì thì bất đắc dĩ, “Đương nhiên có thể, cũng không phải cấm địa.”

“Nhưng Tiểu Chu dặn em không được bước lên lầu ba.”

Hàn Thiệu bật cười, “Là anh tự đặt ra, chẳng qua anh thích yên tĩnh.” Dừng một chút, lại đưa tay sờ mái tóc đen tron bóng của cô, giọng nói ấm áp, “Chỉ cần em muốn, có thể lên bất cứ lúc nào.”

Thật bất ngờ Hàn Thiệu tài hoa chữ đẹp, trong chớp mắt đã viết xong một bộ câu đối Tết ——

Xử xử đào hoa tần tảo noãn, niên niên xuân sắc khứ hoàn lai.

(Tạm dịch nghĩa: Ở khắp nơi hoa đào luôn đưa tiễn sự ấm áp, hằng năm sắc xuân vẫn tới.)

Lan không tìm ra nguồn gốc của 2 câu này :(((

Ngữ Kỳ từ từ đọc lên, không biết vì sao khi nhìn đến một câu này trong lòng có chút khó chịu, trên mặt vẫn mỉm cười, chỉ câu đầu tiên, “Hoa đào ở đâu?”

Hàn Thiệu đặt bút lông xuống, duỗi cánh tay kéo cô đến bên cạnh, nhẹ nhàng vươn tay phui đi vết bột mì dính trên gương mặt cô. Hơi lạnh ngón tay lướt qua hai má, Ngữ Kỳ sững sờ, lại cười rộ lên, trên gò má hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ, cực kỳ ngọt ngào, quả nhiên đẹp như đào mạn, sắc như xuân hiều.

Đôi mắt xéch hẹp dài xinh đẹp của anh im lặng nhìn cô chăm chăm, giọng điệu dịu dàng, giống như ám chỉ khẽ nói, “Sao lại không có?” Dừng một chút, anh cười đưa tay chạm vào hai má của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng đè lại lúm đồng tiền trên má cô, từ từ cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Ngữ Kỳ, năm mới vui vẻ.”

Ngữ Kỳ ngạc nhiên, khẽ cười, “Còn chưa tới 12 giờ, chưa qua năm mới.”

Hàn Thiệu chỉ cười vuốt ve mái tóc đen của cô, không nói gì.

Ngữ Kỳ dán câu đối Tết lên trước cửa, Hàn Thiệu chậm chạp theo sát phía sau cô, hai tay tùy ý bỏ trong túi quần, thản nhiên nói, “Mặc thêm nhiều quần áo đi.”

Cô ‘ừ’ một tiếng, tiện tay lấy cái áo khoác trên giá mặc vào, đảo mắt vừa thấy anh vẫn đứng ở chỗ cũ theo bản năng bắt đầu lải nhải, “Ngài ăn mặc ít, đứng xa chút, lát nữa gió lạnh tiến vào dễ bị cảm lạnh.”

Lời nói khỏi miệng cô mới cảm thấy không đúng, ý thức của mình lại lơ lửng thành như vậy, Hàn Thiệu không phải là người tốt tính, vậy mà cô lại dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với anh? Trong nhất thời cô hơi ngượng ngùng, chỉ biết đứng tại chỗ nhìn anh, ánh mắt đáng thương.

Hàn Thiệu lại như không phát hiện, thật sự lui về sau mấy bước, đứng thật xa bên ghế sofa xem cô, vẻ mặt thản nhiên, không có chút tức giận.

Ngữ Kỳ sững sờ, thấy anh thật sự không thêm đề ý vừa rồi cô lớn lối, lúc này mới có chút hoảng hốt đẩy cửa đi ra ngoài.

Dán câu đối xuân, cô bỗng nhiên nhớ tới Tô Vi Vi đánh giá tổng thể Hàn Thiệu là người đàn ông chuyên chế, quái gở, ích kỷ, tính tình lập dị, không quan tâm đến cảm nhận của ai làm người khác thấy chán ghét, cơ hồ tập hợp tất cả khuyết điểm xấu của mọi đàn ông. Nhưng bây giờ nhìn lại, anh chuyên chế quái gở ích kỷ sao? Tính tình lập dị không quan tâm đến suy nghĩ của người khác sao? Không, giờ phút này thậm chí anh còn có thể được gọi là tính tình dịu dàng, rất phong độ.

Ngữ Kỳ không khỏi thờ dài, ai nói cô gái tốt là do được cưng chiều? Đàn ông tốt cũng như thế.

Nếu như bạn lạnh lùng không quan tâm anh, sao có thể trách anh không quan tâm cảm xúc của bạn? Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, chỉ có bỏ ra tình cảm mà chờ đợi, mới có thể đạt được cảm tình, từ xưa đến nay đều như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhân Vật Phản Diện Là Đại Thúc (End)

Trời tối rất nhanh, Ngữ Kỳ bụng sôi cáo nóng hối từ trong phòng bếp ra. Cô tốn không ít thời gian làm lớp vỏ, vỏ mỏng nhiều nhân, mỗi cái đều sáng bóng, cơ hồ như trong suốt, người ta nhìn qua là thèm ăn chảy nước miếng, thậm chí Hàn Thiệu còn không nhịn được ăn nhiều thêm mấy cái.

Ăn hết một nửa, Hàn Thiệu buông đũa, tầm mắt nhẹ nhàng lướt qua tủ rượu gỗ lim, thản nhiên nói, “Hôm nay là giao thừa, chúng ta uống chút rượu được không?”

Ngữ Kỳ tuy rằng kinh ngạc khi anh hỏi ý kiến mình, nhưng vẫn không thể đồng ý, đối với loại bệnh này, thuốc lá và rượu là cấm kỵ. Nhưng từ chối thế nào là một vấn đề khó khăn, cô hơi khó xử ngẩng đầu nhìn về hướng anh.

Hàn Thiệu nhìn vẻ mặt của cô, không khỏi bất đắc dĩ đưa tay xoa nhẹ giữa lông mày, “Được rồi, không uống.”

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng thở ra, lại cười rộ lên, “Kỳ thật đêm giao thừa có thể làm rất nhiều chuyện.”

“Xem liên hoan dạ hội (1)?” Hàn Thiệu nhú mày, khát khe đánh giá, “Không bằng ngủ.”

(1) Đây là chương trình giải trí thiên về văn nghệ do Đài truyền hình trung ương Trung Quốc tổ chức vào đêm giao thừa, gọi tắt là “Xuân Vãn”.

Đối với liên hoan dạ hội mỗi năm gần như giống hệt nhau, Ngữ Kỳ cũng không thể trái lương tâm khen, đành phải nói sang chuyện khác, “Chúng ta đi đốt pháo hoa đi?”

Giữa trưa hôm nay Tiểu Chu đã về đoàn tụ với người thân. Mà chơi mạt chược hai người gom lại không đủ một bàn, đầu địa chủ cũng cần ba người, liền hoan dạ hội Hàn Thiệu lại không thích, cho nên chỉ còn lại một trò đốt pháo hoa có thể chơi tối nay.

Hàn Thiệu liếc cô một cái, “Em muốn đi?” Nghĩ đến có lẽ con gái đều thích trò này, vì thế không đợi cô mở miệng đã gật đầu đồng ý.

Cuối cùng hai người chuyển một hộp pháo hoa to ra cửa, đi tới một chỗ đất trống tương đối bằng phẳng.

Hàn Thiệu bị Ngừ Kỳ bọc kín mít, mặc áo khoác to quần khăn quàng cổ còn đeo găng tay, giống như sắp đi đến Bắc Cực khảo sát. Anh cúi đầu nhìn cái găng tay của mình, rồi quay đầu xem cô, “Như vậy làm sao châm lửa được?”

Ngừ Kỳ cười tùm tùm để anh đứng một bên, “Em đi đốt, anh xem là được.”

Cơ thể cô linh hoạt, nhanh nhẹn, lá gan lại lớn, châm liên tục bảy tám cái pháo hoa mới xoay người chạy, vừa chạy vài bước pháo hoa sáng rực đã ầm ầm bắn lên bầu trời đêm đen, nguy nga lộng lẫy.

Ngừ Kỳ chạy về bên cạnh Hàn Thiệu, ngẩng mặt lên cười hỏi anh, “Đẹp không?”

Hàn Thiệu bất đắc dĩ ôm chặt lấy cô, “Em nói muốn đi ra ngoài đốt pháo hoa, đốt rồi em lại không xem, nhìn tôi chăm chú làm gì?”

Ngừ Kỳ chỉ nhìn anh cười, mặc cho nhiều đóa pháo hoa sau lưng nở rộ rồi lụi tàn trong màn đêm.

Hàn Thiệu vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô, từ từ cúi xuống trao một nụ hôn, trong đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên pháo hoa rực rỡ đầy trời, không còn lạnh nhạt như trước nữa, ngược lại đầy thân nhiên ấm áp.

Khung cảnh đẹp thích hợp nhất để hôn môi mà.

Pháo hoa cháy hết, hai người trở lại biệt thự.

Hàn Thiệu cởi áo khoác ngoài, Ngừ Kỳ rất tự nhiên nhận lấy, xoay người định treo áo lên giá thì bị ngăn cản.

Anh bảo cô lấy đồ trong túi ra, Ngừ Kỳ ngoan ngoãn thò tay lấy thì thấy đó là một bao lì xì nhỏ nhỏ.

Cô ngây người sững sờ, có chút đơ mặt, “Đây là tiền mừng tuổi?”

Hàn Thiệu rất tự nhiên ‘ừ’ một tiếng, “Có cái gì không đúng?”

Từ xưa đến nay, tiền mừng tuổi là đại biểu cho sự chúc phúc tốt đẹp của trưởng bối đối với người nhỏ hơn, phù hộ cho họ một năm mới có nhiều khỏe mạnh và may mắn —— nhưng cô không ngờ Hàn Thiệu sẽ cho cô tiền mừng tuổi.

Lúc cô đang sững sờ, anh ôm lấy cô một cái, “Ngừ Kỳ, năm mới vui vẻ.” Dừng một chút, lại mang theo ý cười nói một câu, “Hiện tại là năm mới.”

Ngừ Kỳ lấy lại tinh thần, không nhịn được bật cười, đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, “Năm mới vui vẻ.”

Không biết có phải do sủi cào bỏ quá nhiều muối không mà mới 3 giờ sáng Ngừ Kỳ đã tỉnh dậy, mở cửa xuống lầu uống nước.

Vừa định vào phòng bếp, cô thoáng nhìn qua bên cửa sổ thì thấy một bóng lưng cao gầy, vội vàng xoay người nhìn kỹ. Là Hàn Thiệu.

Anh đưa lưng về phía cô, một mình đứng ở đó nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ gì. Đêm lạnh giá, anh đứng bất động ở đó, bóng dáng cô đơn tịch mịch giống như buổi tối lần đầu họ gặp nhau.

Ngừ Kỳ vội vàng đi qua, khẽ nói, “Không ngủ được à?”

Hàn Thiệu nghe thấy tiếng cô, quay đầu lại, đôi mắt xéch xinh đẹp im lặng nhìn chăm chú cô trong chốc lát, bỗng nhiên anh cúi người xuống, ôm cả người cô vào trong lòng. Giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng từ đỉnh đầu truyền đến, anh gọi tên của cô, giống như vô cùng mệt mỏi, “Ngừ Kỳ.”

Ngừ Kỳ quay lại ôm lấy anh, áp hai má vào ngực anh, “Làm sao vậy?”

“Lúc sáng đọc báo, thấy tờ đầu tiên là thông báo tin buồn.” Hàn Thiệu khẽ thở dài, “Là bạn làm ăn, cũng không thân lắm.” Dừng một chút, anh nói tiếp, “Vốn không cảm thấy gì, chỉ là vừa này không biết vì sao lại mơ thấy anh ta, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy sinh mệnh thật mong manh.”

Tay anh nhẹ nhàng đặt sau đầu cô, “Hình như giờ tôi mới hiểu thế nào là chết.”

Lúc này dùng ngôn ngữ gì an ủi cũng không hiệu quả, Ngừ Kỳ chỉ biết ôm chặt anh.

“Luôn nghĩ mình không sợ khi ngày đó đến, nhưng lại nghĩ, nếu ngày mai không thể mở mắt ra được nữa, cảm giác kia đáng sợ như thế nào.”

Ngừ Kỳ lặng lẽ ôm thắt lưng anh, giọng rất nhẹ, ngữ khí vô cùng kiên định, “Ngài sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Hàn Thiệu nhẹ nhàng tựa cằm lên đỉnh đầu cô, nhắm hai mắt lại vùi cả khuôn mặt vào giữa mái tóc đen thơm ngát của cô, như người chết đuối ôm lấy cọc gỗ.

Ngữ Kỳ thật cẩn thận vuốt lưng anh, đưa ra đề nghị, “Ngài muốn đi chu du khắp thế giới không? Thả lỏng tâm tình một chút được không?” Cô tìm đọc nhiều tài liệu, có rất nhiều ví dụ nói là bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối, họ biết được mình không còn sống được lâu nữa, đi du lịch toàn thế giới, kết quả càng đi tâm trạng càng lạc quan, sau khi trở về thì khỏi hẳn.

Trầm mặc một lúc, Hàn Thiệu khẽ nói, “Em có đồng ý đi theo tôi không?”

Khách khí như vậy, hơi thở cuộc sống của cô dựa vào anh, anh lại vẫn nói ‘Em có đồng ý đi theo tôi không’, mà không phải ‘Em theo tôi đi’, đây mới là phong cách đàn ông đích thực.

Ngữ Kỳ làm sao có thể từ chối, cô nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần ngài muốn, em sẽ ở bên cạnh ngài.”

Hiệu suất làm việc của trợ lý Hàn Thiệu cực kỳ cao, rất nhanh đã giúp Ngữ Kỳ làm xong thủ tục tạm nghỉ học và hộ chiếu, xác định rõ hành trình. Vé máy bay và khách sạn đều đã đặt xong, mọi chuyện việc vặt vãnh đều có chuyên gia thu xếp ổn thỏa, bọn họ chỉ cần xách vali lên là có thể khởi hành.

Tiền thật sự là vạn năng, có tiền có thể làm được tất cả.

Hai người ở trên bãi biển Costa Rica hưởng thụ ánh mặt trời, chèo thuyền trên sông ở Venice, đi đảo Ba Ly xem nước biển xanh thăm giống như bảo thạch, đi Provence ngắm cánh đồng Lavender màu tím, ở trên quảng trường Prague cho bồ câu trắng ăn, có một đêm điên cuồng ở sông bạc Las Vegas...

Mỗi một ngày mở mắt ra đều là thế giới mới, phía trước luôn có cảnh đẹp làm lòng người cảm động, cuộc sống giống như lập tức được thêm vào vô số hy vọng, tất cả đều tốt đẹp như vậy.

Từ lúc bắt đầu có hai người trợ lý đi theo bọn họ sắp xếp những việc vụn vặt, về sau ngày càng rảnh rỗi. Ngữ Kỳ dần hiểu rõ trình tự, bắt đầu tự mình đặt khách sạn vé máy bay, liên hệ xe đưa đón, mỗi ngày ôm laptop lên kế hoạch cho hành trình tiếp theo.

Hai người trợ lý biết điều rời khỏi, chính thức bắt đầu thế giới của hai người.

Ngữ Kỳ lo lắng bệnh tình của Hàn Thiệu, dời lịch trình càng lúc càng chậm, vốn dĩ mỗi nước chỉ dừng lại ba bốn ngày, cô kéo dài đến tận mấy lần, hờ một tí là dừng lại nửa tháng đến một tháng, cũng đặc biệt chọn nơi có khí hậu và không khí tốt. Mỗi ngày cô vắt hết óc sắp xếp nơi có cảnh trí đặc sắc, còn dốc hết tâm tư tìm những món ăn ngon được làm chủ yếu từ thiên nhiên lại dễ dàng tiêu hóa, mài luyện đến mức có thể sánh bằng hương dẫn viên du lịch chuyên nghiệp.

Mấy tháng sau, tình trạng cơ thể Hàn Thiệu càng chuyển biến tốt hơn, Ngữ Kỳ lại gầy đi một vòng bởi vì ngày ngày bận rộn.

Trên ban công khách sạn, ông lão người Hoa cách vách nhìn cô gái luôn bận bịu không khỏi hâm mộ tự đáy lòng, “Chàng trai trẻ, cậu có một trợ lý thật tốt.”

Hàn Thiệu không ngờ đến tuổi này còn được người khác gọi là chàng trai trẻ, chỉ khách sáo khẽ cười, “Cô ấy không phải trợ lý.” Vừa dứt lời, Ngữ Kỳ bung một nước wiki lại, đặt ở trên bàn nhỏ màu trắng gần tay anh.

Hàn Thiệu cầm tay cô đặt trong tay mình, nhìn ông lão kia nghiêm túc giới thiệu, “Cô ấy là người yêu của tôi.”

Anh không dùng từ bạn gái, tình nhân hay xưng hô khác, lại dùng từ người yêu trịnh trọng nhất này.

Ngữ Kỳ sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trên mặt nở nụ cười rực rỡ, nhìn ông lão gật gù đầu, “Ngài khỏe.”

Ông lão lấy lại tinh thần, cũng không bởi vì tuổi hai người chênh lệch quá nhiều mà tỏ vẻ kì quái. Ngược lại, ánh mắt ông bao dung, nở nụ cười hòa ái hàm chứa sự chúc phúc.

Sau một lát, Ngữ Kỳ nhẹ nhàng ngồi xổm xuống ở bên người Hàn Thiệu, ngẩng mặt nhìn anh, “Buổi tối có tiệc đốt lửa trại, đi không?”

Hàn Thiệu đưa tay xoa hai gò má của cô, vuốt ve một lát rồi thờ dài nói, “Em ôm đi.” Dừng một chút, trong thâm tâm trào dâng niềm áy náy, “Tôi nợ em rất nhiều.”

Ngữ Kỳ cầm cánh tay phải của anh đang áp vào gương mặt mình, kéo đến bên môi nhẹ nhàng hôn, giọng nhỏ nhẹ lại rất thùy mị, “Không, được làm bạn bên cạnh ngài là vinh hạnh của em.”

Hàn Thiệu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô, trong đôi mắt xé hẹp dài ánh lên sự dịu dàng, giọng nói anh trầm ấm mà nhẹ nhàng, “Ngữ Kỳ, có thể gặp được em mới là may mắn trong cuộc đời Hàn Thiệu này.”

Cuối cùng đêm đó bọn họ không đi tham gia đốt lửa trại, mà đi ngủ thật sớm, bởi vì ngày mai họ lại bay đến nơi khác.

Nửa đêm, Hàn Thiệu đứng dậy đi nhà vệ sinh, khi trở về lại mơ hồ cảm thấy có điều khác thường. Sau khi nằm xuống lần nữa, anh lẩn qua lộn lại vẫn

không ngủ được, tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy cách đó không xa khói đặc cuộn cuộn bốc lên.

Nhớ tới tới nay có đốt lửa trại, trong lòng lập tức trầm xuống —— có lẽ do ai đó gây tai họa dẫn đến cháy. Anh lập tức khoác áo vào đứng dậy, trong đầu óc chỉ có một ý niệm —— Ngừ Kỳ ở đâu, cô có xảy ra chuyện gì không.

Vội vàng ra ngoài, đi đến phòng cách vách, gõ cửa mãi mà không có ai trả lời. Nếu như cô đang ở chỗ đốt lửa trại, có lẽ đã bị thương.

Lo lắng căng thẳng, chỉ cảm thấy dạ dày truyền đến một cơn co rút đau đớn. Anh đau đớn cúi người xuống, cả người cuộn tròn lại, vô lực dựa vào cửa phòng phía sau từ từ trượt xuống.

Không biết qua bao lâu, tựa hồ có người đỡ mình từ trên mặt đất dậy, anh gắng gượng mở hai mắt ra, trán đầy mồ hôi, trong tầm mắt mờ mờ nhìn thấy bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Anh đưa tay cầm cánh tay của cô, thở dốc một lúc rồi cố gắng bình tĩnh lại, “Em đi đâu vậy?”

Ngừ Kỳ dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán anh, “Em nghe thấy tiếng ồn ào, ra ngoài xem coi có chuyện gì, là do nhân viên sơ xuất, giải quyết xong rất nhanh.” Sau khi nhanh chóng giải thích, cô lo lắng đỡ lấy anh, “Ngài đi đâu vậy? Ngài có sao không, chúng ta đi tìm bác sĩ nhé?”

Hàn Thiệu kéo cô vào trong lòng, mồ hôi lạnh trên tóc mai chưa khô, dạ dày còn đang co rút đau đớn, nhưng bởi vì có người con gái trong lòng, trái tim anh đã thả lỏng. Chính vào giây phút này, anh mới hiểu rõ ý nghĩa của cô gái này đối với anh.

Ngừ Kỳ quay lại ôm lấy anh, vẫn lo lắng, “Ngài cảm giác như thế nào? Dạ dày đau phải không?”

Sau một hồi trầm mặc, bỗng nhiên âm thanh Hàn Thiệu có chút khàn khàn truyền đến từ đỉnh đầu, mang theo đau đớn sau khi suy yếu, giọng nói lại cực kì kiên định, “Ngừ Kỳ, xin hãy theo tôi trải qua quãng đời còn lại.”

Cô nhất thời không kịp phản ứng lại, theo bản năng hỏi, “Cái gì?”

Trong giọng nói của anh đầy sự mệt mỏi không thể che giấu được, giọng nói lại vô cùng dịu dàng, “Tôi không cách nào rời khỏi em, Ngừ Kỳ.” Dừng một chút, anh nhẹ nhàng nói, “Xin hãy gả cho anh.”

Chẳng sợ nghiệp chướng nặng nề, cho dù thời gian không còn nhiều, anh cũng muốn lấy cô làm vợ.

Gió đêm lướt nhẹ qua hai gò má, một loài chim không biết tên hót vang, cô gái với mái tóc đen cúi đầu ‘ừ’ một tiếng, cánh tay đang ôm ở lưng người đàn ông từ từ siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phiên Ngoại Hàn Thiệu (1)

Tư liệu nhân vật: Hàn thiệu Màu mắt: Sâu và đen

Màu tóc: Đậm và đen

Đặc điểm ngoại hình: Môi mỏng mũi cao, đôi mắt xéch sâu không thấy đáy, hẹp dài

Loại hình: Tổng tài thành thực sâu lắng.

Thể trọng: 61kg

Thân phận: Người trẻ tuổi nhất trong gia tộc Hàn thị, nắm quyền hành và mạng sống người khác trong tay.

Thân thế: Con riêng thất lạc bên ngoài của nhà họ Hàn, sau khi quay về nhận lại gia tộc thì đứng về phe anh cả, sau khi anh cả bị ám sát, anh đánh bại em Ba trở thành người đứng đầu nhà họ Hàn.

Tiêu chuẩn chọn bạn đời: Tóc dài tới thắt lưng, mặc váy bông màu trắng, nụ cười tinh nghịch.

Thường dùng nước hoa: CREED silver mountain water.

Chữ khắc trên mộ: Tay anh đã nhuộm đầy máu và quá nhiều nghiệp chướng, cũng từng yêu một cô gái người Hoa. Anh chịu trừng phạt đúng tội, anh chết không luyện tiếu.

Cuộc đời: Mùa đông giá rét năm 1968, sinh ra trong một phòng khám nhỏ vô danh, đầu thu năm 2016 mất đi bên cạnh vợ, hưởng thọ 48 tuổi.

Tuyết rơi.

Gió không quá lớn, bông tuyết rơi xuống rất yên lặng. Ngừ Kỳ đứng cạnh cửa sổ sát đất, cúi đầu nhìn đường phố bên ngoài.

Tuyết nhỏ như vậy không ảnh hưởng đến việc ra ngoài, trên đường vẫn có người qua kẻ lại như trước.

Mọi người nắm tay nhau đi dưới ngọn đèn đường, khắp trời đầy tuyết trắng, có bóng lưng một cặp đôi dựa vào nhau xem ra rất ấm áp.

Bên trong phòng, đèn sáng rực, nhưng bởi vì cô độc mình cô nên có vẻ lạnh lẽo.

Ngừ Kỳ xoa nhẹ cánh tay, nhìn thấy trong kính thủy tinh cửa sổ phản chiếu hình ảnh chính mình, từ từ cup mắt xuống. Sau đó cô xoay người, rời khỏi cửa sổ.

Đi qua phòng khách trống trải, đi tới cánh cửa màu đen, cô giống như mọi ngày khoác áo ngoài vào, đeo khăn quàng cổ, sau đó đẩy cửa ra, một người xuyên qua hành lang yên tĩnh, dọc theo cầu thang có tay vịn bước xuống lầu.

Đứng bên đường một lúc, cô rút cuộc cúi đầu, lặng lẽ hòa mình vào dòng người qua lại.

Trước kia, Hàn Thiệu có thói quen tán bộ. Mỗi khi ăn xong, anh luôn kéo cô từ trên ghế sa lon đứng lên, không để cô hoạt động như heo ăn xong rồi ngủ.

Cô không có cách nào, chỉ có thể theo anh xuống lầu, bước chân chậm chạp y như rùa, rất giống con rùa già tên là A Thiệu. Ở bên ngoài, Hàn Thiệu chưa bao giờ nắm tay cô, cô chẳng hề cưỡng cầu, chỉ im lặng theo sát bên cạnh anh. Đi từ từ như vậy, đầu óc không hoạt động tán bộ bên cạnh anh, rất dễ dàng sinh ra một loại cảm giác an bình như đã nhiều năm.

Cứ như vậy, xuyên qua đám bồ câu trắng ở quảng trường, đi qua đường phố dài nhiều cửa hàng ... Từng góc ngách xung quanh, họ đều đã đặt chân tới.

Ngẫu nhiên, cô dừng lại trước tiệm hoa của người khác, đưa tay sờ cánh hoa Uất Kim Hương (hoa tu líp), hoặc là cô ngồi xuống hàng ghế dài ven đường, từ từ trò chuyện về những chuyện vụn vặt hàng ngày.

Hàn Thiệu nói, anh không phải loại thiếu gia vừa sinh ra đã ngâm thia vàng, anh cũng từng vì được người khác cho một viên kẹo mà trong lòng trở nên vui vẻ. Anh nói đến cha/ mẹ/ anh em, giọng điệu trầm thấp bình tĩnh, kể lại quá khứ cô không có mặt, từng đoạn từng đoạn nói cho cô nghe.

Người đàn ông trải qua muôn vàn sóng gió kể về chuyện trước đây, ánh mắt luôn sâu thẳm.

Tựa như một quyển sách dày cộp kín chữ, mở ra.

Mỗi một trang đều là chuyện xưa, mỗi một chuyện đều là đã qua.

Bạn không thể biết sâu trong ánh mắt anh rốt cuộc che giấu điều gì, bên trong đó có phải chôn giấu tình yêu với một cô gái, hay một tình yêu chết trăm lần cũng không hối hận ... Càng không muốn người khác biết, lại càng là làm cho người ta tò mò.

Người người đều thích tìm ra lời giải, mà Hàn Thiệu, anh là một câu đố rất khó mở xẻ, vạn vật trên đời, khó bề phân biệt.

Mỗi việc anh đều làm theo ý mình, nhưng có một ngày bạn sẽ hiểu rõ dụng ý của anh.

Hiện tại, con đường này cô đã đi theo anh vô số lần, cho dù chung quanh ai nấy đều có đôi có cặp, thân thiết dựa vào nhau, cô cũng không tịch mịch.

Thật sự, không hề cô đơn chút nào.

Nhìn này, quán cà tuyết kia, nơi cô và anh từng ăn chung; con mèo đen nằm trên hàng ghế dài, bọn họ từng cùng nhau đùa chọc nó; đôi vợ chồng già nương tựa nhau phía trước kia, bọn họ từng gặp vô số lần...

Bây giờ, cô còn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên ăn hamburger đầy thỏa mãn, còn nhớ rõ dáng vẻ dịu dàng của anh khi vuốt lưng chú mèo đen, từ từ, tất cả hồi ức chợt ùa về như sóng cuộn cuộn, mỗi khung cảnh đều có anh, trong nháy mắt bình yên mà ấm áp.

Đã như vậy, sao cô còn cảm thấy tịch mịch chứ? Bọn họ đã dùng tất cả thời gian làm bạn bên nhau, không lãng phí một phút giây nào, từng trải qua nhiều chuyện tốt đẹp như vậy, coi như sớm xa cách thì có quan hệ gì.

Vừa mới đi qua chỗ rẽ đèn xanh đèn đỏ, nơi anh từng đeo khăn quàng cổ cho cô; vườn hoa đối diện nở đầy hoa Uất Kim Hương, cô từng ở đó hôn trộm lên môi anh...

Những trí nhớ này còn đây, giống như anh vẫn còn bên cạnh cô, chưa từng chia ly, rời xa.

Cho nên cô không cảm thấy tịch mịch, không đáng tiếc, chỉ là có chút nhớ anh mà thôi.

Hàn Thiệu chính là người đàn ông như thế.

Anh chưa bao giờ nói câu anh yêu em, lại dùng tất cả thời gian làm bạn, để cô đủ để nhớ suốt đời.

Nếu tôi yêu em, cho dù biệt ly, cũng không muốn em khóc trong cô đơn, không nơi nương tựa dựa vào.

Cho nên, tôi dùng hết thời gian cuối cùng cưng chiều em, mong những kí ức này có thể thay tôi cùng em vượt qua năm tháng còn lại.

.....

Đứng dưới cây đèn giao thông, đèn đỏ đang chuyển sang đèn xanh, cô nhìn vườn hoa đối diện không một bóng người, cô đứng yên thật lâu thật lâu, đột nhiên nhớ ra vào một đêm mùa đông, đó là nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

Người đi đường qua qua lại lại, cửa sổ xe anh từ từ hạ xuống.

Người đàn ông mắt phượng trong treo, giọng nói lễ phép và cô gái có khuôn mặt trẻ con, nụ cười lạnh lợi.

Chỉ một cái liếc mắt nhìn nhau, quán quýt cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Phiên Ngoại Hàn Thiệu (2)

Sinh nhật Ngũ Kỳ hàng năm, quà Hàn Thiệu tặng cô chẳng bao giờ giống nhau, điểm giống duy nhất chính là đều được anh phí tâm tư suy nghĩ —— ví dụ năm ngoái anh tặng cô một du thuyền tinh xảo màu trắng xinh đẹp, trên mặt nước biển màu xanh lam hiện lên tên cô —— mà cô trước khi nhận được nó thì hoàn toàn không hay biết gì.

Món quà quý giá như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết phải nói cảm ơn thế nào. Cũng may món quà này không phải có tiền cũng không mua được, mà Hàn Thiệu anh vĩnh viễn không giống những người đàn ông trung niên bụng bìa dề xồm bao nuôi tình nhân khác, lớn tiếng cười hỏi em thích không.

Anh chú trọng lễ nghi cũng như phong cách chính mình, hơn nữa chỉ cần anh nguyện ý thì vĩnh viễn anh sẽ không làm người khác cảm thấy xấu hổ hay sợ hãi. Mỗi hành động giống như vô tình, nhưng anh lại có thể khiến người khác trào dâng nỗi cảm động từ tận đáy lòng. Tựa như anh không đưa tiền mặt hay chi phiếu ra trước mặt cô, anh có thể không chút dấu vết bỏ vào trong túi áo mà ngày hôm sau cô mặc, hoặc anh lén lút nhét vào ngăn kéo đầu giường cô.

Hàn Thiệu không phải kiểu người ném tiền trước mặt bạn rồi trông chờ một câu cảm ơn hay ánh mắt cảm kích từ bạn, anh chỉ im lặng, trước khi bạn nói cần tiền thì nó đã nằm đủ trong tay bạn. Nhiều người cho rằng bên trong món quà mới là quan trọng nhất, nhưng kỳ thực phương thức tặng cũng quan trọng không kém. Tựa như anh tặng cô rất nhiều quà, trong đó không ít món có giá trị, nhưng từ trước đến nay khi anh tặng đều im hơi lặng tiếng, chưa từng khiến cô nghĩ mình là tình nhân được bao nuôi hay một con chó thú cưng. Anh khiến người ta cảm thấy mình được tôn trọng mà không phải bị bỏ thí.

Ví dụ ngay giờ phút này, anh cười cười, nhẹ nhàng ôm bả vai cô, không cường điệu tính năng ưu điểm chiếc du thuyền này hay sự đắt tiền của nó, mà chỉ dịu dàng hỏi, “Em biết điểm khác nhau giữa điều khiển du thuyền và lái xe không?”

Giống như mua cho đứa bé chiếc xe ô tô điều khiển từ xa chạy bằng điện, lo lắng hỏi cô biết cách điều khiển không.

Nếu anh không cần cô khóc lóc hay tỏ vẻ cảm kích, cô cũng không cần nịnh bợ cảm ơn, chỉ mỉm cười quay lại cầm tay anh đang đặt trên vai mình, tùy ý nói, “An toàn hơn sao? Tỷ lệ du thuyền đụng nhau tương đối nhỏ?”

Hàn Thiệu lắc đầu, giọng nói trầm thấp chứa ý cười, “Điểm không giống với xe chính là du thuyền không có ‘Phanh’ để đạp, cho nên em nhất định phải nắm vững kĩ thuật điều khiển tốc độ và phương hướng du thuyền ổn định, phải phản ứng kịp khi dòng nước và hướng gió thay đổi.”

Thực ra mua du thuyền rồi dùng tiền thuê một người điều khiển không phải chuyện khó khăn, nhưng anh hy vọng cô có thể tự mình học cách điều khiển, bởi vì ‘Điều khiển du thuyền chạy đến nơi mình muốn đến và ngồi du thuyền suy nghĩ chỗ muốn đi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau’.

Cho nên sau mấy tháng anh hướng dẫn cô học lái một chiếc du thuyền như thế nào, thì cô thành công lấy được bằng lái du thuyền.

Đúng như lời anh nói, có thể điều khiển du thuyền đến nơi mình muốn đến là một điều rất thú vị, vì vậy ngồi du thuyền ra biển là hạng mục giải trí cố định

của bọn họ. Nhưng vì cơ thể của Hàn Thiệu, hóng gió lâu không tốt với anh, cho nên đa số thời gian anh đều ở trong khoang thuyền —— có lẽ anh đã sớm nghĩ đến điểm này, bên trong khoang thuyền được bố trí cực kỳ thoải mái, không chỉ đầy đủ đồ dùng trong nhà để nghỉ ngơi, thậm chí còn có bồn tắm mát – xa lớn.

Chỉ là Ngừ Kỳ lo lắng anh tái phát bệnh đau dạ dày, ra ngoài khoảng 10 phút lại vào trong một lần, cuối cùng luôn là Hàn Thiệu bắt đắc đi đặt cuốn sách gối đầu rất dày xuống bên cạnh, cầm tay cô từ từ vuốt ve, “Anh không sao, em cứ nom nớp lo sợ như vậy, thì sao có thể tĩnh tâm đi thưởng thức cảnh đẹp?”

Ngừ Kỳ im lặng, ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng cầm lại tay anh —— không biết có phải do bệnh ung thư dạ dày bị biến chứng hay không, bắt kể mùa hè hay mùa đông, tay anh luôn lạnh như băng, giống như máu không lưu thông. Sau một lúc, cô nhìn thẳng vào mắt anh rồi mỉm cười, “Phong cảnh đẹp đến mấy nhìn lâu cũng nhàm chán, em chỉ muốn xuống nghỉ ngơi một lúc.”

Hàn Thiệu tự nhiên không tin lý do này, nhưng không đành lòng vạch trần cô, chỉ bắt đắc đi giờ tay lên vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô, âm lượng mềm mỏng trầm thấp, “Anh hy vọng em có thể thoải mái hưởng thụ, chứ không phải cả ngày luôn lo lắng hoảng sợ vì anh.”

Cây đèn đặt dưới đất cạnh ghế sa lon chiếu sáng nhuộm cả buồng nhỏ trên tàu thành một màu da cam, trên người anh mặc một cái áo lông màu trắng mềm mại nhuộm một loại ánh sáng nhu hòa như mật ong, mang theo hơi thở say say, Ngừ Kỳ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, từ từ dịch sang, vùi mặt vào trước ngực anh.

Nếu như là trước đây, để giành được tình cảm của anh cô sẽ nói vài lời tình cảm êm tai, thế nhưng bây giờ, bất kể là thân phận hay hoàn cảnh đều khác biệt —— người yêu với nhau thì nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà vợ chồng chỉ cần tâm ý tương thông, không cần nói gì cả, một cái ôm đã đủ biểu đạt tấm lòng.

Áo lông cashmere thuần chủng làm bằng thủ công cọ vào gò má, hơi ngứa, tiếng tim đập an ổn hòa với chiếc áo lông thật dày, giống như tạo thành một thế giới nhỏ. Cô nghe được giọng nói trầm thấp của anh truyền đến từ đỉnh đầu, làm lòng ngực hơi chấn động, mang theo vài phần bắt đắc đi, “Đi ngắm biển với anh đi.” Dừng một chút, trong giọng anh chứa ý cười lẫn vài phần trêu ghẹo, “Đờ phải một lúc nữa em lại xuống kiểm tra.”

Chung sống mấy năm nay, cô hiểu rất rõ không phải anh thực sự muốn đi ngắm cảnh biển, mà chỉ muốn cô được thoải mái hưởng thụ niềm vui du lịch. Nếu như anh không nhẫn tâm nói ra dụng ý thực sự của bản thân, cô sẽ vĩnh viễn không vạch trần anh.

Ngừ Kỳ cúi đầu ‘ừ’ một tiếng, ngẩng mặt lên từ trong ngực anh, đầu tiên là đi lấy cái áo gió màu vàng nhạt đưa anh, sau đó đi rót một ly rượu đỏ cho anh, “Bên ngoài gió lớn, bây giờ khí trời lạnh, trước tiên nên uống một ly để cơ thể ấm áp hơn.”

Hàn Thiệu lúc này đang cúi đầu mặc áo gió, nghe vậy bắt đắc đi lắc đầu rồi thở dài nói, “Tuân lệnh, phu nhân.”

Biết anh đang muốn làm dịu đi bầu không khí âm ảm, trong lòng cô có chút chua xót, nhưng vẫn phối hợp cười cười, giờ tay lên vuốt ve hai gò má gầy gò của anh.

Bên ngoài khoang thuyền đặt sẵn hai cái ghế dựa mềm mại màu trắng, thích hợp để hai người ngồi cạnh nhau yên lặng ngắm cảnh.

Du thuyền màu trắng dừng trên mặt biển khẽ lắc lư, ánh nắng mặt trời màu vàng ấm áp lan tỏa ra như một vầng sáng ngọt ngào, màu nước biển như viên cẩm thạch đất giá, hiền hòa mà đáng yêu.

Anh chưa từng nói qua, thế nhưng cô biết, anh luôn muốn dành tất cả mọi thứ tốt đẹp tặng cho cô khi còn kịp.

Món quà năm ngoái là một cây bút to, mà quà tặng nay năm nay là một quyển sách tiếng Anh hơi mỏng, thiết kế đẹp để tinh xảo viết chữ ——THE PRINCE.

Là “quản chủ luận”, tác phẩm tiêu biểu của Niccolò Machiavelli – nhà tư tưởng chính trị gia Italia, được nhiều thế hệ quân chủ Châu Âu tôn sùng, là chỉ nam chính trị gia tối cao —— anh đưa quyển sách này có ý gì? Muốn cô nâng cao về chính trị sao?

Ngừ Kỳ ôm quyển sách kia lẫn vào lòng anh, mỉm cười ngẩng mặt lên nhìn, “Quốc vương bề hạ muốn truyền vương quốc của ngài cho ta sao?”

Hàn Thiệu không lên tiếng, chỉ cười nhẹ, xoa xoa mái tóc đen mềm mại của cô —— tuy rằng đuôi mắt anh đều là ý cười ấm áp, thế nhưng trong đáy mắt đen kịt chỉ có ý nghiêm túc. Lần trước cô nhìn thấy anh lộ ra loại ánh mắt này là hồi ở thư phòng của anh, sau khi anh kiểm tra hết bài tập của cô thì dặn dò một phen.

Cô ngẩn ra, bỏ người lên chân chờ nhìn về phía anh.

Thấy cô tựa hồ hiểu được, anh mới thân nhiên mở miệng, tuy rằng trên mặt không tươi cười, thế nhưng giọng nói rất dịu dàng kiên nhẫn, “Em nói như vậy cũng không sai, quản lý một tập đoàn giống như thống trị một quốc gia, dù sao em vẫn phải học hết cái này.”

Ngừ Kỳ vốn chỉ muốn đùa giỡn chọc anh cười, lại không nghĩ rằng một lời đã thành sự thật —— ý nghĩa lời nói anh rất rõ ràng, anh muốn giao tập đoàn giống như đế quốc khổng lồ kia cho cô quản lý.

Thấy cô có chút do dự, anh giờ tay khoác lên bả vai cô, trong giọng nói có sự cung chiều, “Thả lỏng đi, không phải anh bắt em một mình gánh vác trọng trách nặng nề, anh chỉ muốn em làm để giết thời gian thôi.” Dừng một chút, anh cười, “Đương nhiên, nếu em cảm thấy xử lý những việc này rất nhàm chán, có thể để chuyên gia xử lý thay em, thế nhưng em đâu biết được bọn họ có dụng tâm làm việc cho em hay không, có lên lút đút túi riêng hay

không.”

Khi anh nói những lời này không nhắc đến mình nữa chứ, tựa hồ khi đó anh đã không còn bên cạnh cô —— giống như dần dà hậu sự vậy, tràn đầy những toan tính không rõ. Ánh mắt Ngữ Kỳ dần dần trở nên nghiêm trọng, cô nhìn anh từ từ nói, “Đó là sự nghiệp của anh, coi như giao cho chuyên gia xử lý thì là làm việc cho anh —— nếu như anh không bỏ được vương quốc này, vậy anh hãy tự mình quản lý nó.” Dừng một chút, về mặt và giọng nói cô dần dịu lại, nâng gò má anh, áp mặt vào trán anh, “Em là vợ của anh, em muốn ở bên cạnh anh, mà không phải ngồi trong phòng làm việc trống rỗng đếm một đồng tiền mặt —— anh có hiểu không?” Bốn chữ cuối cùng hạ thấp gần như nỉ non, giọng nói đó không thể gọi là nghi vấn, cầu xin thì đúng hơn.

Anh biết vì sao câu trước giọng nói cô rất nghiêm khắc, câu sau thì lại như van xin, mà chính vì hiểu quá rõ ràng, cho nên càng cảm thấy thương tâm.

Làm sao anh lại không muốn sống với cô đến răng long đầu bạc, thế nhưng số mệnh anh không có phúc phận này. Mỗi đêm khi nhắm mắt lại, anh không biết mình có thể tỉnh lại hay không, sinh mệnh giống như hạt cát nắm trong tay, bất kì lúc nào cũng có thể kết thúc —— mà điều này đại biểu chắc chắn anh nên vì cô sắp xếp ổn thỏa chuyện cho mấy tháng thậm chí là mấy năm sau, nói cách khác, trước khi anh rời khỏi nhân thế phải lo cho cô chu toàn đến cuối cuộc đời.

Nhưng cô luôn cự tuyệt sự an bài của anh, tùy hứng kiên quyết, nhưng anh lại không thể tức giận —— bởi vì trong lòng hai người đều biết rõ, cô tình nguyện dùng phương thức như vậy để khiến anh lo lắng —— tựa hồ làm như vậy thì vĩnh viễn ly biệt sẽ không tới.

Thở dài một cái, anh giơ tay lên ôm cô, giọng điệu chiều chuộng, “Nếu như em thực sự không muốn học thì thôi.”

Ngữ Kỳ nghe vậy mi mắt khẽ rũ xuống, dùng chóp mũi cọ cọ gò má anh, yêu kiều cười cười, dời trọng tâm sang chuyện khác, “Đêm nay muốn ăn cái gì? Em đi làm cho anh.”

Anh cười một chút, khẽ vuốt gò má cô, “Hôm nay là sinh nhật em, thọ tính lớn nhất, hẳn là nên chọn món em muốn ăn mới đúng, thích ăn cái gì thì bảo bọn họ đi làm, được không?” Dừng lại một chút, giọng anh dịu dàng nói, “Nếu em không thích món quà này, vậy anh dẫn em đi chọn món quà em muốn nha . . . Thế này đi, xe của em chạy được hai năm rồi, hay là đổi chiếc mới?”

Lắc đầu, cánh tay cô chuyển qua sau cổ anh, nhẹ nhàng vòng lại, giọng nói mềm mại mà trầm, “Giữ lại sang năm tặng em có được hay không?” Âm cuối cô kéo thật dài, mềm nhũn, như cô gái đang làm nũng với bạn trai, lại giống tiểu bối quyến luyến trưởng bối.

Tay anh ôm eo cô hơi chậm lại, nhưng đồng ý với cô, dịu dàng nói, “Được, sang năm tặng em.”

—— Chỉ là anh không thể xác định anh và cô còn có năm sau hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Phiên Ngoại Hàn Thiệu (3)

Nhiệm vụ chính của Ngữ Kỳ là bảo đảm nam nữ chính mỗi quyển tiểu thuyết – người có tình sẽ thành thân thuộc. Nếu sau khi nhiệm vụ hoàn thành mà cô lập tức rời đi, thì rất có khả năng nam phụ phản diện biến chất lần nữa, quay lại tìm nam nữ chính gây phiền toái.

Để tránh xảy ra vấn đề này, khi Ngữ Kỳ rời khỏi mỗi quyển sách thì tổng bộ sẽ phục chế một đồng nghiệp khác dựa theo ký ức của cô, thay thế cô ở lại trong tiểu thuyết. Đến khi tất cả kết thúc thì trí nhớ sẽ quay về trong đầu Ngữ Kỳ, trở thành kinh nghiệm quan trọng để cô hoàn thành nhiệm vụ sau này.

Giải thích đại khái là khi chủ thể Ngữ Kỳ rời đi làm nhiệm vụ kế tiếp, phân thân của cô sẽ ở lại xử lý mọi thứ.

Trong nháy mắt khi Ngữ Kỳ rời đi, một lượng lớn số liệu phân giải hết vào trong trí nhớ của đồng nghiệp được phục chế.

Đồng tử mở ra rồi nhắm lại, cô nhẹ nhàng rời khỏi lồng ngực gầy gò của người đàn ông, đỡ cánh tay anh, “Ồ đây gió lớn, em đỡ anh về phòng.”

Ngày kế tiếp Hàn Thiệu khi tỉnh giấc, thấy Ngữ Kỳ nằm sấp ngủ say bên cạnh giường, anh muốn đưa tay sờ mái tóc đen của cô, lại phát hiện tay phải mình bị cô nắm thật chặt.

Ngẩn ngơ, anh cảm ngược lại tay cô, âm lượng mềm mọng gọi cô, “Lên trên giường ngủ đi, mặt đất lạnh lắm.”

Ngữ Kỳ từ từ mở mắt, đối diện với Hàn Thiệu rồi nhìn anh cười, chống người dậy nhẹ nhàng hôn lên má anh, giọng nói mềm mại, “Chào buổi sáng.”

Hàn Thiệu cười rộ lên, “Chào buổi sáng.”

Vốn dĩ 3h chiều nay sẽ lên máy bay, nhưng điều ngoài ý muốn là Ngữ Kỳ đã đổi vé thành nửa tháng sau, để cơ thể Hàn Thiệu điều dưỡng tốt hơn.

Nơi này là rừng mưa nhiệt đới cây cối rậm rạp, bờ cát xinh đẹp, trong núi có cây cỏ xanh tươi và hồ nước trong veo, hoàn toàn không cần lo lắng ở lại lâu sẽ sinh ra nhàm chán.

Mỗi ngày hai người nắm tay nhau cùng đi dạo, lòng bàn chân đi trên bãi cát mềm mại, nước biển ầm ập rửa sạch đôi bàn chân, xem chim hải âu trắng như tuyết bay lên rồi đáp xuống. Thỉnh thoảng họ đi dạo bên bờ rừng nhiệt đới, may mắn sẽ gặp vài chú chim lông sặc sỡ chọt bay qua.

Bọn họ ở trong khách sạn nhỏ xây dựng trên sườn núi, ven đường đều là bãi cỏ xanh, giẫm lên như thảm lông mềm mại.

Đa số thời gian họ ở trong khách sạn nên Ngũ Kỳ thường dốc hết tâm tư tìm đủ loại phim ảnh hài kịch, kéo kín rèm cửa rồi hai người nằm trên giường xem phim tới chiều. Sớm tối Ngũ Kỳ mở nhạc, bật đèn trên đầu giường rồi tìm đủ kiểu báo chí, tạp chí, tiểu thuyết đọc cho anh nghe.

Mỗi lần như thế Hàn Thiệu luôn cười, khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, “Anh chỉ có dạ dày không tốt, mắt còn nhìn được.”

Nửa tháng sau, bọn họ lên máy bay, bay đến một thành phố biển xinh đẹp.

Họ mua một căn biệt thự 3 tầng, vì họ quyết định ở lại đây lâu dài.

Nơi này khí hậu dễ chịu, cây cỏ bãi biển xinh đẹp, ánh mặt trời ầm ập, lại có hàng xóm vui tính. Thời gian giống như dần chậm lại, mỗi người ở đây vô cùng thoải mái, ngày ngày cứ như đang nghỉ phép.

Vốn dĩ Ngũ Kỳ muốn tự thân vận động làm mọi chuyện, Hàn Thiệu lại ngăn cản cô, mời đến hai nữ giúp việc. Anh ôm cô vào trong lòng, “Ngũ Kỳ, em làm bạn bên cạnh anh, không phải người giúp việc. Giữ em bên cạnh đã là ích kỷ tội cùng, sao anh có thể để em phải mệt nhọc như thế?”

Anh luôn cảm thấy cưới cô làm vợ là tự tay đẩy cô vào địa ngục, sâu trong lòng luôn áy náy, tự trách không thôi.

Tâm trạng không tốt có hại đối với việc hồi phục sức khỏe, Ngũ Kỳ kéo bàn tay hơi lạnh của anh áp lên đôi má ầm ập của mình, âm thanh trầm trầm, “Em cam tâm tình nguyện thì sao thấy cực khổ chứ?” Dừng một chút, cô cười ngọt ngào, “Trên đời có mấy ai có thể gả cho anh? Em là cực kỳ may mắn đó.”

“Thế nhưng cuối cùng anh không thể làm bạn bên em cả đời.” Anh vô cùng áy náy, nhẹ nhàng vuốt ve má cô, quyến luyến không thôi, “Ngũ Kỳ, đồng ý với anh, sau khi anh đi em hãy tìm một người đàn ông yêu em thật lòng, để anh ta chăm sóc em cả đời.”

Cô đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy lưng anh. Dừng một chút, cô ngẩng mặt lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt xéch hẹp dài xinh đẹp của anh, dịu dàng bình tĩnh nói, “Cuộc đời này Ngũ Kỳ sẽ không yêu người nào nữa.”

Anh im lặng nhìn cô một lúc, cuối cùng thở dài giống như thỏa hiệp. Anh hơi nghiêng người về trước, trán chạm nhẹ vào trán cô, nhẹ nhàng nâng tay cô, mười ngón tay giao vào nhau, “Ngũ Kỳ, anh sẽ cố gắng sống sót.” Anh dịu dàng nói, “Cho dù chỉ có thể ở cùng em một ngày.”

Mũi cô chua chua, lại cười rộ lên, giọng điệu kiên định, “Em đã nói rất nhiều lần, anh sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Mấy ngày sau, Hàn Thiệu dặn nữ giúp việc mua một con rùa Myanmar, dọn cho nó một chỗ trong phòng khách.

Ngũ Kỳ không hiểu gì cả, đứng trước bể kính thủy tinh vô cùng hoang mang, “Sao anh muốn nuôi rùa?”

Hàn Thiệu nhẹ nhàng ôm bả vai cô, “Cho em làm thú cưng, thích không?”

Không hổ là Hàn Thiệu, mua thú cưng cũng khác người như thế.

Ngũ Kỳ đưa tay nắm lấy bàn tay anh đang khoát lên vai phải mình, quay đầu nhìn anh cười, “Là anh tặng thì sao không thích được? Nhưng vì sao lại là rùa?”

Hàn Thiệu cảm ngược lại tay cô, trong đôi mắt xéch hẹp dài tràn đầy ôn nhu, “Rùa sống lâu, anh hy vọng nó có thể thay anh ở bên em đến già.”

Trong nhất thời Ngũ Kỳ không nói nên lời, anh càng dịu dàng, trong lòng cô càng khó chịu.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, như đối với tiểu bối bị tui thân, cực kỳ bao dung, “Ngũ Kỳ, Ngũ Kỳ, vui vẻ một chút, anh mua nó để em được vui vẻ, không phải khiến em thương tâm khổ sở.” Dừng một chút, như dỗ đứa nhỏ vậy hàm chứa ý cười nói, “Đặt cho nó tên gì đây?”

Ngũ Kỳ nằm trong lòng anh, giọng nói rầu rĩ, “Gọi nó là A Thiệu được không?”

Hàn Thiệu sững sờ, bỗng nhiên anh nhớ tới ngày say rượu ấy, cô uyển chuyển khẽ gọi anh là A Thiệu. Hình ảnh trong trí nhớ rõ ràng như thế, cứ như vừa xảy ra ngày hôm qua.

Phục hồi tinh thần, anh không nhịn được cười, “Được, gọi nó là A Thiệu.”

Bốn năm sau, Ngũ Kỳ 21 tuổi. Vào một ngày bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh, bọn họ cử hành hôn lễ trong một nhà thờ cổ kính.

Đỉnh chóp cao cao trang nghiêm, bàn thờ nguy nga lộng lẫy làm lòng người kính sợ.

Cha sứ hỏi Hàn Thiệu, “Con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ, bất kể ốm đau hay khỏe mạnh, nghèo hèn hay giàu có, xấu xí hay xinh đẹp, đau khổ hay hạnh phúc, con có hứa sẽ luôn yêu yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, bảo vệ và chung thủy với cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Giọng nói ngoại quốc trầm thấp quanh quần khắp giáo đường, là giờ phút thần thánh trang nghiêm khác hẳn mọi khi.

Hàn Thiệu gầy yếu hơn mấy năm trước, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng ảm áp như xưa, “Con đồng ý.”

Cha sứ chuyển sang nhìn Ngừ Kỳ, “Con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng, bất kể ốm đau hay khỏe mạnh, nghèo hèn hay giàu có, xấu xí hay xinh đẹp, đau khổ hay hạnh phúc, con có hứa sẽ luôn yêu yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, bảo vệ và chung thủy với anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Đường nét gương mặt Ngừ Kỳ đã hoàn toàn nảy nở, xinh đẹp tinh tế như kiệt tác của Thượng Đế. Cô mỉm cười, giọng nhỏ nhẹ và kiên định, “Con đồng ý.”

Cha sứ tuyên bố hai người có thể trao nhẫn cho nhau, Hàn Thiệu nghiêng người về phía cô, sâu thẳm trong đôi mắt xéch là dịu dàng và ảm áp. Mà cô chỉ nhìn anh cười, đôi gò má lúm đồng tiền nở nụ cười ngọt ngào.

Hàn Thiệu bật cười, theo lời cha sứ nhỏ giọng nói, “Đây là tín vật kết hôn của anh, anh muốn cưới em, yêu thương em, bảo vệ em, bất kể giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, luôn chung thủy với em.” Anh nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái cô, động tác mềm nhẹ như với đồ sứ dễ vỡ.

Ngừ Kỳ nhìn anh cười cười, cúi đầu từ từ đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái anh, hiền hòa thành kính, “Đây là tín vật kết hôn của em, em muốn gả cho anh, yêu thương anh, bảo vệ anh, bất kể giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, em đều chung thủy với anh.”

Cha sứ mỉm cười, “Hai con hãy cùng đọc theo lời cha.”

Bọn họ nhìn nhau cười, ăn ý cùng nhau mở miệng, “Anh/Em đi đâu, em/anh cũng đi tới đó. Anh/Em ở đâu, em/anh cũng ở đó. Quốc gia của anh/em là quốc gia của em/anh, thần của anh/em là thần của em/anh.” Tiếng nói phù hợp hoàn mỹ như thế, quả thực không tin được.

Giọng nói cha sứ quanh quần khắp giáo đường, “Căn cứ quyền hành thần ban cho chúng ta, cha tuyên bố các con là vợ chồng của nhau. Thần linh tác hợp, không ai có thể chia cắt.”

Trên mặt đất rải đầy cánh hoa hồng, anh nhẹ nhàng mở khăn che mặt màu trắng lên, từ từ cúi đầu hôn cô.

Tay anh nhẹ nhàng đặt lên mái tóc đen của cô, như một trường bồi thân thiết bao dung, lại giống một người chồng dịu dàng quán quýt. Anh khẽ thì thầm bên tai cô, “Ngừ Kỳ, em là cô gái đẹp nhất kiếp này anh gặp.”

Cô vòng tay ôm lấy eo anh, nhẹ nhàng cười.

Ở trong mắt mỗi chú rể, không ai sánh bằng cô dâu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phiên Ngoại Hàn Thiệu (4)

Tuy rằng ung thư không thể chữa dứt hẳn, chỉ có thể khống chế, nhưng nó không đáng sợ như vậy. Theo tư liệu, hiện nay bình quân người mắc bệnh ở Mỹ có thể sống tới 11 năm, không ngắn hơn so với người bệnh mãn tính như bệnh tim hay bệnh tiểu đường. Được Ngừ Kỳ hết lòng chăm sóc, tình trạng cơ thể Hàn Thiệu luôn ổn định, thoát khỏi một cái đã qua 6 năm.

Trải qua 6 năm, Ngừ Kỳ trở mã càng xinh đẹp, nhẹ nhàng xoay người, váy áo tung bay không biết đã đánh cắp bao nhiêu trái tim bé trai ngoại quốc.

Hàn Thiệu không còn trẻ, nhưng năm tháng chỉ khiến người đàn ông này càng trở nên hấp dẫn, khi đôi mắt xéch thâm thúy của anh lảng động lại, dần dần dường ra một loại khí chất thuần hậu tao nhã. Anh giờ tay nhắc chân đều phong độ, chỉ cần quay đầu mỉm cười cũng đủ làm trái tim thiếu nữ 18 tuổi đập thình thịch.

Anh luôn cảm thấy bản thân đã rất già, thường nói giỡn với cô, “Em thấy anh có giống cha em không?”

Mỗi lần như thế Ngừ Kỳ sẽ nâng mặt anh, nhẹ nhàng vuốt ve, “Không, anh vẫn khôi ngô tuấn tú như trước.”

Sau đó anh cười, cười theo kiểu ‘Anh biết em chỉ dỗ anh’.

Kết hôn 6 năm, anh chưa bao giờ chạm vào cô, ngủ cùng giường cũng rất gần từ ôm cô vào lòng, chưa từng có hành động vượt rào.

Có khi anh hôn cô, động tác vô cùng dịu dàng nhưng không tiến thêm bước nữa.

Cô không hiểu, anh chỉ ôm cô, giọng nói dịu dàng lại ảm áp, “Ngữ Kỳ, anh là một người đàn ông lớn tuổi xấu xa, chiếm lấy trái tim của em đã quá ích kỷ vô sỉ, anh không muốn mắc nợ em thêm nữa.”

Cho cô tiền, châu báu, quần áo khi kết hôn, tặng nhiều như thế nhưng anh không nhắc tới một chữ, chỉ cố chấp cho rằng chính mình nợ cô rất nhiều, nhân cách người đàn ông này thật sự rất cao quý.

Con rùa A Thiệu kia lớn lên không ít, thích vác mai rùa công kênh bò qua bò lại.

Có một ngày rốt cuộc anh nói ra lời thật lòng, “Thật ra chọn mua rùa là bởi vì anh ích kỷ.”

Cô tựa vào trong lòng anh, ngẩng mặt lên nhìn anh thắc mắc, “Cái gì?”

Anh đưa tay đặt lên mái tóc đen bóng mượt mềm mại của cô, quyến luyến nhẹ nhàng vuốt ve, khóe môi chứa một ý cười dịu dàng, “Anh sợ nuôi chó mèo thì em sẽ không có thời gian quan tâm anh.”

Hóa ra còn có nguyên nhân này, người đàn ông này thật đáng yêu.

Ngữ Kỳ không nhịn được cười ra tiếng, kéo tay anh qua hôn thật khẽ, “Anh quá lo lắng rồi.” Dừng một chút, có chút tò mò nói giỡn với anh, “Vậy sao hôm nay anh lại thẳng thắn thừa nhận?”

Hàn Thiệu nâng mặt cô, “Em theo anh đủ lâu, anh đã thấy thỏa mãn.”

Giọng nói anh vẫn ảm áp như trước, mơ hồ mang theo một niềm xấu.

Ngữ Kỳ im lặng, yên lặng nhìn anh.

Hàn Thiệu cười mỉm, nhẹ nhàng nắm tay cô lên, “Đêm nay đi dạo chợ đêm được không? Anh cho em ăn món ngon.”

“Sao đột nhiên muốn đi chợ đêm?” Cô phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng mỉm cười, “Phần lớn đồ ăn ở chợ đêm là chiên xào, đầy dầu mỡ, em không thích.”

Hàn Thiệu đương nhiên biết không phải cô không thích, mà lo lắng đồ ăn nhiều dầu mỡ làm anh khó tiêu. Cô bé này luôn như thế, thông minh thành thực làm người ta đau lòng, nhưng mà dù cô săn sóc đến đâu, bệnh của anh cũng không khỏi được.

Bởi vì lý do cơ thể, anh không thể làm nhiều chuyện với cô, trong đó có một điều là hưởng thụ các món ăn ngon nổi tiếng. Mười năm qua cô húp cháo theo anh, nhưng chưa từng oán giận một câu.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, khóe miệng chứa ý cười dịu dàng, “Ngữ Kỳ, coi như theo giúp anh, được chứ?”

Sau đó bọn họ vẫn đi chợ đêm, như ngày xưa nắm tay nhau đi tản bộ, đi qua hết sạp này đến sạp khác.

Chợ đêm huyền ảo ồn ào, ngọn đèn nhấp nháy, người qua kẻ lại toàn du khách nước ngoài tóc vàng mắt xanh, thỉnh thoảng có vài người Hoa tóc đen da vàng.

Hàn Thiệu gần như mua cho cô mỗi loại một phần, mỉm cười xem cô ăn.

Cuối cùng khi Ngữ Kỳ liên tục xua tay nói ăn không vô thì anh mới thôi, rồi cùng cô đi dạo quanh bãi biển cho tiêu hóa.

Ánh nắng trời chiều, hoàng hôn đỏ rực, gió biển thổi qua hai má hơi lạnh.

Ngữ Kỳ thay anh cài lại nút áo, ngẩng mặt cười, “Chúng ta trở về đi.”

Hàn Thiệu nâng tay sửa lại tóc trước trán bị gió biển thổi tung cho cô, ôm cô vào trong lòng, “Chờ một chút, Ngữ Kỳ, chờ một chút.” Dừng một chút, anh từ từ buông cô ra, mỉm cười, “Chúng ta cùng xem Hoàng Hôn được không?”

Anh dùng giọng điệu như cầu xin, Ngữ Kỳ hoàn toàn không thể từ chối.

Hai người ngồi xuống một tảng đá lớn màu xám trắng, Ngữ Kỳ thản nhiên ngồi bên ngoài, không dấu vết thay anh chắn gió biển thổi tới.

Hàn Thiệu xem trong mắt, bất đắc dĩ nhìn cô, cúi đầu cầm tay trái trắng nõn mềm mại của cô, âm thanh dịu dàng, “Ngữ Kỳ, cảm ơn em làm bạn bên cạnh anh suốt 10 năm nay.”

Cô ngẩn người, quay đầu nhìn anh, tóc dài ngoài áo khoác bay lên trong gió.

“Từng lời anh nói đều xuất phát từ trái tim, Ngừ Kỳ, sau khi anh rời khỏi, đừng quá thương tâm” Anh giúp cô vuốt tóc lộn xộn ra sau mang tai, trong đôi mắt xéch hẹp dài xinh đẹp ánh lên Hoàng Hôn ấm áp, nhiễm đầy lo lắng, “Trên đời này có nhiều đàn ông tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần, cuối cùng em sẽ gặp được một trong số đó, anh ta sẽ thương yêu em như trân bảo.” Dừng một chút, anh nhẹ nhàng xoa hai má cô, nghiêm túc nói, “Hãy sống với anh ta thật tốt.”

Ngừ Kỳ im lặng, chỉ mang theo chút quật cường nhìn anh.

Hàn Thiệu mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, chậm rãi nói, “Cô bé ngốc, anh đã chậm trễ em đến bây giờ, không thể chậm trễ em cả đời.” Giọng nói anh dịu dàng làm cho người ta khổ sở, “Đừng khổ sở, A Thiệu vẫn làm bạn bên cạnh em.” Dừng một chút, anh nhẹ giọng nói, “Nó sẽ thay thế anh, nhìn em hạnh phúc.”

Rốt cuộc cô không kìm nén được nữa, nước mắt đảo quanh vành mắt. Anh vừa dứt lời thì cô nhào vào trong lòng anh, âm thanh nghẹn ngào, “Lời em nói cũng là thật lòng, cuộc đời này Ngừ Kỳ sẽ không yêu ai khác.” Cô ôm chặt lấy thất lưng anh, “Anh còn nhớ không? Em đã tuyên thệ trước mặt cha sử.”

Cô bình tĩnh trong chốc lát, mới từ từ rời khỏi lồng ngực anh, đôi mắt đen rõ ràng nhìn mặt anh chăm chú, giọng nói điềm đạm, “Bất kể giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, em vẫn chung thủy làm vợ anh, cho đến khi em rời khỏi thế giới này.”

Hàn Thiệu yên lặng nhìn cô, ánh mắt nhu hòa quyến luyến, như một trường bối khoan dung và một người chồng ôn nhu.

Hồi lâu sau, anh mỉm cười, “Hoàng Hôn đẹp như vậy, em nên xem nó mà không phải xem anh.” Âm thanh anh dịu dàng, “Khi đó pháo hoa nở rộ trên bầu trời sau lưng em, anh cảm thấy em rất ngốc, pháo hoa đẹp như vậy, đẹp hơn người đàn ông lớn tuổi này nhiều, em tình nhìn chăm chăm thứ không đẹp mắt.” Anh sờ sờ mặt cô, “Mười năm đi qua, đầu gì em cũng nên thông minh lên một ít, xem Hoàng Hôn đi chứ?”

Ngừ Kỳ nhìn anh một lúc rồi nén nước mắt quay đầu đi, nhìn về phía đường chân trời xa xa.

Hoàng Hôn trắng lợt như bản anh hùng ca, nước mắt kìm nén đã lâu liên tục tuôn rơi.

Không biết qua bao lâu, cô quay đầu nhìn anh, thấy anh đã bất tỉnh nằm bên cạnh tảng đá màu xám trắng, khóe môi vẫn mỉm cười.

Anh không tỉnh lại nữa.

Ba ngày sau, Hàn Thiệu ngừng hô hấp, câu cuối cùng anh nói với cô là muốn cô xem Hoàng Hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phiên Ngoại Đặc Biệt (1)

“Dấu hiệu về sự sống của bệnh nhân đã biến mất, xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.” “Anh ta. . . Đi rồi. . .”

Khi Hàn Thiệu tỉnh lại, phảng phất như trước mắt anh hiện ra nụ cười nhạt nhẽo lúc ẩn lúc hiện của một cô gái.

Trong nháy mắt anh giật mình. Anh, còn sống sao?

Rõ ràng anh đã chết rồi mà.

Anh còn nhớ rõ, anh hôn mê ngệt thở, sinh mệnh chậm chậm trôi đi, sau đó, không có dấu hiệu gì, anh rời khỏi thân thể của mình. Anh bay lơ lửng giữa không trung, nghe bác sĩ tuyên bố cái chết của mình, trong nháy mắt mặt Ngừ Kỳ tái nhợt. Cô đi tới bên cạnh anh, cúi đầu nhìn thân thể anh, gương mặt đầy nước mắt. Anh đưa tay đón lấy, nước mắt lại như không khí xuyên qua lòng bàn tay anh, rõ ràng không chạm đến được nhưng dường như anh cảm nhận thấy nó nóng như thiêu đốt.

Đoạn ngắn cuối cùng trong trí nhớ là cô chăm chú lau khô nước mắt, về mặt âm áp không chứa một tia đau buồn, nhẹ nhàng kiên định nói: “Chờ em một chút, em sẽ nhanh chóng đi theo anh. Chờ em một chút.” Cô nhìn anh, khóe môi nở nụ cười tuyệt đẹp.

Hàn Thiệu khởi động thân thể ngồi dậy, đây là. . Phòng ngủ của anh? Chính xác đây là phòng ngủ trong biệt thự khi vừa quen biết Ngừ Kỳ. Chỉ là quá lâu không thấy, phòng ngủ này không giống như trong trí nhớ, nhất thời anh không thể nhận ra. Nó không giống kiểu dáng trong trí nhớ của anh là vì nơi này không có những đồ dùng sau này Ngừ Kỳ mua thêm, khác hoàn toàn với dáng vẻ được Ngừ Kỳ sắp xếp trước đó.

Anh không chết sao? Hay, anh giống như trong những tiểu thuyết Liêu Trai đó. . . Trọng sinh?

Dạ dày không có cảm giác đau đớn, thật lâu trước đây chưa từng có. Cơ thể cũng tốt hơn nhiều trong trí nhớ, có thể là do trọng sinh. Anh xuống giường, đứng trước gương, người trong gương thật sự là anh, có điều trẻ hơn không ít, là dáng vẻ quen biết Ngừ Kỳ hai năm đó. Anh xoay người đi đến trước

bàn cầm lấy điện thoại di động kiểm tra ngày tháng, lúc này anh đã gặp Ngừ Kỳ, mà Ngừ Kỳ cũng động tâm với anh.

Trong lòng anh không rõ là vui vẻ hay buồn bã. Lại chậm trễ cô thêm một đời, anh nên tự trách nhưng không nhận được thấy may mắn.

Chỉ là. . .

“Chờ em một chút, em sẽ nhanh chóng đi theo anh. Chờ em một chút.”

Nhớ ra những lời này của cô, trong lòng Hàn Thiệu chợt căng thẳng. Trong thế giới kia, Ngừ Kỳ sẽ như thế nào?! Anh trì hoãn cô nhiều năm như thế, chẳng lẽ sau khi chết còn hại đến tính mạng của cô?!

Không, lần này anh không thể giữ cô bên cạnh nữa, anh nghĩ như vậy.

Ở cạnh cô một ngày nữa thôi, ngày mốt, ngày mốt anh sẽ để cô rời đi, anh tự nhủ với mình như vậy.

Bây giờ là buổi chiều, hẳn là cô đang ngủ trưa. Hàn Thiệu đẩy cửa phòng ngủ ra, anh muốn đi xem cô.

Nhưng mà. . .

Trên giường, có một cô gái mặc áo sơ mi trắng quần bò hai tay vòng quanh chân, vùi đầu vào đầu gối khóc nức nở.

Hàn Thiệu ngạc nhiên đứng cạnh cửa.

Tại sao Tô Vi Vi ở chỗ này?

Dáng vẻ căn phòng này không giống trong trí nhớ của anh, không, đúng hơn là không phải kiểu dáng phòng ngủ của Ngừ Kỳ. Đây là phong cách chuẩn mực của Tô Vi Vi.

Tình cảm giữa Ngừ Kỳ và Tô Vi Vi không quá thân thiết, sau khi Tô Vi Vi rời đi không hề đến hỏi thăm một lần. Huống chi cho dù cô ta tới thăm Ngừ Kỳ, cũng sẽ không ngồi khóc ở đây, kiểu dáng căn phòng càng không thể như thế.

Tô Vi Vi, Tô Vi Vi. . . Nếu như cô ta không phải chị gái Ngừ Kỳ, suýt nữa anh đã quên mất người này.

Giống như nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, Tô Vi Vi ngẩng đầu nhìn, đôi ửng đỏ, mông lung, đường nét thanh tú mà mông manh, quả nhiên là dáng vẻ làm người thương tiếc. Nhìn thấy bộ dáng Tô Vi Vi như vậy, anh bỗng nhiên nhớ tới Ngừ Kỳ im lặng ngồi bên cạnh anh, xem Hoàng Hôn trên biển, rung rung mỉm cười.

Thấy là Hàn Thiệu, Tô Vi Vi hung hăng ngược mắt lên trừng anh, vẻ mặt quật cường, trong mắt không che dấu sự căm phẫn chán ghét: “Hàn Thiệu, anh tới làm gì?! Anh thắng! Tôi không đi nữa! Tôi sẽ ở lại! Anh còn đến làm phiền tôi cái gì nữa?! Anh không thể để tôi yên một lúc sao?! Hay là anh muốn dùng thủ đoạn hèn hạ khác! !”

Đây là. . . Xảy ra chuyện gì? Anh tuyệt đối không nhớ lắm, lúc này, ở đây rõ ràng phải là Ngừ Kỳ! Còn nữa, cô ta nói vậy là có ý gì? Anh bắt buộc cô ta ở lại khi nào?

Trước mắt Hàn Thiệu bỗng biến thành màu đen, anh cố gắng vịn vào khung cửa, ổn định cơ thể gần như sắp ngã xuống của mình.

Tô Vi Vi, cô ta nói vậy có ý gì?! Quang cảnh trước mắt, rốt cuộc đại biểu cho cái gì?! Mà Ngừ Kỳ. . . Ngừ Kỳ, cô ở đâu?!

Hàn Thiệu khẽ nhắm mắt lại, không muốn nghĩ sâu thêm nữa.

“Tôi còn nhớ cô có một người em gái tên là Tô Ngừ Kỳ.” Hàn Thiệu mở mắt ra, nói một câu cụt lùn nhưng dường như anh đã dùng toàn bộ sức lực bản thân, thậm chí anh không biết mình duy trì vẻ mặt lãnh đạm, giọng nói bình tĩnh như thế nào.

Nghe thấy ba chữ “Tô Ngừ Kỳ”, trong nháy mắt vẻ mặt Tô Vi Vi đầy bối rối: “Anh đang uy hiếp tôi? Anh muốn làm gì Kỳ Kỳ?! Nó không biết anh, tôi muốn rời khỏi anh không liên quan đến nó! Anh đừng động đến nó, tôi không đi, tuyệt đối tôi sẽ không nhắc lại chuyện rời khỏi nữa, anh đừng làm tổn thương nó!”

Trong lòng Hàn Thiệu khẽ buông lỏng, thế giới này vẫn có Ngừ Kỳ.

Vừa rồi anh chỉ sợ nghe thấy Tô Vi Vi trả lời: “Tô Ngừ Kỳ là ai?” Hay là “Tôi làm gì có em gái?”

Anh đã quyết định cuộc đời này không chậm trễ Ngừ Kỳ nữa, chỉ là anh có thể chịu cô độc một mình, nhưng không cách nào chấp nhận thế giới này không có cô.

Hàn Thiệu chưa bao giờ căng thẳng như vậy, đầu lúc còn trẻ mới tiến vào thương trường đàm phán với người khác anh vẫn thông dong điềm tĩnh.

Tô Vi Vi thấy Hàn Thiệu không lên tiếng, khóe môi dần nở nụ cười lạnh: “Anh thật là hèn hạ! Sớm biết như thế, tôi thà bán mình cũng không đi với anh! Tôi cho anh biết, đời này anh đừng hy vọng tôi sẽ thích anh, tôi hận anh tới chết!” Cô nắm cái gối đầu ném về phía Hàn Thiệu, “Anh đi ra ngoài!”

Hàn Thiệu nghiêng người, gối đầu rơi ngoài cửa, đến cả ánh mắt anh cũng không nhìn.

Đây là chị gái Ngừ Kỳ . . . Đúng rồi, anh còn nhớ tính tình cô ta tới giờ, mỗi lần thấy anh cứ như nhìn thấy nước lũ và thú dữ, như con nhím hoảng sợ dựng đứng gai nhọn trên mình. Cùng trưởng thành sớm nhưng không khôn khéo như Ngừ Kỳ, cô ta mang theo một loại sắc bén và chưa chín chắn. Hai chị em họ phải đảo lại vị trí mới thích hợp.

Nghĩ lại lời nói vừa rồi của Tô Vi Vi. Cô ta nói, anh thích cô ta?

Hàn Thiệu nhú chặt lông mày.

Không, chắc không phải ý này, có lẽ anh bỏ lỡ gì đó.

Chỉ là anh không hiểu rõ tình hình hiện nay, nên không thể nghĩ ra sai ở đâu.

Cuối cùng Hàn Thiệu buông lỏng tay đang vịn trên cửa, về mặt lạnh lùng: “Tô Vi Vi”. Giọng nói của anh ôn hòa trầm thấp hoàn toàn trái ngược với biểu cảm, nếu chỉ nghe giọng nói, thậm chí người ta sẽ ảo giác anh là người âm áp lương thiện, “Nhớ kỹ thân phận của mình.” Nhưng lời nói ra lại cay nghiệt như vậy.

Trong nháy mắt máu trong người Tô Vi Vi dồn hết lên mặt.

Thân phận. . . Đúng vậy, thân phận. . .

Cô là tình nhân của anh. Hai chữ làm người ta khó mở miệng như thế. Chỉ nghĩ đến thôi cô đã hận đến run cả người, thân phận đó làm cô xấu hổ và giận dữ muốn chết đi.

Cô là tình nhân của anh, cô lấy tiền của anh, cho nên đây là điều đương nhiên. Cô bị anh châm chọc khiêu khích, bị anh hạn chế, bị anh bới móc khắp nơi, bị anh hạn chế tự do cũng là dĩ nhiên. . . Thậm chí anh tạm thời không cho cô rời khỏi cũng là dĩ nhiên! ! Tô Vi Vi chế cười nghĩ như vậy.

Nhìn bóng lưng Hàn Thiệu rời khỏi, cô ta gằn từng tiếng: “Hàn Thiệu, người giống như anh, xứng đáng cô độc cả đời, lẻ loi sống hết quãng đời còn lại!”

Bước chân Hàn Thiệu không ngừng lại.

Cả đời cô độc, lẻ loi sống hết quãng đời còn lại sao?

Trái tim cao quý đó, anh không đành lòng trì hoãn cô một đời nữa, không muốn cô gặp anh, anh cũng không muốn tìm lại.

Anh nghĩ, cô ta nói rất đúng. Nhất định cả đời này anh sẽ sống cô độc, lẻ loi đến hết quãng đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phiên Ngoại Đặc Biệt (2)

Trọng sinh đã được một tuần, văn kiện trên bàn làm việc Hàn Thiệu đã thay đổi hết chồng này đến chồng khác, tư liệu Ngừ Kỳ sớm đặt trên bàn làm việc. Tuy nhiên trừ ngày hôm đó anh mở ra xem, đến nay anh chưa từng xem lại, cũng không đi xem Ngừ Kỳ sau khi thấy ảnh chụp cô trong hình với vẻ mặt phẫn chấn như vậy. Trong ấn tượng cho tới bây giờ hình như Ngừ Kỳ chỉ cười nhu thuận, ôn nhuận trầm tĩnh, luôn mặc quần trắng, thả tóc dài. Anh chưa bao giờ nghĩ tới trước khi gặp anh Ngừ Kỳ lại buông thả đến thế. Nhìn thấy ảnh chụp trong tư liệu của cô thì anh gần như không thể nhận ra người trong ảnh.

Cô trong ảnh, nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ, mặc cái quần màu đỏ anh chưa bao giờ thấy.

Anh bình tĩnh, anh cho là anh đã hiểu rõ cô, nhưng anh không biết vì anh cô đã buông thả bao nhiêu thứ.

Chỉ là không đủ.

Anh biết, rất không đủ.

Cô gái buông thả này cam tâm vì anh che giấu mũi nhọn sắc bén. Không phải một năm, hai năm mà suốt mười năm.

Thấy Ngừ Kỳ như vậy, anh thậm chí không thể nhận biết được cô trong trí nhớ. Quả thực như một người khác, hoàn toàn không giống cô gái anh yêu. Đường như người trong trí nhớ chỉ là do anh si tâm vọng tưởng.

Phần tư liệu kia anh không mở ra nữa, anh cũng không đi xem Ngử Kỳ.

Mà trong lòng xẹt qua một loại phán đoán làm cho người ta sợ hãi, anh không muốn truy đuổi đến cùng.

Thời gian tiếp theo, đêm ngày điên đảo, đàm phán xã giao, tiệc tùng linh đình, xa hoa đòi trụ. Từ khi ở cùng Ngử Kỳ, đã lâu anh chưa trải qua cuộc sống như thế, nhưng cực kì quen thuộc, quay lại cũng không khó khăn. Thậm chí bởi vì kiếp trước trải qua nhiều, xử lý nhiều chuyện càng thuận buồm xuôi gió, biết nhiều người trong tương lai, hành động hiệu quả gấp nhiều lần.

Chỉ là lúc nào nhìn nơi đâu anh cũng nhớ tới cô gái luôn điềm đạm mỉm cười. Thế giới của anh, không chỗ nào không có bóng dáng của cô, không có ký ức về cô.

Có lúc anh gần như không thể kiềm chế sự nhung nhớ.

Nhưng làm sao anh nhẫn tâm trì hoãn Ngử Kỳ một đời nữa?

Nếu như trọng sinh về sớm hơn một chút, trước khi anh biết mình ung thư dạ dày, thì dù anh lớn hơn Ngử Kỳ hai mươi tuổi, nghiệp chướng nặng nề, anh cũng sẽ không ép bản thân buông tay.

Nhưng lúc này, anh đã bị ung thư dạ dày giai đoạn giữa.

Về phần vì sao không đi tìm Ngử Kỳ, làm vậy chỉ là tự hại mình mà thôi. Từ khi xem ảnh chụp cô, không thể hiểu sao trong lòng anh có dự cảm xấu, là nguyên nhân quan trọng anh không muốn đi.

Vì không rõ tình hình hiện tại nên Hàn Thiệu thấy không thoải mái. Anh có thói quen không chế mọi người trong lòng bàn tay. Anh không thể bảo trợ lý đi điều tra việc này, ai lại sai người khác đi điều tra chính mình? Anh bắt đầu thân nhiên dò hỏi từ miệng Tiểu Chu.

Ngày hôm đó sau bữa cơm chiều, anh cầm sách ngồi trên ghế sofa.

“Tiểu Chu, cậu thấy Tô Vi Vi là người như thế nào?”

Tiểu Chu đang dọn dẹp bát đĩa, nghe câu hỏi của anh, mặc dù không biết vì sao đột nhiên Hàn Thiệu hỏi anh ta câu này, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Đương nhiên Tô tiểu thư là người tốt, chỉ hơi quá bướng bỉnh.” Dừng một chút, anh nhìn về phía Hàn Thiệu, bộ dáng hình như muốn nói gì mà không dám nói, “Tiên sinh. . .” Suy nghĩ một chút, anh vẫn nói ra miệng, “Con gái luôn thích mình được tôn trọng, ngài nên dịu dàng với Tô tiểu thư.”

Sắc mặt Hàn Thiệu trong nháy mắt lạnh lẽo, lời này của Tiểu Chu là có ý gì?

Rất rõ ràng nhưng mà. . .

Đứng trước bàn cơm nên đương nhiên Tiểu Chu không nhìn thấy vẻ mặt Hàn Thiệu, anh ta chỉ nghe thấy Hàn Thiệu lãnh đạm đáp lời: “Dịu dàng với cô ta một chút?”

Dù sao đã nói rồi, Tiểu Chu dứt khoát nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình, mỗi ngày nhìn thấy Tô Vi Vi dày vò, âm ỹ khiến tiên sinh không được yên ổn, anh ta còn thấy mệt thay tiên sinh. Tiên sinh đã tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, họ dịu dàng xinh đẹp có năng lực khí chất hơn Tô Vi Vi nhiều, nhưng không hiểu sao tiên sinh lại coi trọng Tô Vi Vi: “Vâng, ngài có thể thử dịu dàng với cô ấy hơn một chút, con gái mà, đặc biệt là cô gái trẻ, kiên cường lại yếu ớt, bướng bỉnh lại mềm mại, nếu ngài dịu dàng với cô ấy hơn, e rằng Tô tiểu thư đã sớm khăng khăng một lòng với ngài.”

Mặt Hàn Thiệu đen lại. Rất tốt, Tiểu Chu đã nói vậy anh không thể không hiểu. Tô Vi Vi y như kiếp trước bài xích anh, nhưng anh thích Tô Vi Vi. Không, phải nói là tất cả mọi người nhận định anh thích Tô Vi Vi, bao gồm Tiểu Chu và bản thân Tô Vi Vi. Nếu Tiểu Chu và Tô Vi Vi đều cho rằng như vậy, vậy chuyện này chắc đúng 80%. Hàn Thiệu không biết nên hình dung tâm tình mình lúc này như thế nào.

Buồn cười? Khó tin? Hay hoang đường?

Không. Bây giờ anh chỉ cảm thấy. . . Sợ hãi. Đúng vậy, sợ hãi.

Người ở bên cạnh anh là Tô Vi Vi, người anh thích là Tô Vi Vi. Như vậy, Ngử Kỳ đâu?

Ai tới nói cho anh, Ngử Kỳ thế nào?

Anh cho Tô Vi Vi không ít tiền, dựa vào tình cảm của Tô Vi Vi với Ngử Kỳ, Ngử Kỳ tuyệt đối không phải chịu khổ. Đó cũng là một trong những nguyên nhân anh tàn nhẫn hạ quyết tâm không đi tìm Ngử Kỳ.

Anh bắt đầu thường xuyên nhớ tới khoảng thời gian lúc hai người mới quen.

Nhớ cô hỏi: “Em có thể ngồi cạnh ngài một lát nữa không?” Sau đó cơ thể cô gái mềm mại tựa vào cạnh chân anh.

Nhớ tới khi anh say rượu thì có giọng hát trong vắt vang lên bên tai.

Nhớ cô lặng lẽ đổi cái bàn to thành bàn nhỏ hơn, sau đó dè dặt nhìn anh, cực kỳ khôn khéo.

Nhớ cô chuẩn bị một bàn toàn rau dưa xanh mướt, nhìn anh cười ngọt ngào: “Gần đây em thích ăn nhẹ một chút, cho nên tự chủ trương.”

...

Phần cuối cùng đều là cô gái thành kính mềm mại hôn lên khóe môi anh, nhẹ nhàng nghiêm túc nói: “Tiên sinh, trên đời này không ai quan tâm sống chết của Tô Ngữ Kỳ, trừ ngài.”

Như một trò đùa dai, sau khi anh quyết tâm buông tha thì cơ thể của anh lại tốt lên. Ngữ Kỳ từng dồn hết tâm sức để cơ thể anh không chuyển biến xấu, nay anh mắc cho số phận thì không thuốc mà hết.

Có lẽ bởi vì anh được trọng sinh.

Mấy ngày trước, anh tưởng niệm cả ngày lẫn đêm, lựa chọn buông tha thì lưỡng lự do dự, vào giờ khắc này nó như chuyện cười.

Xế chiều ngày hôm đó anh đến nhà Ngữ Kỳ. Anh ngồi trong xe, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác xấu.

Ngữ Kỳ ra ngoài nét tươi cười rạng rỡ, khóe mắt đuôi lông mày đều là hơi thở của tuổi thanh xuân.

Hàn Thiệu bảo tài xế đi theo.

Sau đó anh nhìn thấy Ngữ Kỳ đi vào trường học Tô Vi Vi. Bên cạnh Tô Vi Vi là một người đàn ông trẻ tuổi, nho nhã lịch sự, làm người ta thấy tựa như gió xuân. Anh nhìn thấy cô gái anh muốn gặp đi tới cổng trường Tô Vi Vi, gọi hai người họ.

Sau đó cô kéo tay Tô Vi Vi. Rõ ràng nói chuyện với Tô Vi Vi nhưng cô cứ lơ đãng nhìn về người đàn ông kia nở nụ cười tươi như hoa.

Ánh mắt cô xem người đàn ông kia anh cực kì quen thuộc, có điều trước đây người cô nhìn là anh.

Nhưng anh mơ hồ cảm nhận được, ánh mắt như vậy không giống ánh mắt Ngữ Kỳ của anh, tuy chỉ dựa vào ánh mắt nhưng anh biết, không phải cô.

“Trở về.” Anh nói với tài xế.

Dự cảm xấu rốt cuộc thành hiện thực. Anh không thể không nhìn thẳng vào cái phỏng đoán khiến người ta sợ hãi mà anh từng tận lực xem nhẹ nó.

Có lẽ bởi vì trong quá trình trưởng thành có chuyện gì khác, hoặc Ngữ Kỳ từng hành động gì khiến thế giới này cô không giống như trước... Nhưng vô luận như thế nào, có một việc hoàn toàn xác thực, không nghi ngờ.

Cô gái này, không phải cô gái nhỏ của anh. Cô không phải Ngữ Kỳ.

Anh khép đôi mắt, khẽ cười.

Anh sẽ sống lâu trăm tuổi, giống như cô từng nói vậy.

Chỉ là, không có cô.

Thế giới này, không có cô.

Chẳng qua là một đời hiu quạnh thôi.

Anh nghĩ như vậy.

Nhưng anh chưa từng nhớ đến, trước khi gặp cô, anh luôn một mình, nhiều năm qua đi mà anh chưa bao giờ cảm giác hiu quạnh.

Nếu như trước kia cô không đi vào lòng anh, về sau mất cô làm bạn, anh mới bắt đầu biết cô đơn khó khăn thế nào.

Anh không biết, khắp người anh tràn ngập nỗi buồn đau, cô đơn ngay cả đứa bé ngây thơ cũng cảm nhận được.

Về chú Hàn còn các phiên ngoại đặc biệt nữa, sẽ được gửi đến các độc giả thân yêu của nhà Lan trong 1 ebook đặc biệt dành riêng cho Hàn Thiệu, vì tác giả ưu ái chú nhất và bạn cũng thích chú nhất :)))

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhân Vật Phản Diện Là Bác Sĩ (1)

Đây là một căn hộ nhỏ, hai phòng ngủ và một phòng khách, không biết có phải do trời âm u hay hướng của căn phòng không tốt không mà có vẻ hơi u ám. Không có không khí của khu nhà cao cấp như mấy lần xuyên qua trước, đây là một căn hộ với đồ đạc đơn giản đến mức có phần lạnh lẽo, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, trên nền nhà không có một sợi tóc. Trừ những cái đồ ra, mỗi góc của căn hộ này toàn sách, từng chồng từng chồng dày, chúng đều là sách chuyên ngành y học, y văn bác và khó hiểu.

Ngữ Kỳ đi xung quanh phòng một lần thì thấy trên bàn ăn có một cái ly thủy tinh để lên hai tờ một trăm nhân dân tệ, chiếc băng đen bên cạnh có ghi dòng chữ với nét chữ mạnh mẽ cứng cáp, nói đây là tiền sinh hoạt phí tuần này.

Bình tĩnh nhìn một lát, cô đưa tay lấy tiền bỏ vào túi, ngồi trên sofa bắt đầu phân loại mối quan hệ giữa các nhân vật trong tiểu thuyết.

Trong chớp mắt một lượng lớn nội dung như làn sóng tràn vào trong đầu, Ngữ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ.

Trong tiểu thuyết này nhân vật nam nữ chính là những người sống chỉ cần tình yêu, dường như ngoài tình yêu thì không cần những thứ khác, việc học và sự nghiệp đều như mây khói, ném ra sau đầu. Nhưng tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, làm người khác cảm thấy bất lực, nhưng vẫn phải dùng thái độ nghiêm cẩn (nghiêm túc và cẩn thận) nhất để đánh giá.

Nữ chính tên là Trữ Thanh Thanh, là một nghiên cứu sinh, vẻ ngoài xinh xắn, thành tích học tập tốt, tính tình cởi mở, luôn là học trò cưng của giáo sư, một lần theo giáo sư đi dự tiệc thì quen biết với nam chính tên là Tần Mạch. Đúng vậy, mọi người đoán rất chính xác, Tần Mạch là người đầu tư cho dự án của họ, là một người đàn ông thành thực và chắc chắn, lại đẹp trai nhiều tiền.

Sau nhiều chuyện, hai người thường xuyên gặp gỡ nên tình cảm dần trở nên tốt hơn. Nhưng sau đó mới là bất hạnh, Trữ Thanh Thanh biết được ngay từ đầu Tần Mạch đối xử tốt với cô ta chỉ vì đáng về cô ta giống với Phương Uyển – bạn gái trước đây mất của Tần Mạch, từ đó bắt đầu phát sinh hiểu lầm, cãi nhau, chia tay, bước vào con đường ‘ngược luyến tình thâm’ không lối về.

Trữ Thanh Thanh gặp được nhân vật nam phụ Cố Quân Lăng khi cô ta lên cơn sốt trong kỳ túc xá dẫn đến tái phát bệnh hen suyễn. Nhà trường cử một người đưa cô ta đến bệnh viện, kết quả chẩn đoán là tình trạng thở gấp kéo dài, cần ở lại bệnh viện để theo dõi. Bác sĩ chịu trách nhiệm điều trị cho cô ta là Cố Quân Lăng, sự trùng hợp cầu huyết chính là, cách đây hai năm Cố Quân Lăng từng theo đuổi Phương Uyển, anh ta thấy Trữ Thanh Thanh và Phương Uyển giống nhau đến sáu phần, đương nhiên anh ta không thể không động lòng.

Trữ Thanh Thanh lại không biết chuyện này, nhưng vì ghen đối Tần Mạch, cô ta bắt đầu qua lại với Cố Quân Lăng. Một mặt bởi vì Cố Quân Lăng đối xử với cô ta cũng rất tốt, mặt khác là mượn cơ hội này trút sự bức bối trong lòng mình. Nhưng sau này khi cô ta phát hiện Cố Quân Lăng cũng xem cô ta là người thay thế, dưới con mắt ghen cô ta liền bỏ đi, khi đó Tần Mạch lợi dụng cơ hội này dụ dỗ nữ chính quay lại, theo logic kết thúc HE.

Mặc dù cả hai người đều tiếp cận Trữ Thanh Thanh bởi vì khuôn mặt cô ta giống với Phương Uyển, nhưng do Tần Mạch là nam chính, vậy nên độc giả đều cho rằng cuối cùng anh ta thật sự yêu nữ chính, không phê bình gay gắt. Mà Cố Quân Lăng lại không may mắn như vậy, vì anh xem nữ chính là người thay thế nên bày mưu ngăn cản nữ chính quay về với nam chính, tội càng thêm nghiêm trọng, chiếc mũ nhân vật nam phụ phản diện liền chụp xuống đầu anh, từ đó về sau anh không có cơ hội lật lại bản án.

Thân phận lần này của Ngữ Kỳ là con gái của Phương Uyển – Phương Ngữ Kỳ. Bởi vì cô là con gái của Phương Uyển, cũng cản trở nam chính ở cùng với nữ chính, vì vậy không nghi ngờ gì cô được xếp vào hàng ngũ nhân vật phản diện.

Mẹ của cô Phương Uyển là một người phụ nữ tựa như truyền kỳ, xinh đẹp nhưng bình không chịu gò bó. Năm cấp ba Phương Uyển bắt đầu mang thai, nhưng bà ấy không muốn phá thai, lại tình nguyện bỏ học đi vào con đường làm thuê gian khổ để nuôi dưỡng con gái. Nhưng không có bằng đại học, một người mẹ đơn thân muốn tự mình nuôi con thì rất khó khăn. Sau vài năm làm việc gian khổ bất kể ngày đêm, do lượng công việc gấp mấy lần người khác và áp lực khổng lồ rốt cuộc bà ấy gục ngã. Phương Uyển bệnh không bao lâu thì mất, để lại Phương Ngữ Kỳ mới mười hai tuổi lẻ loi không nơi nương tựa.

Sau khi Phương Uyển mất đi, trên đời này cô không còn người thân. Trong khi đó Cố Quân Lăng – người theo đuổi bà ấy đến một năm với tình cảm chân thành, anh không để ý đến sự phản đối của người nhà, cũng là người bạn thân với bà ấy tự nguyện đảm đương trách nhiệm, trở thành người giám hộ của Ngữ Kỳ, đón Phương Ngữ Kỳ mười hai tuổi về nhà chăm sóc.

Có thể nói việc sống chung này thoạt nhìn sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng sự thật không phải như thế. Nhiệm vụ lần này có nhiều chỗ khó khăn cần phải loại bỏ.

Thứ nhất, người Cố Quân Lăng yêu là Phương Uyển đã mất.

Thứ hai, nữ chính Trữ Thanh Thanh xuất hiện cũng xem như là một trở ngại.

Thứ ba là khuôn mặt Phương Ngữ Kỳ không được xinh đẹp tinh tế như những lần xuyên qua trước, thiếu sức hấp dẫn để thu hút đàn ông.

Có lẽ do mười hai năm sống khốn khó cùng với Phương Uyển, mặc dù Phương Ngữ Kỳ có ngũ quan giống mẹ, nhưng việc trở lại rất kém, cả người nhỏ bé gầy tong teo, trông như một con khỉ nhỏ. Chẳng trách Cố Quân Lăng tiếp xúc với cô hàng ngày mà vẫn không sinh ra nửa phần tình ý.

Dù như vậy, Cố Quân Lăng vẫn được coi là một người giám hộ có trách nhiệm. Bản thân là anh ta bác sĩ khoa cấp cứu của một bệnh viện hạng A, kỳ thật khối lượng công việc mỗi ngày rất lớn, làm việc cả ngày một đến nỗi không muốn nói chuyện. Tuy rằng một như vậy nhưng mỗi tối anh vẫn kiểm tra bài tập của Phương Ngữ Kỳ, giảng cho cô những bài mà cô không hiểu. Từ cái đó ra, nếu trường học tổ chức họp phụ huynh hay tổ chức các hoạt động gì đó, thì dù công việc có bận rộn tới đâu đi nữa anh cũng bớt chút thời gian tới tham dự, từ trước tới nay luôn đến đúng giờ và cũng không ra sớm.

Theo lý mà nói, lúc cô đi đến bước đường cùng phải tự cố gắng sinh tồn, Cố Quân Lăng là người duy nhất vươn tay cứu vớt Phương Ngữ Kỳ, cố hết sức tạo cho cô một thế giới mới, cô cần phải dựa vào anh, tin tưởng anh, coi anh là người thân duy nhất trên đời.

Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, cả hai chỉ nói chuyện khi thực sự cần thiết. Cố Quân Lăng có việc muốn nói cho cô đều viết lên cái bảng đen trong phòng khách, chữ viết rõ ràng mạnh mẽ nhưng lại hết sức lạnh giá, giống như sự lạnh lẽo của áo blue trắng trên người anh. Mà Phương Ngữ Kỳ lại tương đối mạnh mẽ, dù ở trong phòng nghe thấy tiếng anh đi làm về, nhưng cứ giả bộ không biết gì tiếp tục làm việc của mình. Rõ ràng hai người sống chung một mái nhà, lại tương kính như băng như hai người xa lạ.

Tóm lại do tính cách của hai người đều có vấn đề. Tuy nội tâm Cố Quân Lăng dịu dàng và có nhiều tình thương, nhưng ngoài mặt luôn là một bộ dạng nghiêm túc, khắp người đều lạnh như băng giống như “ta là người có quyền”. Cũng bởi vì công việc, anh cực kỳ coi trọng năng suất làm việc và độ chuẩn xác, vô cùng không thích những người lè mề và bất cẩn. Bên cạnh đó anh còn có bệnh sạch sẽ, do đó người khác không thích sống chung với anh là chuyện bình thường.

Mà Phương Ngữ Kỳ không phải là một cô gái không biết báo đáp, nhưng từ nhỏ cô đã phải chịu mọi sự ghê lạnh, nên có phần tự ti hướng nội, đừng phải người không dễ gần gũi như Cố Quân Lăng thì phản xạ đầu tiên của cô đó là tránh né. Không phải là cô không thử báo đáp, mỗi lần tan học sớm cô đều về quét dọn từng căn phòng, muốn giúp Cố Quân Lăng giảm bớt gánh nặng, chẳng qua lần nào cũng không thể đạt đến độ yêu cầu của anh, không phải ở đây chưa lau sạch sẽ thì cái góc kia vẫn còn bụi bặm. Cố Quân Lăng đương nhiên không trách cứ cô nặng nề, anh chỉ lặng lẽ cầm lấy dụng cụ quét dọn từ tay cô, tự mình cẩn thận lau lại một lần nữa. Mặc dù chỉ có như vậy nhưng đối với một cô gái có phần tự ti mà nói thì đã trở thành một loại khiển trách, từ đó Phương Ngữ Kỳ rúc vào trong vỏ ốc của mình không chịu ra.

Nghĩ đến đó, tiếng bước chân vang lên bên ngoài hàng lang, tiếng động không lớn nhưng lại có quy luật, vội vàng nhưng không lộ vẻ lộn xộn. Tiếng bước chân nhanh chóng dừng lại ở trước cửa, không vang lên nữa.

Hiểu được là Cố Quân Lăng đã về, Ngữ Kỳ đang ngồi trên ghế sofa theo bản năng đứng dậy, đi ra cửa.

Trời không còn sớm, trong phòng lại không bật đèn. Cửa phòng được mở ra thì ánh sáng từ bóng đèn ngoài hàng lang tràn vào phòng, bởi vì ngược sáng nên Ngữ Kỳ không thấy rõ hình dáng của đối phương, nhưng vẫn có thể thấy được anh ta có dáng người cao gầy, đôi chân thon dài.

Cố Quân Lăng thẳng lưng đứng ở ngoài cửa, im lặng nhìn cô từ trên cao.

Ngữ Kỳ vừa định mỉm cười, anh liền đưa tay qua, bật công tắc trên vách tường lên, đèn lập tức sáng lên có phần hơi chói mắt, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt của hai người.

Khuôn mặt Cố Quân Lăng cũng không cứng nhắc giống bản thân anh ta, ngược lại anh ta rất đẹp trai, dáng người cao gầy, ngũ quan thanh tú, khi anh ta mặc áo sơ mi dễ bị nhầm tưởng thành sinh viên năm nhất.

Anh ta có một đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy, gọng kính vàng đặt trên sống mũi, đường cong cằm rất gọn gàng. Hơn nữa làn da của anh ta trắng nõn, cả người từ trong ra ngoài đều lộ ra khí chất của người có tri thức. Nhưng anh ta có một điểm không giống người đàn ông tri thức, đó là trên người anh ta mang theo một loại khí chất của người có quyền thế.

Nếu như so sánh lĩnh vực của anh ta trong chiến trường, mọi người dễ dàng nhận thấy anh ta không phải chỉ có lý luận suông như Triệu Quát (1), mà một người đã trải qua vô số trận chiến, có nhiều thành tích cao.

(1) Triệu Quát là đại tướng nước Triệu thời Chiến Quốc, con trai Mã Phục Quân Triệu Xa, người đời gọi là Mã Phục Tử. Do Triệu Quát chỉ giỏi bàn luận suông về binh pháp nhưng lại không có kinh nghiệm thực tiễn nên đã chôn vùi tính mạng hơn bốn chục vạn tướng sĩ và tiền đồ của nước Triệu, khiến hậu thế cười chê nên về sau mới có câu thành ngữ bàn việc binh trên giấy để chỉ loại người nói hay nhưng làm thì dở.

Mặt anh ta không đổi sắc nhìn Ngữ Kỳ, anh ta thẳng lưng đi lướt qua cô để vào nhà, thay dép lê, sau đó ánh mắt lướt qua bàn cơm sạch sẽ, quay đầu lại nhìn cô: “Chưa ăn cơm tối hả?”

Có thể là do được dạy bảo tốt, giống như tiếng bước chân của anh, giọng nói của anh ta rất nhẹ nhàng, không bao giờ làm phiền người khác, nhưng lại rất rõ ràng, nó giống như tiếng ngọc chạm vào nhau trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nếu là trường hợp khác, rất có thể Ngữ Kỳ sẽ trả lời: “Cháu đang đợi chứ”. Thế nhưng vai diễn lần này của Phương Ngữ Kỳ là một cô gái có phần tự ti hướng nội, cho nên cô chỉ ngại ngùng mỉm cười, im lặng.

Do tính cách nên Cố Quân Lăng không bao giờ nói nhiều, thấy cô cười thì xem như ngầm thừa nhận điều đó, trực tiếp xoay người mở cửa tủ lạnh, lấy mấy hộp ra, sau đó hâm nóng thức ăn rồi đặt trên bàn.

Ngữ Kỳ rất biết điều đi vào phòng bếp lấy đũa, trở lại bàn ăn cơm đưa một đôi đũa cho anh ta. Cố Quân Lăng nhíu mày, không nhận lấy mà xoay người tự mình đi lấy một đôi khác, lúc này mới kéo ghế ra ngồi xuống.

Cô từng sờ, giờ mới nhớ tới anh có bệnh sạch sẽ.

Theo như cô biết, những người có bệnh sạch sẽ đều theo xu hướng chủ nghĩa hoàn mỹ. Trừ cái đó ra, giáo dục từ gia đình cũng đóng một vai trò rất quan trọng, những người có bệnh sạch sẽ đều do tiếp nhận giáo dục nghiêm khắc bảo thủ thậm chí là lãnh khốc, cho nên mới khiến cho họ phát triển theo hướng cẩn thận quá mức, bảo thủ và ngoan cố thiếu tình thương và tính linh hoạt. Thậm chí họ còn gò ép thói quen làm việc, nghỉ ngơi và vệ sinh theo một quy luật, tất cả đều phải gọn gàng ngăn nắp, tình huống này rất tương đồng với Cố Quân Lãng.

Nhưng cô đến đây không phải để thay đổi tính cách gần giống như một căn bệnh của anh, mà làm cho anh thích cô, đó là lý do cô cố gắng làm theo những tiêu chuẩn yêu cầu cao của anh ta.

Nghĩ vậy cô lấy lại tinh thần, bắt đầu cố gắng ăn thật nhiều rau và thịt nạc. Mặc dù cơ thể này bị suy dinh dưỡng rõ ràng, nhưng những đường nét trên khuôn mặt vẫn được, chỉ cần ăn nhiều thịt tăng cân, chú ý chăm sóc da một chút, chắc chắn sẽ là tiêu mỹ nữ.

Do cả hai người đều không nói chuyện, cho nên bữa cơm này trôi qua rất nhanh và yên tĩnh. Sau khi Cố Quân Lãng đặt đĩa xuống thì đứng dậy bắt đầu thu dọn chén đĩa, Ngữ Kỳ vội vàng đứng lên: “Con làm là được rồi, chú người đi nghỉ ngơi đi.”

Khi Phương Ngữ Kỳ mười hai tuổi lần đầu tiên nhìn thấy Cố Quân Lãng đã gọi anh ta là chú, đến bây giờ vẫn tiếp tục gọi như vậy, chưa từng thay đổi.

Cố Quân Lãng làm như không nghe thấy, chẳng qua là nhanh chóng thu dọn toàn bộ. Bước vào nhà bếp, ánh mắt anh dường như thoáng thấy thứ gì, hơi dừng lại một chút. Anh dừng lại, cúi đầu nhìn xuống đôi dép màu xanh mà Ngữ Kỳ đang mang, hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại: “Không nên đi loại dép này, thời gian lâu chân sẽ biến dạng.”

Ngữ Kỳ mới tới được một ngày, đôi dép lê này chỉ có thể do Phương Ngữ Kỳ tự mình mua, nhưng dù sao đi nữa việc này không thể giải thích, bị oan không muốn nhận cũng phải nhận, cô ngán người một lúc sau đó nhanh chóng đáp lại “Vâng”.

Đến khi Cố Quân Lãng tắm xong quay lại, trên chân của cô đã đổi một đôi dép bằng vải bông rộng rãi dễ chịu, sau khi anh ta nhìn thoáng qua cũng không lên tiếng, trên mặt vẫn không có cảm xúc, giọng nói thản nhiên, nhưng là hỏi một vấn đề khác: “Bài tập làm xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nhân Vật Phản Diện Là Bác Sĩ (2)

Lúc này Ngữ Kỳ mới nhớ tới việc này, trong tư liệu không có ghi cận kề như vậy, cô còn không biết Phương Ngữ Kỳ đã hoàn thành bài tập hay chưa, vì vậy chỉ đáp lại bằng im lặng.

May thay Cố Quân Lãng không phải là người nói nhiều, thấy cô không trả lời thì không tra xét thêm. Chẳng qua anh ta dẫn đầu đi tới phòng cô, Ngữ Kỳ vội vàng đuổi theo.

Sự thật chứng minh Phương Ngữ Kỳ là một đứa bé ngoan, trên vở bài tập của cô đã viết chỉ chút lời giải, ngoại trừ một vài bài tập tương đối khó thì đề trắng.

Bởi vì đây là bài tập của giáo viên giao cho, không thể tham khảo đáp án, cho nên Cố Quân Lãng cầm lấy sách của cô bắt đầu kiểm tra. Anh rất kỳ lạ, không hề ngồi xuống, chỉ đứng bên cạnh bàn học sử dụng ngón tay thon dài chỉ theo từng dòng cô làm, gặp phải những phần cần tính toán cũng không dùng máy tính hay giấy nháp, sau 2s tính nhẩm anh đã có đáp án. Trong số các bài đã làm, nếu sai thì anh dùng bút chì nhẹ nhàng đánh dấu hoa thị bên cạnh tiêu đề, sau đó tiếp tục dò xuống.

Sau mấy phút ngắn ngủi, anh đã kiểm tra xong một phần bài tập, quay đầu thấy Ngữ Kỳ vẫn ngoan ngoãn đứng sau lưng anh, mày nhíu lại, dùng ánh mắt ra hiệu về phía cái ghế, “Ngồi xuống.”

“Chú ngồi đi, cháu đứng là được rồi.” Bất kể là gia đình nào, tuyệt đối không có đạo lý để người bè trên đứng bên cạnh, người nhỏ hơn lại ung dung ngồi ghế.

Cố Quân Lãng nhìn cô một cái, đứng thẳng tiếp tục giảng bài cho cô. Tư duy chặt chẽ, lời nói ngắn gọn, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ cần vài câu nói ít ỏi đã chỉ ra được vấn đề quan trọng nhất, trong nháy mắt sẽ khiến người khác sinh ra cảm giác kính trọng với anh.

Sau khi giảng xong anh quay đầu sang nhìn cô, “Hiểu chưa?”

Ngữ Kỳ gật đầu, Cố Quân Lãng vẫn nhìn cô, mặc dù trên mặt anh lúc này không có cảm xúc gì, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác anh đang nghỉ ngơi.

Quả nhiên, 1s sau anh liếc đề bài, tìm một bài có tính chất tương tự chỉ cho cô xem, “Làm đề này thử xem.”

Ngữ Kỳ cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, thành thật bắt đầu làm bài. Chẳng qua có người khom lưng đứng bất động bên cạnh bàn khiến cô có phần không được tự nhiên, may mà tốc độ làm bài của cô nhanh, làm xong rất nhanh.

Cố Quân Lãng luôn theo dõi quá trình cô làm bài, mặc dù nét mặt thản nhiên, nhưng ánh mắt thay đổi liên tục, cuối cùng khi cô đặt bút xuống thì ngạc nhiên nhìn cô.

Ngữ Kỳ cố tình bình thản đối mặt với anh, “Chú làm sao thế?”

Cố Quân Lãng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, giọng nói bình thản, “Không có gì, năng lực tiếp thu của con đã tốt hơn rồi”. Mặc dù khi nói câu này khuôn mặt anh vô cùng ôn hòa, giọng nói cũng bình thường, giống như một câu trần thuật vô cùng đương nhiên, nhưng không biết tại sao có phần quái dị, giống như trước đây anh thấy cô rất thấp kém vậy.

Bởi vì là hàng giả mạo nên thực ra không cần chỉ dạy, trước kia Phương Ngữ Kỳ mất một tiếng để hoàn thành bài theo chỉ dẫn của anh nhưng hôm nay chưa đến nửa tiếng cô đã làm xong. Mặt Cố Quân Lãng không thay đổi đứng bên cạnh bàn một lúc, dường như vẫn không thể tin được nhìn chằm chằm Ngữ Kỳ. Nhưng cuối cùng anh im lặng, ra khỏi phòng vẫn không quên giúp cô đóng cửa.

Kỳ thật với năng lực của cô, giả bộ ngu ngốc không thành vấn đề. Nhưng hiện thực quá tàn khốc, cô không có một thân hình đẹp, nếu như không thể hiện sự thông minh, cho dù mỗi ngày sống chung với Cố Quân Lãng, e rằng cũng không khiến anh ta chú ý và cảm thấy hứng thú với cô.

Cái này gọi là bên ngoài không đủ thì bồi dưỡng nét đẹp bên trong, đây là chân lý.

Sống chung dưới một mái nhà với Cố Quân Lãng trong một thời gian dài, cô càng cảm thấy anh là một người hết sức nghiêm cẩn (1). Một số người đàn ông về nhà thường vứt áo phộc, tháo cà-vạt, nằm nghiêng ngả trên ghế sofa chờ người tới phục vụ. Mà Cố Quân Lãng không như vậy, cho dù là ở trong nhà, anh vẫn ăn mặc đàng hoàng, cà-vạt được thắt vô cùng ngay ngắn, cài hết tất cả các cúc áo sơ mi, lúc nào cũng có thể trực tiếp đi dự tiệc.

(1)Nghiêm cẩn: chặt chẽ cẩn thận.

Không chỉ quần áo trên người anh từ trước đến nay đều phẳng phiu, không tìm thấy một nếp nhăn, ngay cả khăn mặt trong phòng vệ sinh đều trắng tinh sạch sẽ, không có lấy một vết bẩn, được xếp gọn gàng, từng chồng cao ở trên bàn, sau khi dùng xong thì thả vào cái sọt bên cạnh, giặt sạch phơi khô xong thì sẽ được gấp gọn, đặt về chỗ cũ.

Ngoại trừ những chồng sách y khoa ở khắp nơi và từng chồng khăn ở bên ngoài, thì căn hộ này xem như rất bình thường. Không có đồ trang trí đắt tiền, không có vật gì đáng giá để cất giữ, chẳng qua đây cũng là điều bình thường. Mặc dù Cố Quân Lãng là bác sĩ trưởng khoa trẻ tuổi nhất trong bệnh viện, thể nhưng thu nhập trong khoa cấp cứu không cao, anh lại là một người không thích nhận phong bì, chưa bao giờ kê đơn thuốc đắt tiền, cho nên tiền lương một tháng của anh cũng chỉ từ năm ngàn đến sáu ngàn.

Thực ra rất nhiều người không biết, nhìn bề ngoài cái nghề bác sĩ này vô cùng vinh quang, nhưng thực tế tiền lương luôn ít hơn so với những nỗ lực mình bỏ ra. Nếu như tác giả của quyển tiểu thuyết biết điều này, chắc chắn sẽ không để nghề nghiệp của nam phụ là bác sĩ, lại còn là một bác sĩ khoa cấp cứu.

Chết, nói lan man xa quá.

Trước mất tình tiết bộ truyện chưa tới đoạn nữ chính Trữ Thanh Thanh được đưa đến bệnh viện. Cho nên hiện nay việc Ngữ Kỳ quan tâm nhất là phải làm sao để Cố Quân Lãng tăng tình cảm với cô, việc thứ hai là điều dưỡng tốt cơ thể gầy gò này.

Do tính cách của Cố Quân Lãng nên muốn nói chuyện với anh vài câu còn khó hơn lên trời. Dĩ nhiên, anh ta không nói thì bạn nói, không nói vòng vo thì được, nhưng nếu bạn quá dài dòng, rất có thể anh ta sẽ cảm thấy chán ghét bạn, đối với việc gia tăng tình cảm trầm hại chứ không có lợi. Cho nên Ngữ Kỳ tập trung vào việc giúp anh ta quét dọn căn phòng.

Không giống như Phương Ngữ Kỳ, công việc cô làm có hiệu quả và chất lượng rất cao, cho nên chưa từng phát sinh việc bác sĩ Cố phải quét dọn lần thứ hai. Dựa vào kinh nghiệm trước đây, loại đàn ông thực tế luôn giống nhau, không thích nói nhiều, chỉ cảm thấy thuận mắt với những người chăm chỉ, cho nên anh chưa từng nói những lời linh tinh kiểu như “Đề tôi lau” hoặc “Đề tôi giặt sạch khăn mặt”.

Còn việc thứ hai, làm sao để gia tăng hình tượng bên ngoài, Ngữ Kỳ đặc biệt lập ra danh sách nhiệm vụ hằng ngày, cô nghiêm túc thực hiện dựa theo danh sách đó. Cô cố gắng bổ sung dinh dưỡng cho mình, mua các loại mặt nạ đắp mỗi ngày, kiên trì bôi kem dưỡng da để bảo vệ tay, mỗi lần gội đầu xong đều dùng một đèn hai giọt tinh dầu dưỡng tóc, buổi sáng chạy quanh sân thể dục trong trường mười vòng...

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không thể từ con khi ốm yếu biến thành đại mỹ nữ, nhưng ít nhất cô càng ngày càng khỏe mạnh, làn da càng ngày càng trắng sáng, không giống một đứa bé dân tị nạn.

Vốn dĩ Phương Ngữ Kỳ là con gái của Phương Uyển, đường nét trên khuôn mặt cũng không kém, thêm vào đó cô đặc biệt bồi dưỡng, từ từ bắt đầu có nam sinh đến tán tỉnh. Mặc dù Ngữ Kỳ không cần loại ân cần này, nhưng cô vẫn cảm thấy hài lòng, ít nhất điều này chứng minh cố gắng của cô đã có một kết quả nhất định.

Chiều nay, vào giờ tan học, trời bỗng nhiên mưa xối xả, hạt mưa to như hạt đậu nành rơi xuống dày đặc trên mặt đất, nước bắn lên tung tóe. Các sinh viên đứng dưới mái hiên trường học đợi cha mẹ tới đón, những nhóm bạn cùng sở thích lủi rủ trò truyện. Ngữ Kỳ đứng ở rìa mái hiên, cau mày nhìn cảnh cây bên ngoài bị gió thổi cùng với nhà xe dưới tán cây – cô đi xe đạp tới.

Cố Quân Lãng rất có trách nhiệm với Ngữ Kỳ, nhưng không cưng chiều cô.

Nên những việc cô làm được chắc chắn anh không giúp. Giống như là tham dự cuộc họp phụ huynh, tham gia hoạt động kỉ niệm ngày thành lập trường, kiểm tra bài tập, chuẩn bị cho bữa sáng và bữa tối, tất cả anh đều làm rất cẩn thận và tỉ mỉ. Nhưng những việc tự cô làm được, chưa bao giờ anh nhúng tay, ví dụ dọn dẹp cặp sách, xếp chăn, giặt quần áo v...v....

Vì vậy ngay từ ngày đầu tiên, anh để cô tự đạp xe đi đến trường.

Nhà cách trường học không quá xa, đi xe đạp khoảng 15 phút đồng hồ là đến nơi, ngày thường rất thuận tiện, nhưng vào lúc này có vẻ vô cùng khó khăn.

Ngữ Kỳ không mang dù, tất nhiên đây không phải vấn đề, chỉ cần đợi mưa chạy đến cửa hàng bán quà vặt bên cạnh trường mua một cái rất dễ dàng. Cô Quân Lãng luôn hào phóng cho cô nhiều tiền tiêu vặt, mua thêm hai, ba cái không thành vấn đề. Nhưng cô đi xe tối, không thể che dù, mà mưa to gió lớn như vậy, cho dù mặc áo mưa cũng sẽ bị ướt.

Mấy nam sinh bên cạnh thấy cô nhũn mày, vô cùng nhiệt tình nói chờ bố mẹ họ đến đón có thể đưa cô về một đoạn.

Ngữ Kỳ không chút do dự từ chối. Đối với Cô Quân Lãng mà nói, thân thể của cô đã đủ khó xử, y như con gái nuôi vậy. Để cho anh thích cô vốn dĩ cực kì khó khăn, nếu vì những nam sinh này mà gây ra hiểu lầm gì đó, độ khó khăn của nhiệm vụ lại tăng thêm một bậc, tuyệt đối là mất nhiều hơn được.

Tuy nhiên, nếu đợi mưa về thì lát nữa sau khi về nhà chỉ cần tắm nước nóng rồi uống một ly nước gừng là được. Vào lúc cô chuẩn bị chạy tới chỗ để xe, bỗng nhiên thoáng thấy dưới bầu trời u ám, một bóng dáng vô cùng quen thuộc từ trong màn mưa đi tới.

Anh giống như vội vã chạy từ bệnh viện tới, chưa kịp cởi áo blue trắng trên người.

Thật ra Ngữ Kỳ không ngờ anh sẽ đến đón cô, khoa của họ cử ra hai, ba bác sĩ đi thực tế, tham gia một hội nghị nghiên cứu và thảo luận về y học. Khoa cấp cứu vốn dĩ ít người, mỗi bác sĩ đều làm việc như hai người, bình thường đến nửa đêm mới xong, bận rộn suốt 10 tiếng đồng hồ đến mức không có một phút để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ai mà ngờ dưới cường độ công việc rất khẩn trương và cao độ, anh vẫn chú ý tới bên ngoài trời đang mưa và dành thời gian tới đón cô. Đối với con ruột của mình, có vài bậc cha mẹ còn không làm được như vậy, Ngữ Kỳ vô cùng khâm phục anh.

Cô Quân Lãng đi rất nhanh, nhưng dáng đi không vội vàng, vạt áo blue trắng tung bay trong gió, rất phong độ. Tay anh ta trắng nõn, xương khớp rõ ràng đang cầm một cây dù màu đen, từ góc độ của Ngữ Kỳ chỉ có thể thấy chiếc cầm xinh đẹp và đôi môi mỏng, nhợt nhạt của anh.

Tuy rằng khuôn mặt của bác sĩ Cô chỉ được coi là thanh tú, nhưng thân hình vai rộng, eo nhỏ chân dài rất được, khiến việc mặc chiếc áo blue trắng rộng rãi thành một chiếc áo gió cao cấp thiết kế riêng rất vừa người.

Anh dừng lại mấy bước trước cửa trường học, đôi mắt phượng sâu sắc đằng sau cặp kính mắt gọng màu vàng bình tĩnh quét qua đám học sinh từ trái sang phải, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Ngữ Kỳ.

Cô Quân Lãng nhũn mày, vừa định đi đến chỗ cô, thì cô gái tóc đen mặc áo somi trắng váy ca-rô xông vào màn mưa lớn chạy tới chỗ anh.

Ngữ Kỳ xông vào dưới chiếc dù, sau một lúc thở gấp ngẩng mặt lên nhìn anh khẽ cười “Chú”. Giọng nói ngọt ngào, mềm mại mang theo một chút ngại ngùng, vô cùng êm tai.

Bác sĩ Cô cúi đầu, nhìn áo somi trên người cô do bị ướt nên có vẻ hơi lộ, anh nhũn mày sau đó đưa tay ôm lấy bả vai cô, anh dẫn cô ra khỏi trường.

Đường đi trước cổng trường đầy những chiếc xe đang đậu, phần lớn là phụ huynh đến đón con về nhà. Cô Quân Lãng tới khá trễ, xe đậu xa, cho nên hai người phải đi bộ một đoạn đường.

Dáng người anh rất cao, cánh tay anh buông xuống vừa vặn khoác lên vai cô, mang theo một chút hơi ấm, trong nháy mắt xua đi cái giá lạnh.

Mưa to như trút nước, mưa rơi lộp bộp xuống mặt dù, rồi lại dọc theo sườn dù rơi xuống. Ngữ Kỳ để ý thấy trên người mình không hề bị dính một hạt mưa, nhưng cánh tay anh ôm cô lại ướt đầm, trên ống tay màu trắng ướt từng mảng nước mưa.

Trừ chỗ đó ra, trên bả vai bên kia của anh cũng dính không ít mưa, một bộ quần áo vì dính mưa mà hơi trong suốt, do ẩm ướt mà dính vào người anh.

Ngữ Kỳ từ từ đưa tay lên, nắm tay trái đang che dù của anh.

Bác sĩ Cô ngẩn người, cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt phượng hẹp dài ẩn sau cặp kính màu vàng chứa sự nghi hoặc.

Cô không nhìn anh, mà cầm cổ tay anh hơi nghiêng qua, khiến cho chiếc dù màu đen nghiêng về phía bên kia của anh một chút, sau đó mới buông tay, tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhân Vật Phản Diện Là Bác Sĩ (3)

Cố Quân Lăng không đưa cô về nhà mà trực tiếp lái xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Ngữ Kỳ biết điều im lặng. Đại khái cô có thể đoán được, anh không thể rời khoa cấp cứu một giây một phút nào, và lại lúc này là giờ cao điểm, nếu anh đưa cô về nhà rồi trở lại bệnh viện không chừng sẽ bị tắc đường hơn nửa tiếng.

Dọc đường, Ngữ Kỳ thấy rất nhiều bác sĩ mặc áo blue trắng vội vàng đi qua đi lại, thế nhưng không phải sinh viên y khoa nào cũng giống nhau, không phải ai mặc áo blue trắng đều toát lên khí chất. Một số người mặc áo tay ngắn giống như người bán thịt, người mặc áo tay dài thì giống như người bán bánh mì, cái hết cúc áo giống như người trong nhà máy bột mì... Cứ so sánh như vậy thì có thể thấy bác sĩ Cố giống như hạc giữa đàn gà.

Đương nhiên, cái này chỉ là nói đùa, các bác sĩ nơi đây đều là những người có chuyên môn nghiệp vụ hạng nhất, luôn ở tuyến đầu cứu sống người bệnh, cô luôn ôm lòng ngưỡng mộ bọn họ.

Là một trong ba bệnh viện hàng đầu, phòng cấp cứu của bệnh viện này có quy mô lớn nhất trong thành phố, số lượng người đến xem bệnh mỗi ngày khoảng 400-500 người, trung bình mỗi ngày tiếp nhận 20-30 chiếc xe cứu thương, khu vực quan sát có 200 giường nhưng thường xuyên không đủ dùng. Ban đầu khoa cấp cứu không có phân chia nhưng do số lượng bệnh nhân quá nhiều nên được chia thành 3 khu vực: khu nội, khu tổng hợp và khu ngoại.

Cố Quân Lăng vội vã thay quần áo rồi nhanh chóng tiến tới khu nội của khoa cấp cứu, chưa kịp dẫn dò Ngữ Kỳ vài câu thì có một xe cấp cứu chạy tới. Một bác sĩ chủ chốt khác đang cấp cứu cho một bệnh nhân ở ngực tạm thời không rời đi được, thấy Cố Quân Lăng trở lại mới yên lòng.

Xe cứu thương chở một người đàn ông trung niên, đang hôn mê, tim đập nhanh, không đo được huyết áp, Cố Quân Lăng bình tĩnh nói: “Chuẩn bị máy sốc điện”. Nhân viên y tế đẩy máy sốc điện đến, anh dùng bản sốc điện đặt trước ngực bệnh nhân. Trong nháy mắt cơ thể của người đàn ông trung niên kia giật lên, đầu đón kêu lên thành tiếng, người đó tỉnh lại.

Còn chưa xử lý xong bệnh nhân này, một bệnh nhân nằm ở giường bên ngoài lại xảy ra chuyện.

Cố Quân Lăng nhanh chóng dẫn dò vài câu với các bác sĩ cấp dưới, đồng thời xoa người vội vàng chạy qua.

Tại đây mỗi người đều vô cùng bận rộn, không ai chú ý đến Ngữ Kỳ, tất cả đều tưởng cô là người thân của một bệnh nhân nào đó. Mãi đến khi bác sĩ Cố ngừng tạm kết thúc công việc, cô vẫn im lặng đứng ở một góc, không gây cản trở cho người khác.

Cố Quân Lăng hơi mệt mỏi xoa xoa thái dương, ánh mắt trong lúc lơ đãng liếc qua nhìn thấy một bóng lưng nhỏ nhỏ. Anh ngẩn người một lúc, lúc này mới nhớ do mình bận việc quên mất cô, không nhận được này sinh một phần áy náy vì hành vi thiếu trách nhiệm của mình.

Anh nhú mày, bước nhanh tới chỗ cô.

Ngữ Kỳ không ngờ câu đầu tiên anh nói sau khi anh ngồi xổm xuống trước mặt cô là “Xin lỗi”.

Cô ngẩn người, nói thật, nghe người như Cố Quân Lăng nói ra câu đó cô có cảm giác rất kỳ lạ. Nhưng rất nhanh cô đã khôi phục như cũ, lắc đầu nói: “Không sao”, sau đó lấy từ trong túi một chiếc khăn giấy đưa cho anh, khẽ nói: “Tóc của chú bị ướt, không lau khô có thể bị cảm”.

Ở trong bệnh viện, Cố Quân Lăng đã gặp không ít đứa nhỏ nghịch ngợm, có tình gây sự. Tuy biết Phương Ngữ Kỳ không phải kiểu con gái tính tình bướng bỉnh, nhưng thấy cô hiểu chuyện đến mức này vẫn khiến anh sửng sốt.

Nếu là người khác có lẽ sẽ cảm thấy vui mừng, thế nhưng anh chỉ cảm thấy càng áy náy, anh cho là mình không hoàn thành trách nhiệm.

Đứa nhỏ ở tuổi này trời sinh tùy hứng, ngang bướng, không có tính nhẫn nại. Nếu như quá ngoan ngoãn và hiểu chuyện thì nguyên nhân là đã chịu nhiều sự thờ ơ và coi thường, do vậy mới học được cách nhìn sắc mặt người khác, luôn nom nớp lo sợ và cẩn thận từng chút một, thái độ gần như là lấy lòng đối với người nắm giữ vận mệnh của mình.

Cố Quân Lăng không xác định được có phải do mình đã quá xem nhẹ và lãnh đạm đối với cô bé này hay không, vì vậy mới dẫn đến cô không có cảm giác an toàn như thế. Đợi lâu như vậy mà không có một câu oán giận.

Thời điểm Phương Uyển còn sống, mặc dù cô bé này có hơi trầm lặng và ngại ngùng, nhưng vẫn ôm lấy cánh tay mẹ cô mà làm nũng, ăn vạ. Một đứa trẻ phải như vậy, chỉ đối với những người thân mang đến cho cô cảm giác an toàn mới có thể không chút kiêng kỵ làm nũng, đùa nghịch ngang ngược, đối với người lạ sẽ lặng lẽ trốn sau váy mẹ, xấu hổ trưng ra một nụ cười lễ phép, rất thông minh và hiểu chuyện như những đứa trẻ khác.

Là vì cô không còn mẹ, mất đi chỗ dựa, tự hiểu bản thân mình mất đi tư cách làm nũng, cho nên cô mới hiểu chuyện như vậy sao. Cố Quân Lăng thờ dài, cầm tay cô, đưa cô đến gian phòng nhỏ sau khu cấp cứu, “Trước tiên con ở đây làm một ít bài tập, sau khi hết giờ làm chú sẽ dẫn con về nhà.”

Mới vừa buông tay ra thì thấy cô sửng sốt cúi đầu xuống nhìn nơi tay hai người giao nhau, Cố Quân Lăng bỗng ý thức được từ trước đến nay anh chưa bao giờ cầm tay cô. Thứ nhất là bởi vì cô ngoan ngoãn hiểu chuyện, không cần dỗ dành như những đứa trẻ khác, thứ hai do anh không có thói quen tiếp xúc thân mật với người khác.

Nhưng trẻ em không phải là vật trang trí hay cây cối, chúng luôn luôn muốn người lớn ôm hôn chúng, thân thiết với chúng, giống như việc mà trước đây Phụng Uyển làm. Cổ Quân Lăng một lần nữa thở dài vì mình không xứng với chức vụ, mặt anh không thay đổi cúi người xuống, nghiêm túc đưa ra một lời hứa để đền bù: “Cuối tuần này chú đưa con đi công viên trò chơi.”

Vì câu này mà Ngữ Kỳ ngẩn người, cô thật sự không rõ vì nguyên nhân gì mà đối phương đột nhiên có suy nghĩ như vậy, nhưng trong chớp mắt cô vẫn lộ ra biểu cảm vui sướng, sau đó nở nụ cười có phần biết ơn với anh.

Vừa căn dặn cô đừng chạy lung tung xong thì Cổ Quân Lăng đã bị y tá vội vàng kêu đi.

Ngữ Kỳ ngoan ngoãn ở trong căn phòng nhỏ này làm bài tập, khoảng thời gian này liên tục có bác sĩ y tá tới, có người uống nước xong sẽ quay ra ngay, nhưng tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm cô – dù thế nào đi nữa, một đứa trẻ ở đây bình tĩnh làm bài tập đều là một việc hấp dẫn họ.

Sau nửa tiếng, Ngữ Kỳ hoàn thành xong bài tập, sau khi sắp xếp lại túi sách thì không còn việc gì, ngồi tại chỗ nhìn nhân viên y tế ra ra vào vào. Có y tá nhận ra cô: “Em là bé gái vừa nãy đi theo bác sĩ Cổ phải không?”

Bác sĩ bên cạnh lập tức nói: “Là thật hả? Thầy Cổ có con gái lớn như vậy ư?” Bệnh viện này từ trước đến nay có quy tắc là các bác sĩ già dặn có quyền dẫn dắt các bác sĩ mới, người đó chính là một trong những bác sĩ trẻ mà Cổ Quân Lăng dẫn dắt.

Ngữ Kỳ rất lễ phép nở nụ cười: “Chú Cổ không phải là cha em.”

Vị y tá kia nghĩ cô là cháu gái của Cổ Quân Lăng, cười tủm tỉm xoa đầu cô: “Đáng vẻ thật đáng yêu, quả nhiên gen nhà em thật tốt.”

Ngữ Kỳ chỉ cười.

Một cô bé không nói nhiều nhưng thích cười sẽ khiến cho người ta yêu thích, cô y tá đó bắt đầu bênh vực người yếu: “Chú của em thật là lạnh lùng, không trông nom em mà bỏ em ở đây.” Dừng một chút, cúi đầu xem đồng hồ, “Đến giờ này em chưa ăn cơm có phải không, bác sĩ Cổ cũng thật là, anh ta là người sắt không sợ đói thì cũng cho rằng em không đói sao, chị dẫn em đến căn tin ăn một bữa.”

Ngữ Kỳ vội vã thanh minh giúp Cổ Quân Lăng: “Cứu người là quan trọng nhất, em không sao.”

Cô y tá liên tục khen cô hiểu chuyện, đưa cho cô hộp cơm.

Ngữ Kỳ ngẩn ngơ ở trong gian phòng nhỏ này đến 11 giờ đêm, Cổ Quân Lăng bên kia liên tục tiếp nhận bốn chiếc xe cứu thương, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất. Thực ra hôm nay anh làm ca giữa, từ 3h30 chiều đến 11h đêm, theo lý bây giờ anh bàn giao công việc cho đồng nghiệp thì có thể về nhà, nhưng hồ sơ bệnh án còn chồng chất cần có người nhập vào máy tính, vì vậy tăng ca là điều tất nhiên.

Cô y tá kia quay lại gian phòng nhỏ, thấy Ngữ Kỳ vẫn còn đang ở đó thì kinh ngạc: “Bác sĩ Cổ đâu?”

Ngữ Kỳ lắc đầu: “Em không biết.”

Cô y tá kéo tay cô: “Đi, chị dẫn em đi tìm anh ta.”

Bọn họ tìm được Cổ Quân Lăng thì thấy trên máy tính hiển thị anh đang nhập bệnh án được một nửa, lúc này anh đang gồng đầu lên cánh tay mình ngủ rất sâu, khóe mắt có hơi thâm. Một vị bác sĩ chủ chốt khác giải thích: “Tiêu Cổ tối hôm qua đã làm đêm, hôm nay lại trực ca giữa, dù là người sắt cũng không chịu nổi.”

Khoa cấp cứu luôn phải có người trực 24/24 giờ, cho nên những người ca sáng/ ca giữa/ ca tối phải đổi cho nhau, vì để đảm bảo trạng thái làm việc của mỗi bác sĩ, bình thường theo quy tắc những người trực ca đêm ngày hôm sau được nghỉ. Gần đây bởi vì thiếu bác sĩ, chỉ còn lại vài bác sĩ mà trong đó Cổ Quân Lăng lại là người trẻ tuổi nhất, tự nhiên trẻ tuổi cực khổ nhất được giao cho anh. Vì vậy cho dù trải qua công việc cấp cứu cường độ cao cả đêm, ngày thứ hai anh vẫn tiếp tục mạnh mẽ chống đỡ công việc.

Trong nhất thời cô y tá kia có chút do dự, không biết có nên đánh thức anh ta không, Ngữ Kỳ kịp thời kéo tay áo cô, nhỏ giọng nói: “Đề chú ngủ một lúc, em chờ một lát cũng không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhân Vật Phản Diện Là Bác Sĩ (4)

Cho dù âm lượng hai người nói chuyện đã giảm xuống rất thấp, nhưng Cổ Quân Lăng vẫn tỉnh lại.

Anh mở mắt ra, từ từ chống cánh tay rồi ngồi thẳng người dậy, đưa tay lên xoa xoa giữa lông mày sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, lông mày lập tức

nhúu lại.

Cô y tá đẩy Ngũ Kỳ ra trước mặt anh: “Bác sĩ Cố, cháu gái của anh đã chờ anh lâu rồi đó.”

Cố Quân Lãng sững sờ, giống như lúc này anh mới chú ý đến hai người họ, anh nhìn về phía Ngũ Kỳ.

“Không sao, chú, cháu không sao.” Trước khi anh định mở miệng Ngũ Kỳ cười cười giành nói trước.

“Sao lại không sao, cô bé một mình ở trong căn phòng nhỏ đó đợi anh mấy tiếng đồng hồ, rảnh rồi ngồi một chỗ, mắt luôn nhìn chăm chú vào cánh cửa đợi anh vào đón cô bé, kết quả bác sĩ Cố lại nằm ở đây ngủ một giấc ngon lành.” Cô y tá ôm vai Ngũ Kỳ, xúc động nói: “Nói thật, cháu gái của anh rất ngoan, tôi làm việc ở khoa nhi mấy năm chưa từng thấy cô bé nào ngoan ngoãn như vậy.”

Thật ra Ngũ Kỳ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa là do trong phòng không có gì để xem, chỉ có thể nhìn người ta ra ra vào vào, không ngờ bị cô y tá hiểu lầm như vậy. Nhưng sự hiểu lầm này không tệ, vô cùng có lợi cho việc làm tăng tình cảm.

Cố Quân Lãng nhúu mày: “Cô bé này không phải cháu gái tôi.”

“Ồi chào? Vậy quan hệ giữa hai người là gì?”

Quan hệ gì? Không có chút quan hệ nào, cô bé chỉ là con gái của người phụ nữ anh thích, ngoại trừ Cố Quân Lãng, chẳng ai xem một bé gái mồ côi là trách nhiệm của mình mà ôm vào người như vậy.

Cố Quân Lãng không trả lời cô y tá mà quay đầu nhìn Ngũ Kỳ, vô cùng nghiêm túc nói: “Xin lỗi, Ngũ Kỳ, cho chú thêm 10 phút, 10 phút sau chú đưa con về.”

Giọng nói khách khí, anh nói là cho anh thêm 10 phút, chứ không phải đợi anh thêm 10 phút. Mặc dù chỉ khác nhau một chữ, nhưng câu thứ hai là mệnh lệnh, mà câu trước đó lại là lời đề nghị.

Nếu người khác nói như vậy thì người ta sẽ cho rằng người này không phong độ, thế nhưng đây là lời của Cố Quân Lãng, nên Ngũ Kỳ thật sự tin tưởng anh đang đề nghị. Rất kỳ lạ có phải không, anh là người giám hộ của cô, lớn tuổi hơn cô không ít, nhưng cư xử với cô như một người bạn, còn tôn trọng cô.

Cho dù không vì nhiệm vụ, Ngũ Kỳ cũng thích anh. Có rất nhiều người thích trẻ con, điều này không có gì lạ, nhưng cho tới nay cô chưa từng thấy anh xem cô như trẻ em để cưng chiều, mà tôn trọng nhau như bạn bè.

Ngũ Kỳ khẽ “Dạ”.

Cố Quân Lãng xoay người thu dọn bệnh án, anh rất giữ lời, chỉ hơn 8 phút đã xong công việc, nói tạm biệt với đồng nghiệp rồi đi tới chỗ cô.

Lúc đi ra khỏi khoa cấp cứu, anh chợt nhớ ra điều gì đó nên đứng lại, hơi cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Có muốn dắt tay không?” Giọng nói vẫn rõ ràng và lạnh lùng như cũ, nhưng nội dung mà anh nói lại gần gũi.

Ngũ Kỳ hơi sững sờ, ngược mặt lên nhìn anh.

Cố Quân Lãng đưa bàn tay ra trước mặt cô, lúc này Ngũ Kỳ mới phát hiện ngón tay của Cố Quân Lãng rất đẹp, không quá gầy, nhưng trắng nõn, đều đặn, xinh đẹp. Tay của anh còn đẹp hơn nhiều cô gái, người khác nhìn thấy khó quên.

Nhưng hình như anh coi cô như một bé gái mới 7, 8 tuổi, đi đường phải được người lớn dắt tay mới an tâm. Cho dù là vậy, Ngũ Kỳ cũng không từ chối, việc này rất tốt, nó thể hiện anh không phòng bị cô, cũng không vì để tránh nghi ngờ mà cố gắng xa lánh cô. Cô nở nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay phải đặt lên tay anh, giống như cô gái ngại ngùng xấu hổ giao phó bản thân mình cho một người thân thiết, đáng tin cậy.

Cảnh vật ngoài xe thẩm thoát lùi về phía sau, bỗng nhiên cô hỏi: “Chú, vì sao chú lại nhận gánh nặng là cháu vậy?”

Những lời này không có mục đích gì khác. Cô là con người, có sự tò mò, nói thật, cái nghề bác sĩ này không nhàn rồi. Giống như anh, từng giây phút đều cần ở khu cấp cứu như đi đánh giặc, những người bình thường khác sau khi hết giờ làm về đến nhà chỉ muốn nằm ngủ, rốt cuộc sao anh lại có dũng khí thu nhận nuôi dưỡng một bé gái mồ côi?

Cố Quân Lãng chỉ trầm lặng lái xe, ngón tay trắng nõn thon dài đặt lên vô-lăng màu đen, trắng và đen rất nổi bật.

Thành phố này vào buổi tối sẽ được thắp đèn sáng trưng, ánh sáng những ngọn đèn lưu ly xuyên qua cửa kính xe chiếu lên mặt anh, Ngũ Kỳ quay đầu lại nhìn anh, chờ anh mở miệng trả lời.

Căn cứ theo kịch bản thông thường, anh sẽ nói cháu không phải gánh nặng, nếu như nói theo cảm tính, có lẽ nên nói cháu là lẽ vật trời ban. Thế nhưng bác sĩ Cố vĩnh viễn không giống những người bình thường, anh bình tĩnh trả lời: “Chú có đủ năng lực nuôi dưỡng cháu.”

Ngũ Kỳ sững sờ, trong lòng khâm phục. Trên đời này phần lớn mọi người đều cố gắng sử dụng mọi phương pháp để người khác biết sự cao thượng của mình, nhưng bác sĩ Cố lại cho rằng mọi công lao của mình chẳng hề đáng để nhắc tới.

Mấy ngày tiếp theo Ngũ Kỳ hoàn thành bài tập ở trường, sau đó chạy đến bệnh viện chờ Cố Quân Lãng tan ca.

Làm như vậy thứ nhất là vì tạo thêm nhiều thời gian ở chung với nhân vật mục tiêu, thứ hai vì đảm bảo khi Trữ Thanh Thanh được đưa tới bệnh viện thì cô cũng có mặt ở đó.

Sau một thời gian, hầu hết các bác sĩ và y tá khoa cấp cứu đều biết bác sĩ Cố có cháu gái.

Ngũ Kỳ rất hiểu chuyện, mỗi ngày chỉ ở trong căn phòng nhỏ đọc sách mình mang tới, chưa bao giờ quấy rầy người khác. Gần như tất cả các y tá đều thích cô, về sau trực tiếp kéo cô đến chỗ họ đứng, khi họ không có việc gì làm thì trêu chọc cô, hỏi cô rất nhiều vấn đề, từ việc cô năm nay bao nhiêu tuổi, học lớp mấy, bài tập như thế nào đến hỏi khi ở nhà có phải Cố Quân Lãng cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng hay không.

Ngũ Kỳ trả lời từng cái một, gặp phải những vấn đề có vẻ không phù hợp chỉ nở nụ cười, lảng lảng nhìn vào mắt đối phương, cho đến khi đối phương biết điều không hỏi nữa.

Vì vậy các y tá đều than thở, cháu gái của bác sĩ Cố quá giống anh, y như bà cụ non. Nhưng có điều tốt là cô bé này luôn mỉm cười, không phải lo trong tương lai sẽ có bác sĩ Cố mặt than thứ hai.

Buổi tối hôm đó, như những ngày trước, khi Ngũ Kỳ vừa xong bài tập thì lên xe bus đi tới bệnh viện, đến chỗ mấy y tá đứng.

Một người y tá đang kiểm tra theo lời dặn của bác sĩ, thấy cô đến thì mỉm cười, sau đó tiếp tục công việc trước đó.

Ngũ Kỳ đứng một bên, cô hơi tò mò hỏi: “Tên thuốc đó và những ký tự tiếng Anh đằng sau liều lượng thuốc có ý nghĩa là gì vậy?”

“Cái này hả, ST nghĩa là uống ngay, QD nghĩa là mỗi ngày một viên, BID là mỗi ngày uống 2 lần, QOD là cách một ngày dùng một lần, BIW là hai lần một tuần, DC là tạm ngừng.” Cô y tá đếm từng ngón tay một cho cô xem, sau khi nói xong cô tỉnh trêu chọc cô: “Đồ em, QOD nghĩa là gì?”

Ngũ Kỳ không cần suy nghĩ trả lời: “Cách một ngày dùng một lần.”

Cô y tá thán phục: “Em thật giống bác sĩ Cố, trí nhớ tốt đến đáng sợ.”

Ngũ Kỳ không nói, chỉ mỉm cười, ngay người trong chốc lát rồi nói phải đi tìm Cố Quân Lãng.

Hôm này đáng ra anh tan ca sớm, 3 giờ 30 chiều đã hết giờ làm, thế nhưng gần đây khoa cấp cứu thiếu nhân lực, anh thường ở lại thêm một lúc chờ cô tan học chạy tới rồi cùng nhau về nhà.

Nhưng Ngũ Kỳ đã đi khắp khoa cấp cứu nhưng không tìm được anh, cuối cùng một bác sĩ mà Cố Quân Lãng dẫn dắt thấy cô, trực tiếp kéo cô qua nói: “Em tới tìm thầy Cố hả? Thầy ở bên kia, giường 95, thấy không?”

Ngũ Kỳ không dám tin hai mắt tròn tròn: “Cái gì, chú bị làm sao vậy?”

Bác sĩ kia tháo khẩu trang xuống, có hơi ngáp ngừng: “Lúc xế chiều ngày hôm nay, thầy Cố đột nhiên té xỉu...”

Không đợi vị bác sĩ đó nói xong, Ngũ Kỳ không thể chờ đợi được nữa, theo hướng cánh tay anh chỉ chạy đến trước giường Cố Quân Lãng, muốn cầm tay anh lại phát hiện anh đang truyền dịch, da thịt ở mu bàn tay lạnh như băng, lạnh đến nỗi làm cho lòng người hoảng sợ.

Cô cẩn thận từng li từng tí ghé vào mép giường, nhỏ giọng gọi “Chú?”

Cố Quân Lãng từ từ mở mắt ra, thấy cô, chống đỡ cơ thể ngồi dậy, giọng nói hơi khàn khàn: “Chờ truyền xong chai thuốc này chú đưa cháu về nhà.”

Ngũ Kỳ không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn cây kim trên mu bàn tay anh, một lúc lâu sau khẽ nói: “Mẹ đã rời khỏi con rồi, chú, con không muốn lại mất đi chú.”

Đợi một hồi, cô không nghe được lời an ủi như mong muốn, từ từ ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Cố Quân Lãng vẫn đang ngồi, vẻ mặt thản nhiên, chỉ là trong đôi mắt có chút bất đắc dĩ.

Vị bác sĩ trẻ tuổi vừa rời đi đến, an ủi vỗ vỗ vai phải cô: “Thầy Cố không sao, chẳng qua bệnh nhân hôm nay người này nói tiếp người khác, không có thời gian ăn cơm,” Dùng một chữ “Huyết áp thấp không được coi là bệnh nan y, thầy Cố sẽ không rời bỏ em.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhân Vật Phản Diện Là Bác Sĩ (5)

Cuối cùng cuối tuần đó hai người không đi công viên trò chơi, mà lại đến rạp chiếu phim gần nhà, xem bộ phim khoa học viễn tưởng mới nhất “Siêu đại chiến.”

Siêu đại chiến (tựa tiếng Anh: Pacific Rim) là một phim khoa học viễn tưởng năm 2013 dựa theo dòng phim Kaiju nổi tiếng của Nhật Bản được đạo diễn bởi Guillermo del Toro. Bối cảnh của bộ phim diễn ra vào những năm 20 của thế kỉ 21, khi Trái Đất bị tấn công bởi Kaiju, những quái vật khổng lồ xuất hiện từ một công không gian nằm dưới đáy biển Thái Bình Dương. Để chiến đấu với chúng, loài người đã hợp sức tạo ra các Jaeger: những robot khổng lồ hình người, chúng được điều khiển bởi hai phi công được kết nối với nhau bởi cầu thần kinh. Tập trung vào những ngày cuối cùng của cuộc chiến, câu chuyện xoay quanh Raleigh Becket, một cựu phi công Jaeger được triệu tập lại để hợp tác với Mako Mori trong một cuộc tổng tấn công chống lại Kaiju.

Lúc phim đang cao trào bác sĩ Cổ lại ngủ thiếp đi, điều này cũng dễ hiểu. Thời gian gần đây anh thiếu ngủ nghiêm trọng, làm sao có hứng thú coi phim.

Sự chú ý của Ngữ Kỳ không nằm trên màn ảnh, cô nghiêng đầu nhìn Cổ Quân Lãng. Ngày thường trên khuôn mặt người đàn ông này không có biểu cảm gì, có vẻ lạnh lùng xa cách, mà lúc này đây giữa hai chân mày hơi lộ ra sự uể oải và tiêu tụy, thể hiện sự mệt mỏi vô cùng. Cô di chuyển tầm mắt, thấy tay phải anh tùy ý đặt trên tay vịn ghế ngồi, trong khi đó tay trái cầm bịch bông ngô đang dần dần nghiêng, rất nhanh sẽ rơi xuống đất.

Ngữ Kỳ vội vàng vươn tay đón lấy cái hộp giấy màu vàng đỏ đặt trên chân mình, sau đó cô ngồi thẳng người, nhẹ nhàng ngả đầu Cổ Quân Lãng xuống vai mình.

Khi bộ phim kết thúc thì anh tỉnh lại, có thể anh không đối xử với Ngữ Kỳ như một cô gái, nên không thấy xấu hổ, chỉ nói xin lỗi vì mình ngủ quên nửa chừng.

Anh rất bình tĩnh, bình tĩnh và ung dung đến nỗi làm cô thất vọng. Là một người đàn ông, khi có cảm tình với người khác giới, thì khi ở trước mặt cô gái chàng trai đó sẽ không biểu hiện quá mức ung dung, trên thực tế anh chàng sẽ cảm thấy hồi hộp và lo lắng, bởi vì anh ta nóng lòng muốn lấy lòng cô gái.

Mà biểu hiện của bác sĩ Cổ, có thể nói anh chỉ xem Ngữ Kỳ như một đứa trẻ.

Hôm sau Cổ Quân Lãng từ phòng đi ra, thấy trên chiếc bảng đen cạnh bàn ăn có thêm dòng chữ được viết bằng phấn trắng. Anh ngẩn người, nghiêng người nhìn lại, một dòng chữ viết hoa xinh đẹp.

Ăn cơm đúng giờ T.i.d

Cổ Quân Lãng ngẩn ra, trong đôi mắt phượng dài hẹp lúc nào cũng bình yên và lạnh nhạt giờ lại thoáng qua một chút ý cười, cầm lấy viên phấn anh cũng viết một dòng chữ.

Dòng chữ ăn cơm đúng giờ kia là bút tích của Ngữ Kỳ, T.id là chữ viết tắt lời dặn của bác sĩ bằng tiếng anh – mỗi ngày ba lần. Hôm trước cô mới biết từ miệng cô y tá, hôm nay áp dụng vào cuộc sống.

Là người dẫn đầu trong cái ngành này, chỉ khẳng khái sử dụng kẻ sách và kỹ xảo chính xác thì không đủ, chỉ có sẵn sàng tiếp thu các loại kiến thức mới giữ vững được địa vị trong công việc. Chỉ là Ngữ Kỳ không nghĩ tới, đến thời điểm cô rời giường, trên bảng đen kia có dòng chữ.

Tan học đi thẳng về nhà St.

ST, lập tức thực thi, chính là không đồng ý việc cô đến bệnh viện, Ngữ Kỳ nhún mày.

Chưa bao giờ tấn công nhân vật phản diện nào khó khăn như thế này, mỗi nhân vật đều có nhược điểm riêng, mà giờ cô gần như không tìm thấy nhược điểm của anh, không thể bóc thuốc đúng bệnh được.

Anh gần như không có khuyết điểm gì đặc biệt, đó là lý do cô không biết mình có thể làm gì cho anh... Đợi một chút, nếu nói đến nhược điểm của anh, thì cái nhược điểm đó chỉ có thể là Phương Uyển. Cũng giống như giáo sư Snape trong Harry Potter, nhược điểm duy nhất của ông ta là Lily.

Nếu nắm được điểm này, có lẽ sẽ tìm ra lối tắt để thành công hoàn thành nhiệm vụ.

Ngữ Kỳ giống như được thức tỉnh, cô xoay người đi vào phòng vệ sinh, hai tay chống trên cái bàn trắng, nhìn chằm chằm gương mặt cô gái trong gương.

Khoảng thời gian này cô tâm tâm chăm sóc, khuôn mặt Phương Ngữ Kỳ không thể coi là xinh đẹp như người mẫu, nhưng tuổi trẻ là vốn lớn nhất, cô gái ở tuổi này, miễn là da trắng như tuyết, môi đỏ mọng mượt mà, cũng đủ thu hút ánh nhìn, huống chi Phương Ngữ Kỳ còn di truyền ngũ quan và đường nét từ Phương Uyển. Có thể nói, Phương Ngữ Kỳ hiện nay giống Phương Uyển đến năm sáu phần, trừ tuổi tác và khí chất, hai người gần như được đúc từ một khuôn.

Ngữ Kỳ nhìn phía mình trong gương nở một nụ cười, hiệu quả rất tốt, trong truyện miêu tả một người đẹp, vô luận là nam hay nữ đều dùng cụm từ môi hồng răng trắng, thật ra cũng có đạo lý.

Chẳng qua gương mặt này vẫn quá non nớt, cách Phương Uyển trưởng thành và hàm súc rất xa, nhưng mọi chuyện đều do con người, vấn đề này không thể làm khó được cô.

Một người phụ nữ muốn trở thành cô gái trẻ biện pháp tốt nhất là tìm bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng một cô gái muốn trở thành người lớn tuổi, thì có rất nhiều phương pháp.

Ở trường học chỉ mặc đồng phục học sinh thì không có biện pháp, đến cuối tuần, cô thay đổi quần áo có kiểu dáng của người trưởng thành, trang điểm một chút, dùng chì kẻ mắt vẽ, bôi son màu sậm, cả người ngay lập tức nhiều hơn mười tuổi, nhưng cũng đẹp hơn rất nhiều.

Khi lần đầu tiên cô mặc trang phục như vậy xuất hiện trước mặt Cố Quân Lăng, anh ngẩn người.

Thần trí của con người khi mới ngủ dậy lúc nào cũng không tỉnh táo, bác sĩ Cố không may nhầm lẫn, anh kinh ngạc nhìn Ngữ Kỳ từ phòng vệ sinh đi ra, đôi mắt phượng từ trước đến nay luôn bình tĩnh và ung dung từ từ nổi lên sự mờ mịt và nhưng nhớ. Đường như sợ chớp mắt là cô tan thành mây khói, ngay cả mắt cũng không dám chớp.

Ngữ Kỳ rất hài lòng với hiệu quả như vậy, nhưng cô vẫn mở miệng gọi anh là “Chú.”

Một tiếng “chú” khiến tinh thần Cố Quân Lăng hoàn toàn khôi phục, anh không dám tin nhìn cô: “Ngữ Kỳ?”

Cô nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

Về mặt bác sĩ Cố lập tức khôi phục sự lạnh lùng như cũ, do ánh sáng mặt trời phản chiếu, khiến người ta không thấy rõ đôi mắt phượng đằng sau gọng kính màu vàng.

Nhưng cho dù như vậy, Ngữ Kỳ vẫn có thể cảm giác được tâm tình của anh lúc này rất kém, cả người tỏa ra một loại hơi thở kháng cự người khác xa ngàn dặm.

Dĩ nhiên, cô biết rất rõ, bộ dạng của cô như thế này đối với anh là một việc rất tàn nhẫn, khiến anh nhớ lại ký ức về Phương Uyển và tình yêu của anh, làm anh rất thất vọng. Có thể nói là rất ác độc.

Nhưng công việc này, nếu đối với ai cũng mềm lòng, không dám làm tổn thương thì chỉ có nước thất nghiệp.

Cố Quân Lăng yên lặng đứng một chỗ thật lâu, không nói câu nào quay về phòng mình.

Rất rõ ràng, anh tức giận, nhưng Ngữ Kỳ lại cười.

Ngày thường người luôn bình tĩnh như nước sao lại bởi vì một chút chuyện nhỏ này mà tâm tình trở nên chấn động lớn như vậy, điều đó đã nói lên anh thật sự rất yêu Phương Uyển. Mà anh yêu Phương Uyển càng sâu đậm, cô càng có nhiều khả năng thành công hơn.

Hơn nửa tiếng sau, Ngữ Kỳ đoán con tức giận của anh có lẽ đã tiêu tan không ít, cô tới gõ cửa phòng anh.

Trong phòng yên lặng trong chốc lát mới vang lên một giọng nói lạnh lùng, lạnh nhạt giống như đối xử với người xa lạ: “Vào đi.”

Ngày thường mặc dù Cố Quân Lăng không có vẻ mặt ôn hòa với cô, thế nhưng cách gọi cô cũng khác với người khác, giọng nói điềm tĩnh mang theo một chút tình cảm ấm áp. Nhưng hôm nay thái độ anh đối xử với cô xuống dốc không phanh, lúc cô đi vào giọng nói của anh hầu như là lạnh lùng, đến nỗi mang theo một chút không kiên nhẫn. Có thể thấy được địa vị của Phương Uyển trong lòng anh rất cao.

Ngữ Kỳ từ từ xoay tay nắm cửa, bình tĩnh đi vào.

Cố Quân Lăng ngồi ở bàn đọc sách, nghe thấy tiếng cô đi vào cũng không ngừng đầu lên, trực tiếp hỏi: “Chuyện gì?”, không hề nể mặt.

Anh rất ít khi như vậy, do tính cách, cả khi anh không hợp với người khác, anh vẫn giữ lễ độ. Anh lạnh nhạt, nhưng chắc chắn sẽ không khiến người khác nghĩ rằng anh là một người vô lễ và kiêu ngạo, vậy mà hôm nay anh đáp lại cô bằng sắc mặt này, có thể thấy anh thật sự tức giận.

Ngữ Kỳ nhìn anh, trực tiếp hỏi: “Chú, chú giận cháu hả?”

Cố Quân Lăng hiển nhiên không ngờ rằng cô sẽ hỏi thẳng, trong khoảng thời gian ngắn lại tiếp tục yên lặng. Nói phải thì quá mất thân phận, là người bề trên mà so đo với một đứa nhỏ thì quá mức hẹp hòi, nhưng nói không, chính bản thân anh cũng không tin.

Chiều này của Ngữ Kỳ không biết đã dùng bao nhiêu lần nhưng vẫn vô cùng tốt.

Bất luận là cãi nhau hay âm ỉ không vui, đôi bên thử dò xét tình cảm của đối phương mới dễ làm tổn thương tình cảm nhất, không bằng khi vừa mới bắt đầu chọn nói ra, vừa thoải mái còn dễ giải quyết vấn đề.

Thấy anh yên lặng, Ngữ Kỳ tiến hai bước đến chỗ anh, trong phạm vi tầm nhìn của anh mới từ từ ngồi xuống, dùng bả vai của mình ôm lấy hai đầu gối, đáng vẻ bất lực và khô sở: “Chú, ngày kia là ngày giỗ của mẹ.”

Một câu nói, bầu không khí bên trong căn phòng lập tức trở nên đè nén và trầm lắng.

Ngữ Kỳ cúi đầu, khẽ nói: “Tôi hôm qua cháu mơ thấy bà ấy, mẹ vẫn xinh đẹp như vậy, bà vuốt mặt con, hỏi con mấy năm qua sống có tốt không.”

Một chiều này rất tàn nhẫn, trên danh nghĩa kể lại giấc mơ của mình, nhưng đang nhắc nhở anh nếu như cho cô sắc mặt thì không dễ ănnói với người mẹ đã qua đời của cô.

Quả nhiên, mặc dù vẫn trầm lặng, nhưng cuối cùng Cố Quân Lăng không dùng bộ dạng hững hờ đối với cô, anh quay đầu nhìn cô.

Ngữ Kỳ chôn đầu vào cánh tay mình, rầu rĩ nói: “Chú, không phải cháu cố ý, cháu không muốn làm chú tức giận, chỉ là cháu...” Cô dường như không thể nói tiếp được quay mặt đi.

Sau một lúc yên tĩnh, Ngữ Kỳ nghe phía sau truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, tiếp đó có người đi tới ngồi xuống, đưa tay đặt lên vai cô an ủi.

Ngữ Kỳ biết nắm bắt thời cơ, cô xoay người nhào vào ngực anh, ôm lấy hông anh, dùng giọng nói nghẹn ngào hỏi: “Chú không giận cháu đúng không?”

Cố Quân Lăng rõ ràng không thích tiếp xúc thân mật với người khác, hai cánh tay lúng túng buông xuống dọc theo cơ thể, vừa muốn lùi về phía sau nhưng lại không đành lòng, cuối cùng mặc kệ để cô ôm gần 10 phút.

Sau khi Ngữ Kỳ chậm chạp chui ra từ trong ngực anh, Cố Quân Lăng mới thở phào nhẹ nhõm, giọng nói bình tĩnh và dịu dàng: “Bắt đầu từ mai, chú đưa cháu đi học khiêu vũ”. Dừng lại một chút, anh nhẹ nhàng sờ đầu cô, trong mắt mơ hồ có chứa sự dịu dàng, giống như thông qua cô để nhìn một người phụ nữ khác, “Mẹ của cháu rất giỏi vũ đạo, cháu là con gái của cô ấy, hẳn cũng có thiên phú.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nhân Vật Phản Diện Là Bác Sĩ (6)

Hai năm thấm thoát trôi qua, Ngữ Kỳ với thành tích xuất sắc đậu vào một trường trung học trọng điểm. Cô đã trở nên vô cùng xinh đẹp. Vóc dáng càng ngày càng giống Phương Uyển.

Nhưng hai người có những điểm khác nhau rất rõ ràng: Phương Uyển không đi học, trong khi Ngữ Kỳ gần như luôn đứng đầu trong mỗi kỳ thi; Phương Uyển rất ít khi cười, dù có cười lộ lên thì khóe miệng vẫn mang theo sự buồn bình và mỉa mai, còn Ngữ Kỳ luôn nở nụ cười trên môi, trên người luôn mang theo một loại hơi thở hòa nhã, trong trẻo và dịu dàng.

Thật ra làm con gái của Phương Uyển, Ngữ Kỳ đã trở thành trò giỏi hơn thầy, tốt hơn nhiều bản gốc, từ vóc dáng đến học tập của cô đều hơn người, tính tình lại tốt, bạn học đều sùng bái cô, thầy cô giáo ca ngợi cô, hàng xóm quý mến cô. Bất luận là năng lực hay là thái độ làm người, cô vượt qua Phương Uyển rất nhiều.

Cho dù năm đó, Phương Uyển được cả trường từ trên xuống dưới gọi là vũ hậu, bà ấy không phải mỗi ngày đều đi đến phòng nhảy cùng bạn học mà do tự học thành tài, tuy nhiên, cách học là không chính quy. Ngữ Kỳ thì được Cố Quân Lăng đưa tới cơ quan chính thức của học viện nhảy Latin.

Việc học khiêu vũ này bất luận là bé trai hay là bé gái có đều ‘vòng eo con kiến’ khiến ai nấy ghen tị, phần bụng không có chút thịt thừa nào, eo muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu. Hai năm qua, cơ thể này cao lên không ít, có vẻ cao gầy và tinh tế, cơ thể cũng có đường cong vô cùng xinh đẹp. Nhìn từ xa, dù không thấy rõ khuôn mặt, cũng vô cùng duyên dáng yêu kiều.

Ba tháng trước, cô đã thi lấy chứng chỉ giảng viên múa Latin, giáo viên của cô một mực cảm thán chưa bao giờ thấy một học sinh có tư chất thông minh như vậy.

Ông ấy không biết là, thiên tài trong miệng ông không phải thật sự có thiên phú dị bẩm, mà do luyện tập nhiều nên mới được vậy. Cô có vẻ như là người nổi bật nhất khi được huấn luyện giữa một đám học sinh, nhưng cũng không phải do cô thông minh, mà do trong vô số lần xuyên qua, số lần cô khiêu vũ đã gấp mấy chục lần học sinh khác, không cùng chung vạch xuất phát, nên thắng cũng không có gì để tự hào.

Trên thực tế, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ do trong hai năm qua cô hao tâm tổn sức cùng với các mảnh khoe, cũng không làm cho Cố Quân Lăng thích mình. Tuy rằng anh đối xử với cô càng ngày càng tốt hơn, nhưng chẳng qua do anh tìm kiếm hình bóng của Phương Uyển trên người cô.

Không phải do cô chưa đủ tốt, mà vì Phương Uyển đã rời khỏi thế giới này. Người sống không có cách nào đoạt được vinh quang của người chết. Vì mọi vết nhơ trên người họ theo thời gian đã bị người khác lãng quên, nhưng điểm tốt của họ lại lớn dần và tỏa sáng rực rỡ, mãi cho đến khi họ trở thành hình mẫu hoàn mỹ trong lòng người tưởng niệm.

Có cố gắng thế nào đi nữa, cô cũng không cách nào xóa bỏ hình ảnh của Phương Uyển trong lòng Cố Quân Lăng để gieo giạt giống của mình, mà ngay tại thời khắc này, Trữ Thanh Thanh xuất hiện.

Ngữ Kỳ cảm nhận được sự thay đổi là do ngày đó Cố Quân Lăng nên tan ca sớm, ba giờ rưỡi chiều đã hết giờ làm, mà mãi đến bảy giờ tối anh chưa về nhà.

Hơn bảy giờ, cô không do dự cầm chìa khóa đi xuống lầu, đi xe bus đến bệnh viện.

Cuối tuần Ngữ Kỳ thường xuyên đến đây đợi Cố Quân Lăng tan ca, cho nên có rất nhiều nhân viên khoa cấp cứu biết cô, vài cô y tá nhìn thấy cô câu đầu tiên nói đều là “Bác sĩ Cố đang ở phòng quan sát.”

Sự thật chứng minh, dự đoán của cô là chính xác, tình tiết bộ truyện quả nhiên đã tiến triển đến thời điểm Trữ Thanh Thanh gặp gỡ Cố Quân Lăng.

Cô dừng lại ngoài cửa, nhìn bác sĩ Cố mặc áo blouse trắng đứng trước giường bệnh, khẽ nói chuyện với một cô gái.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người con gái và cô lớn lên có vài phần giống nhau đó chính là Trữ Thanh Thanh, Ngữ Kỳ hơi nheo mắt.

Càng là thời điểm này, càng phải bình tĩnh và tỉnh táo.

Đừng nói tới thân phận hiện giờ của cô, căn bản không có bất kỳ tư cách nào để can thiệp, cho dù là có, thì trăm triệu lần cũng không thể giống như một người đàn bà chanh chua bình thường lao vào tỏ ra oai phong.

Ngữ Kỳ chậm rãi nở một nụ cười, cất bước đi tới chỗ họ.

Cố Quân Lăng quay lưng về phía cô, cho nên người nhìn thấy cô đầu tiên ngược lại là Trữ Thanh Thanh.

Trữ Thanh Thanh vốn đang muốn hỏi Cố Quân Lăng vài vấn đề, thấy một cô gái xinh đẹp đi thẳng đến chỗ họ thì vấn đề muốn hỏi ngừng lại. Cố Quân Lăng nhìn nét mặt của cô ta, hơi quay đầu ra phía sau.

Ngữ Kỳ lễ phép mà lạnh nhạt gật đầu với Trữ Thanh Thanh. Sau đó, quay đầu nhìn Cố Quân Lăng mỉm cười: “Hôm nay làm thêm giờ?” Bởi vì trước mặt Trữ Thanh Thanh, cho nên cô cố ý không gọi anh là chú như ngày thường.

Trữ Thanh Thanh nhìn hai người cười rộ lên, cái này rõ ràng là một điệu cười thăm dò.

Ngữ Kỳ không nói câu nào, mà ôm cánh tay Cố Quân Lăng, biểu hiện rất nhiều thứ. Trữ Thanh Thanh coi như là một cô gái thông minh, thấy cô như vậy tức khắc hiểu được, biết điều im lặng làm bóng đèn.

Từ trước đến nay Cố Quân Lăng bài xích tiếp xúc thân mật với người khác, thế nhưng trong hai năm qua sớm chiều ở chung, anh đã thích ứng với việc Ngữ Kỳ luôn luôn đột nhiên bắt ngờ ôm lấy tay anh.

Anh mặc cô ôm cánh tay, đưa tay vuốt vào túi áo blouse trắng, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay rồi quay đầu nhìn cô, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nhưng giọng nói lại bất đồng khi nói với người khác, không tự chủ lộ ra vài phần vô cùng thân thiết: “Đã ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn, chờ người nào đó về ăn cùng.” Ngữ Kỳ vô cùng khéo léo trả lời, giọng nói không mang theo nửa điểm oán giận, chỉ cười híp mắt nhìn anh.

Rất nhiều cô gái khi nhìn thấy người con trai mà mình yêu thầm đang ở cùng người con gái khác sẽ ghen tuông quá độ, một cách vô thức trở nên không tốt, cái này là người không có lí trí nhất. Bạn càng tỏ ra cay nghiệt và tùy hứng, thì cô gái kia càng lạnh lợi và biết điều, việc này chỉ khiến lòng người con trai mà bạn thích hướng về phía người khác thôi.

Cố Quân Lăng nghe vậy “Ừ” một tiếng: “Bây giờ là giờ cao điểm dọc đường rất đông, đến căn tin ăn đi.” Sau đó cặn dạn vài câu đơn giản với Trữ Thanh Thanh rồi dắt Ngữ Kỳ đi ra.

Dọc đường Ngữ Kỳ lơ đãng nói: “Điện mạo cô gái kia có phần giống mẹ.”

Cố Quân Lăng chưa bao giờ là một người nói dối, nghe được vấn đề này đầu tiên anh chỉ im lặng trong chốc lát, sau đó mặt không thay đổi gật đầu: “Hơi giống.”

Ngữ Kỳ nghe vậy trong lòng trầm xuống, trên mặt lại thể hiện như không có chuyện gì xảy ra cười rộ lên: “Thế nhưng con càng giống mẹ hơn, đúng không?”

Cố Quân Lăng thần nhiên liếc mắt nhìn cô xong ánh mắt rồi đi nhìn đường, tùy ý trả lời: “Dĩ nhiên, cháu là con gái của cô ấy.”

Ăn cơm tối ở căn tin xong, Cố Quân Lăng đưa cô đến trước bàn làm việc của mình, lấy ra một túi giấy đưa cho cô.

Ngữ Kỳ nghi hoặc cầm lấy, kéo ra nhìn thì biết đó là các loại mỹ phẩm dưỡng da, cô ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Nhãn hiệu này không làm tổn thương da.” Anh thần nhiên giải thích, tiếp đó nhìn quần jean trên người cô: “Cháu đang trong thời kỳ dậy thì, tốt nhất không nên thường xuyên mặc loại quần này, sẽ gây trở ngại phát triển của chân.”

Ngữ Kỳ chỉ cười, sau khi cười xong hỏi cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt thăm dò: “Có thể cho cháu ôm một cái không?”

Cố Quân Lăng chưa kịp phản ứng, con người trong đôi mắt phượng dài hẹp hơi hiện lên một tia mờ mịt: “Cái gì?”

Ngữ Kỳ bật cười, thừa dịp anh không kịp phản ứng tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy hông của anh, gò má tựa vào ngực trên áo trắng của anh, giọng nói dè dặt rất nhỏ nhưng cũng rất rõ ràng: “Cảm ơn chú.”

Cố Quân Lăng vẫn không thể thích ứng với việc ôm như vậy, anh hơi cứng nhắc đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn mái tóc đen nhánh của cô.

Hai người đều cao gầy, đứng một chỗ ôm nhau rất đẹp mắt, hai cô y tá vừa mới tốt nghiệp thậm chí còn ở bên cạnh gây rối: “Ôm nhau, ôm nhau rồi!”

Cố Quân Lăng lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng đẩy Ngũ Kỳ ra, nhíu mày nhìn về phía hai cô y tá.

Ở khoa cấp cứu anh nổi tiếng là bác sĩ mặt lạnh, không cần nói một câu, hai cô y tá kia thông minh im lặng.

Cấp dưới của Cố Quân Lăng là một bác sĩ còn trẻ, vỗ vai hai cô y tá, bảo các cô ấy đi làm việc, sau đó quay đầu lại, cười với Ngũ Kỳ: “Có thời gian chúng ta cùng nhau đi uống cà phê?”

Ngũ Kỳ chưa kịp trả lời, Cố Quân Lăng mặt không thay đổi nói: “Con bé không rảnh.” Không hề nề mặt, giọng nói lạnh như đang trong hầm băng.

Đáng thương cho bác sĩ trẻ tuổi nụ cười ở khóe miệng cứng đờ, tiếp đó có phần lúng túng gật đầu, vội vàng đi ra ngoài.

Sau khi giải quyết một số công việc cuối cùng, Cố Quân Lăng đưa Ngũ Kỳ rời khỏi bệnh viện, khi đến chỗ bãi đậu xe, hiếm khi thấy anh chủ động mở miệng nói, lời mở đầu vô cùng kỳ lạ.

Mặt anh không thay đổi nhìn thẳng về phía trước: “Ngũ Kỳ, bây giờ cháu mới 16 tuổi, còn chưa trưởng thành.”

Ngũ Kỳ ngẩn ngơ, nhưng vẫn gật đầu một cái, hơi quay đầu nhìn anh: “Làm sao vậy?”

“Là người giám hộ của cháu, tôi không hi vọng cháu không đi trên con đường yêu sớm.” Anh nói câu này thì nét mặt bình tĩnh và trấn định, giống như đang thực hiện một ca cấp cứu.

Sau khi ngẩn ra Ngũ Kỳ bật cười, hiểu được anh nói như vậy liên quan đến vị bác sĩ lúc nãy ngờ lời làm quen với cô, chỉ là lời nói của anh quá mơ hồ thật sự xuất phát từ nghĩa vụ và trách nhiệm, hay là từ chính bản thân anh cũng không ý thức được tình cảm của mình.

Cô cố tình ý vị thâm trường (1) nói: “Vậy nếu như... cháu đã có người trong lòng?”

(1) “Ý vị thâm trường” (Ý vị, sâu xa) – Chương “Luận Ngữ tự thuyết (論語序說)”: “Độc chi dữ cửu, dần giác ý vị thâm trường = Đọc ấy cực lâu, nhưng thấy ý vị sâu xa (讀之愈久、但覺意味深長)”.

Cố Quân Lăng lập tức ngừng lại, xoay người, nhìn vào mắt cô.

Ngũ Kỳ mỉm cười đối diện với đôi mắt phượng kia, nghiêm túc và chăm chú nhìn anh nói: “Cháu có thể thích người ấy không?”

Cố Quân Lăng không hề lên tiếng, nhưng nét mặt của anh đã nói ra câu trả lời là không.

Ngũ Kỳ bước lên một bước, cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, thấp giọng nói: “Là vậy đó, chú, người không hi vọng cháu thích người khác phải không?”

Cố Quân Lăng yên lặng một lúc rồi gật đầu, lại nhíu mày: “Cháu thích ai? Là bạn trai có vóc dáng thấp, mặt mụn lần trước sao?”

Ngũ Kỳ không nhịn được cười thành tiếng, bác sĩ Cố bình thường luôn tinh táo và biết kiểm chế lại có thể nói ra những lời nói nặng nề như vậy, có thể thấy được đáp án chính là điều thứ hai. Do đã ở cùng với nhau hai năm anh đã bắt tri bất giác (*) thích cô.

(2) vô tình; không ý thức.

Như thế, cô chỉ cần kiểm chứng suy đoán của mình có đúng hay không.

Ngũ Kỳ giơ tay lên, hai cánh tay chậm rãi khoác lên bả vai anh, sau đó khép chặt tay lại, nhẹ nhàng ôm cổ anh, ngẩng mặt lên nhìn anh nở nụ cười.

Động tác này đối với bác sĩ Cố mà nói là quá mức thân mật, anh có hơi khó chịu nhíu mày, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Nhưng Ngũ Kỳ không buông tha cho anh, khuôn mặt cô nhẹ nhàng tựa vào ngực anh, khẽ nói: “Không, cháu thích những người có vóc dáng cao, trên mặt cũng không có mụn.” Cô lùi xuống một bước, nhẹ nhàng xoa hai má anh: “Da của người đó rất đẹp.”

Nhiều ám chỉ như vậy, không có khả năng có người không hiểu.

Trong khoảng thời gian ngắn Cố Quân Lăng sờ đứng yên tại chỗ, hơn nửa ngày mới có phản ứng, nhưng vẫn có chút ngờ ngàng và luống cuống. Anh như thể đầu tranh một hồi lâu, mới miễn cưỡng nói ra một câu: “Ngũ Kỳ, tôi là chú của cháu.”

Ngũ Kỳ mỉm cười: “Đúng là như vậy, nhưng chúng ta không có quan hệ huyết thống.” Dừng lại một chút, cô cố gắng giảm giọng, nhẹ nhàng nói: “Chú thích mẹ đúng không?” Lại dừng một chút, cô cười thành tiếng: “Cháu và mẹ rất giống nhau không đúng sao? Điểm duy nhất khác biệt chính là bà ấy thích người khác, mà không thích chú.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nhân Vật Phản Diện Là Bác Sĩ (End)

Sau ngày đó, Cố Quân Lãng giống như đang trốn tránh Ngũ Kỳ, mỗi ngày đều tăng ca, thời điểm về nhà đã nửa đêm, về nhà cũng ở trong phòng đóng kín cửa, cái bóng đen không bị bỏ bằng hồi lâu một lần nữa lại có công dụng, trở thành công cụ truyền thông giữa hai người.

Tất nhiên Ngũ Kỳ biết kết quả sẽ như thế này, cô rất bình tĩnh, chẳng qua là khi anh thường xuyên tăng ca ở bệnh viện thì cô đến bệnh viện tìm anh, cô cũng cố ý dậy sớm ngồi ở phòng khách đợi anh ra.

Theo lệ cũ cô đi đến trường rồi về nhà, như thể không có chuyện gì trôi qua trong một tuần. Vì cô rất rõ, tại thời điểm này nhất định phải cho anh nhiều thời gian suy nghĩ, khiến anh thật sự thấy rõ tình cảm của mình mới là lựa chọn chính xác nhất, nếu như ép anh quá nhiều chỉ đẩy anh rời khỏi mình.

Sau một tuần, Ngũ Kỳ đoán hẳn là anh đã đủ bình tĩnh, sau khi tan học cô trực tiếp lên xe bus đến bệnh viện.

Ai dè ở khoa cấp cứu tìm một vòng vẫn không thấy anh, khi Ngũ Kỳ đến bàn y tá hỏi mới biết mấy ngày nay do Cố Quân Lãng tiếp tục tăng ca và quên không ăn cơm, khiến chiều nay Cố Quân Lãng lại bị tụt huyết áp, giờ đang truyền dịch ở sảnh.

Ngũ Kỳ không nhịn được lắc đầu, một mặt đến sảnh truyền dịch một mặt xúc động mỗi một nhân vật phản diện đều có sức khỏe thật kém.

Thời điểm cô chạy đến hai mắt Cố Quân Lãng nhắm lại tựa lưng trên ghế màu xanh nhạt, lông mi dài và dày nhẹ nhàng che đi cặp mắt, sắc mặt tái nhợt gần giống như màu trắng của áo blouse trên người anh.

Vài ngày không gặp, anh giống như gầy đi không ít, gương mặt có chút hốc hác, đáy mắt lơ mơ vết thâm, nhìn vô cùng tiêu tụy.

Suy cho cùng ở chung với nhau hai năm, nói không có chút đau lòng nào là nói dối, Ngũ Kỳ đứng tại chỗ nhìn anh trong chốc lát. Sau đó chậm rãi tới bên cạnh anh ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gọi: “Chú?”

Cố Quân Lãng chưa ngủ, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được tiếng cô gọi mặc dù vẫn xấu hổ, nhưng từ từ mở mắt ra, đôi mắt phượng dài hẹp đang sau gọng kính màu vàng bình tĩnh và lạnh nhạt.

Ánh mắt Ngũ Kỳ chậm rãi dời xuống dưới, dừng trên mu bàn tay đang truyền dịch của anh – anh đang dùng một bàn tay khác ấn vào chỗ đó.

Cô nhẹ nhàng nhủ thầm lại, nhìn nơi mà anh đang ấn: “Chú làm sao thế?”

Ánh mắt Cố Quân Lãng rời đi, quay mặt sang chỗ khác thản nhiên nói: “Mạch máu quá nhỏ, y tá tìm ven hai lần không được.”

Ngũ Kỳ rất tự nhiên thay cánh tay của anh, nghiêm túc giữ nơi anh đã ấn, hơi ngược mặt lên: “Ấn như thế này đúng không?”

Cố Quân Lãng dường như tránh tất cả các cơ hội đối diện với cô, nhìn cũng không nhìn liền “Ừ” một tiếng cho có lệ.

Ngũ Kỳ dùng ngón tay cái chấm chú ấn chỗ kim đâm, mặt khác bốn ngón tay còn lại từ từ dò vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng cảm bàn tay truyền dịch của anh hơi lạnh lẽo.

Sau mấy phút, Ngũ Kỳ đoán chỗ đâm kim không còn chảy máu nữa, thì từ từ buông tay ra, đứng dậy nhìn anh, giọng rất nhẹ nhàng và điềm đạm: “Chú, lời nói ngày đó của cháu là nguyên nhân khiến chú bối rối, cháu rất xin lỗi.”

Bác sĩ Cố mơ hồ “hừm” một tiếng, nhưng vẫn như cũ không quay đầu lại, anh yên lặng nhìn lưng ghế phía trước, ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không nhìn.

Ngũ Kỳ mỉm cười, anh càng trốn tránh, càng nói lên hy vọng của cô càng lớn. Nếu như không thích chút xíu nào, thì thẳng thắn từ chối là được, cần gì khiến bản thân mệt như vậy? Thật ra, ngần ngại và né tránh là do không nở buông tay.

Cô nghiêng người ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh anh, yên lặng một lát rồi từ từ nói: “Chú có thể coi như cháu chưa nói gì cả.” Dừng lại một chút, giọng nói có phần cô đơn: “Nếu như vậy chú sẽ không né tránh nói chuyện với con của con nữa.”

Nếu đổi thành người khác có lẽ sẽ giải thích ‘Tôi không né tránh cháu chẳng qua công việc của tôi quá nhiều’, thế nhưng Cố Quân Lãng chưa bao giờ nói dối, cho nên anh chỉ im lặng.

Ngũ Kỳ yên lặng ngồi cùng anh một lúc, giống như quyết định buông tha vậy, khẽ thở dài, cô vô cùng hiểu, mở lời: “Cháu có thể tùy tiện tìm một nam sinh để kết giao.” Dừng một chút, cô quay mặt đi chỗ khác, chán nản nói: “Hy vọng làm như vậy có thể khiến chú yên tâm.”

Thực ra trong một vài tình huống, chiêu này của Trữ Thanh Thanh rất hữu dụng- Tìm một người thay thế khiến cho người đó thấy họ thân mật, có thể kích thích được cảm giác nguy cơ trong lòng đàn ông, cho nên bản thân sẽ đạt được mục đích.

Quả nhiên, khi Cố Quân Lăng nghe được câu đó lập tức xoay đầu lại, nhú mày nói: “Ngữ Kỳ, tôi từng nói với cháu, cháu chưa trưởng thành...”

“Không nên yêu sớm, cháu hiểu.” Ngữ Kỳ kéo khoe miệng khô nụ cười: “Không cần lo lắng cho cháu, chú à, cho dù cùng một lúc kết giao với mười bạn nam, thành tích của cháu cũng không có tí giảm sút, hơn nữa cháu không có chút hứng thú nào với bọn họ.”

Cố Quân Lăng lại quay đầu trở lại, lần thứ hai rơi vào yên tĩnh. Mười đầu ngón tay anh đan chéo vào nhau để giữa trán, giống như rất mệt mỏi: “Ngữ Kỳ, cháu khiến tôi cảm thấy có lỗi với mẹ cháu.”

Ngữ Kỳ đưa tay nhẹ nhàng đặt trên mu bàn tay của anh, khẽ nói: “Không, chú, những việc chú làm vì mẹ đã quá nhiều, là hai mẹ con cháu nợ chú.”

Nhưng Cố Quân Lăng giống như không nghe được điều cô nói, nhắm mắt từ từ nói: “Nếu như không phải do mấy năm nay ở một chỗ với tôi, cháu vốn dĩ nên giống mẹ cháu hồn nhiên và thoải mái như vậy...”

“Tiếp đó thì sao?” Ngữ Kỳ cắt ngang lời anh: “Cũng hồn nhiên và thoải mái yêu một người con trai, đi theo đằng sau mộng người ta (ta thề là nguyên văn đó), rồi bỏ học để đi chơi ca hát và nhảy múa với hắn, sau đó mang thai con của hắn, cuối cùng bị bỏ rơi, một thân một mình nuôi dưỡng đứa nhỏ, cứ như vậy lặp lại cuộc sống của mẹ đúng không?”

Cố Quân Lăng nghe vậy nhú mày, nghiêm khắc nhìn cô nói: “Ngữ Kỳ, bà ấy là mẹ cháu.” Dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Bình thường tôi dạy cháu nói chuyện như thế nào?”

“Xin lỗi.” Cô cúi đầu.

Cố Quân Lăng thở dài: “Tôi không thể trở mắt nhìn cháu giẫm lên vết xe đổ của mẹ, Ngữ Kỳ.” Anh trầm lặng trong chốc lát, lại có chút không yên lòng nhìn cô: “Thế nhưng, nếu như cháu thật sự có con của cậu học sinh nào đó...”

Ngữ Kỳ từ từ hỏi: “Thì sao?”

Cố Quân Lăng nhú mày, cứ như vậy quay mặt đi chỗ khác: “Nếu như cháu nói muốn sinh đứa trẻ ra...” anh đưa tay đỡ trán, rất mệt mỏi: “Hãy đưa nó cho tôi, đừng giống mẹ cháu, một mình trốn tránh ở bên ngoài nuôi đứa trẻ, như vậy rất cực khổ.”

Nghe được anh nói như vậy, dù là Ngữ Kỳ cũng có chút sững sờ. Trầm lặng nửa ngày, cô nhẹ nhàng cười rộ lên: “Chú, chú giúp mẹ nuôi cháu sau này lại giúp cháu nuôi đứa nhỏ sao?” (Tập thể editor và beta-er bỏ tay với anh này rồi.)

Cố Quân Lăng nhú mày một cái, có chút nghi ngờ nhìn về phía cô, anh không thể hiểu nổi làm sao cô có thể đùa giỡn vào lúc này. Do những năm qua lời nói và việc làm của cô luôn có chừng mực, chưa bao giờ có một tí nào vượt qua khuôn phép, thuần thực và chắc chắn, về cơ bản không giống như con gái của Phương Uyên.

Ngữ Kỳ từ chỗ ngồi đứng dậy, nhẹ nhàng vươn tay đặt trên hai đầu gối của anh, ngửa mặt nhìn anh: “Chuyện như vậy vĩnh viễn sẽ không xảy ra.” Lời nói của cô rất nhẹ nhàng và từ tốn: “Trừ khi đứa trẻ đó mang họ Cố.”

Vội biệt danh bác sĩ Cố mặt lạnh, anh chưa bao giờ anh bị người khác trêu chọc ngay trước mặt như vậy, anh hơi ngỡ ngàng cúi đầu nhìn cô.

Ngữ Kỳ nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng xinh đẹp của anh, rất nghiêm túc hỏi: “Có thể cho em một cơ hội được không?”

Cố Quân Lăng nhú mày, trong giờ phút này gọng kính vàng càng tăng thêm vẻ lạnh lùng cho anh, rất khó gần gũi, thế nhưng cô cũng không lùi bước, nhìn anh không chớp mắt.

Một lúc sau, Cố Quân Lăng khẽ thở dài: “Chờ đến thời điểm cháu thật sự hiểu mình cần gì rồi hãy nói, cháu còn quá nhỏ.”

“Hiện giờ em biết rõ mình cần gì.”

Bác sĩ Cố giờ tay bóp giữa chân mày: “Ít nhất là thêm hai năm nữa.”

Sau hai năm, Ngữ Kỳ đỗ đại học y tốt nhất của tỉnh, sau khi Cố Quân Lăng cảm thư trúng tuyển của cô thì trầm lặng rất lâu, ngay cả Ngữ Kỳ cũng cho là anh sẽ nói một câu kiểu như ‘Thêm hai năm nữa’, thì anh lại lắc đầu, từ từ cười thành tiếng.

Hiếm có dịp bác sĩ Cố cười, trong chớp mắt Ngữ Kỳ không tránh khỏi kinh ngạc, chỉ biết ngây ngốc nhìn anh.

Sau nửa ngày, Ngữ Kỳ cẩn thận từng tí từng tí nhắc nhở anh: “Hai năm trước, chú đã đáp ứng với cháu một việc.”

Cố Quân Lăng để giấy báo trúng tuyển xuống, nhìn về phía cô, thản nhiên gật đầu: “Tôi nhớ rõ.”

“Vậy nên có được không?”

Bác sĩ Cố nhìn bộ dạng lo được lo mất của cô, không chịu được nở nụ cười, chậm rãi gật đầu.

Đầu tiên Ngữ Kỳ sững sờ, sau khi phản ứng kịp mới lao vào ôm lấy hông anh, Cố Quân Lăng hơi lúng túng giờ cánh tay lên, hơi mắt tự nhiên ôm cô.

Chương 35: Phiên Ngoại 1

Một năm kia Ngũ Kỳ thi đậu đại học y, Cổ Quân Lăng đồng ý qua lại với cô, nhưng thói quen sống chung giữa hai người không có gì thay đổi nhiều. Ngũ Kỳ là một cô gái ngoan ngoãn không cần anh phải tốn nhiều tâm tư chăm sóc, chẳng qua anh dần quen với những hành động thân mật của cô hơn, như ôm thắt lưng anh, hay lúc nắm tay mười ngón tay đan chặt vào nhau... Nhìn bề ngoài Cổ Quân Lăng có vẻ thản nhiên thậm chí hơi cứng nhắc, nhưng chỉ anh biết thực ra trong đáy lòng mình luôn tràn ngập niềm vui.

Thời gian trôi qua không ngừng nhanh như nước chảy, có một ngày Cổ Quân Lăng gặp lại cô gái có phần giống Phương Uyển – Trữ Thanh Thanh. Hơn nữa giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, vì cảm cúm dẫn tới lên cơn hen, Trữ Thanh Thanh cần nằm viện để điều trị.

Kỳ thật Cổ Quân Lăng không biết, hôm qua Trữ Thanh Thanh biết nguyên nhân Tần Mạch qua lại với cô ta là do cô ta lớn lên rất giống bạn gái đã mất của anh ta, dưới cơn giận dữ cô ta bỏ rơi Tần Mạch vội vã chạy về trường học. Vừa mới trở về ký túc xá, do tâm trạng quá kích động, cô lên cơn hen. Được bạn cùng phòng đưa đến bệnh viện theo dõi suốt đêm sau đó đã từ từ hồi phục, kết quả bởi vì ngày hôm qua dầm mưa nên phát sốt và lại lên cơn hen, lúc này cô cần phải nằm viện điều trị.

Cổ Quân Lăng tới phòng bệnh của Trữ Thanh Thanh, cô ta còn đang sốt, khuôn mặt hồng hồng, khuôn mặt có dấu vết của nước mắt, nhưng vẫn tỉnh táo, chẳng qua vẻ mặt có chút yếu ớt. Cổ Quân Lăng là một bác sĩ tốt có trách nhiệm, chu đáo và dịu dàng với bệnh nhân. Thấy một cô gái có phần giống Phương Uyển, khuôn mặt lại yếu đuối như vậy làm biểu cảm anh càng thêm dịu dàng, hỏi bệnh tình và mấy lời dặn dò của bác sĩ đều cực kì nhẫn nại, còn mang theo sự trấn an.

Trữ Thanh Thanh cảm thấy vô cùng uất ức và đau lòng, có người đối xử với mình như vậy khó tránh sinh ra cảm giác ỷ lại. Bộ não nóng lên, cô ôm hông Cổ Quân Lăng vùi vào ngực anh khóc thút thít, cơ thể Cổ Quân Lăng cứng đờ rồi nhẹ nhàng vỗ lưng Trữ Thanh Thanh.

Đột nhiên tim Cổ Quân Lăng đập mạnh, theo cảm giác quay đầu, chỉ thấy một chiếc váy màu xanh. Anh nhớ gần đây Ngũ Kỳ mới mua một chiếc váy hoa màu xanh.

Trong lòng Cổ Quân Lăng hơi bối rối đỡ vai Trữ Thanh Thanh giúp cô trở về giường, tỏ thái độ cẩn thận và chuyên nghiệp khiến anh chỉ có thể mạnh mẽ đè nén nỗi lo lắng trong lòng xuống, hoàn thành việc hỏi thăm về tình trạng bệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Làm anh kinh ngạc chính là, Ngũ Kỳ yên lặng chờ ở ngoài cửa, mặc dù miễn cưỡng nhưng vẫn cố nở một nụ cười thật sáng lạn, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Hôm nay tăng ca hả?”

Mặc dù tìm mọi cách che giấu, Cổ Quân Lăng vẫn nghe ra giọng nói của Ngũ Kỳ có chút run rẩy, đột nhiên không biết cảm giác vô lực từ đâu tràn đầy hết tâm trí.

Một màn dễ gây hiểu lầm như vậy, Ngũ Kỳ tất nhiên nhìn thấy, nhưng Ngũ Kỳ cô sẽ tức giận chạy đi hay có hành động cố tình gây sự như vậy sao. Kinh nghiệm nhiều năm cho cô biết, hai hành vi này dễ khiến hiểu lầm giữa hai người càng lớn hơn. Nếu bạn không có hào quang của nữ chính thì những hành vi này sẽ xảy ra hiểu lầm oan giận rồi trực tiếp dẫn đến việc chia tay. Lúc này giả bộ không có gì thì tốt hơn, nếu giả vờ như vậy nhất định không thể để cho đối phương nghĩ bạn thật sự không biết gì cả, mục đích căn bản của việc giả bộ là để đối phương thấy được, tốt nhất khiến cho họ này sinh áy náy và thương xót, còn có thể khiến đối phương yêu bạn hơn một chút. Đương nhiên, phương pháp trên không thích hợp với người đàn ông thực sự có JQ (gian tình), hãy cẩn thận với việc đi chung một chiếc giường.

Cổ Quân Lăng nói: “Không cần miễn cưỡng bản thân.”

Ngũ Kỳ bước lên ôm lấy Cổ Quân Lăng, mép váy xanh giữa mắt cá chân vạch ra một đường vòng cung nhỏ.

Rất lâu sau, Cổ Quân Lăng nghe thấy một tiếng “Vâng” từ trong lòng mình truyền ra.

Ngày hôm sau, Cổ Quân Lăng lại tới phòng bệnh Trữ Thanh Thanh để kiểm tra, trong phòng bệnh truyền tới tiếng cãi vã khiến bước chân anh tự động dừng lại.

Giọng Trữ Thanh Thanh hơi lớn, có chút kích động, vốn Cổ Quân Lăng định đi vào ngăn cản trận cãi vã nhưng lời cô ta khiến anh dừng bước.

“Tần Mạch, anh còn tới đây làm gì, tới cười nhạo tôi sao? Nhìn tôi ngu ngốc làm thế thân cho người phụ nữ Phương Uyển kia anh rất vui hả? Thấy tôi sa vào cảm bầy tình ái của anh không thể thoát khỏi anh vui sao? Chúng ta đã chia tay, vì sao anh còn không biến đi?”

Cái tên Tần Mạch này khiến Cổ Quân Lăng giật mình, người này Cổ Quân Lăng không xa lạ, năm đó bởi vì Phương Uyển nên họ từng gặp gỡ vài lần.

Giây tiếp theo quả nhiên vang lên giọng nói của Tần Mạch như trong ấn tượng của Cổ Quân Lăng.

“Em hãy nghe anh nói, anh...”

“Anh còn muốn nói cái gì nữa, lẽ nào anh có thể nói anh chưa từng coi tôi là thể thân của Phương Uyên sao, anh thử hỏi lương tâm mình coi, anh dám không? Anh còn muốn gạt tôi cái gì nữa, ngoại trừ gương mặt này tôi còn có cái gì để anh lừa gạt?”

“Thanh Thanh, trước tiên em hãy bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy. Anh thừa nhận trước đây anh thực sự coi em là thể thân của cô ấy, nhưng...”

“Anh đã thừa nhận, chính anh cũng thừa nhận, anh không yêu tôi, anh biến, biến đi.” Giọng nói của Trữ Thanh Thanh trở lên sắc bén, âm thanh bị phá vỡ, khàn khàn làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Lấy lại tinh thần sau cuộc đối thoại này, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy đoán chừng Trữ Thanh Thanh lại lên cơn hen, Cố Quân Lăng gõ cửa phòng bệnh đang khép hờ, đẩy cửa đi vào nói: “Xin đừng làm ồn trong bệnh viện. Hơn nữa, tốt nhất không nên kích động bệnh nhân, tránh ảnh hưởng đến sự hồi phục của cô ấy.”

Hai người trong phòng đang cãi nhau cùng quay đầu nhìn về phía Cố Quân Lăng, chẳng qua Trữ Thanh Thanh vẫn thờ hờn hển nằm trên giường, mà Tần Mạch thì đỡ người, hiển nhiên anh ta cũng nhận ra Cố Quân Lăng.

Cố Quân Lăng gõ cửa phòng bệnh án lên, nói: “Kiểm tra phòng, trước tiên bệnh nhân cần hồi phục tâm tình một chút, mời ngài đây ra ngoài, tránh kích thích đến bệnh nhân.”

Tần Mạch chần chừ một lúc, nhìn Trữ Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, sau này anh lại đến thăm em, mong rằng đến lúc đó em sẽ nghe anh giải thích.”

Trữ Thanh Thanh quay đầu đi không trả lời, Tần Mạch từng bước một rời đi.

Đợi sau khi Tần Mạch đi ra, Trữ Thanh Thanh nhìn về hướng Cố Quân Lăng, vẻ mặt bình tĩnh hơn rất nhiều, đột nhiên cô ta hỏi: “Bác sĩ Cố, nếu người anh yêu lại xem anh là một người thay thế cho người khác, anh còn có thể nghe người đó giải thích không?”

Cơ thể Cố Quân Lăng cứng đờ.

“Người đàn ông vừa mới đi kia, tôi yêu anh ta như vậy, nhưng anh ta chỉ coi tôi là thể thân cho người phụ nữ tên Phương Uyên. Bởi vì thật trùng hợp tôi và người đó có một vài phần tương tự nhau, đó là nguyên nhân anh ta và tôi qua lại, rốt cuộc anh ta có yêu tôi hay không, thực sự là tôi, có hay không?” Trữ Thanh Thanh cứ thế nói, cô ta không cần câu trả lời, chỉ muốn nói ra thôi.

Trữ Thanh Thanh lăm bắm lăm cho Cố Quân Lăng nghĩ tới chính mình.

Cố Quân Lăng đã tìm được một người thay thế tốt hơn Trữ Thanh Thanh sao? Đúng là như vậy, nếu phải làm thể thân của Phương Uyên, không ai có thể làm tốt hơn Ngữ Kỳ.

Cố Quân Lăng cảm thấy mình không thể ở đây thêm được nữa, anh gọi một cô y tá tới giúp Trữ Thanh Thanh, chờ cô ta hồi phục tâm tình rồi để cho bác sĩ tới kiểm tra, sau đó vội vàng rời khỏi căn phòng này, anh cảm thấy ở trong phòng bệnh anh sắp hít thở không thông.

Lời nói của Trữ Thanh Thanh luôn quanh quẩn trong đầu Cố Quân Lăng, khiến anh gần như không thể suy nghĩ.

Cô bé kia, Ngữ Kỳ của anh, rõ ràng cô tốt như thế, cô đáng giá có được một tình yêu tốt nhất, thuần túy nhất và nồng nàn nhất. Mà anh, rõ ràng anh không có khả năng toàn tâm toàn ý để yêu cô, nhưng lại ích kỷ độc chiếm cô.

Nỗi đau đớn tồn tại như hình với bóng.

Một năm kia Ngữ Kỳ thi đại học y, Cố Quân Lăng đồng ý qua lại với cô, nhưng thói quen sống chung giữa hai người không có gì thay đổi nhiều. Ngữ Kỳ là một cô gái ngoan ngoãn không cần anh phải tốn nhiều tâm tư chăm sóc, chẳng qua anh dần quen với những hành động thân mật của cô hơn, như ôm thắt lưng anh, hay lúc nắm tay mười ngón tay đan chặt vào nhau... Nhìn bề ngoài Cố Quân Lăng có vẻ thản nhiên thậm chí hơi cứng nhắc, nhưng chỉ anh biết thực ra trong đáy lòng mình luôn tràn ngập niềm vui.

Thời gian trôi qua không ngừng nhanh như nước chảy, có một ngày Cố Quân Lăng gặp lại cô gái có phần giống Phương Uyên – Trữ Thanh Thanh. Hơn nữa giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, vì cảm xúc dần tới lên cơn hen, Trữ Thanh Thanh cần nằm viện để điều trị.

Kỳ thật Cố Quân Lăng không biết, hôm qua Trữ Thanh Thanh biết nguyên nhân Tần Mạch qua lại với cô ta là do cô ta lớn lên rất giống bạn gái đã mất của anh ta, dưới cơn giận dữ cô ta bỏ rơi Tần Mạch để mưa chạy về trường học. Vừa mới trở về ký túc xá, do tâm trạng quá kích động, cô lên cơn hen. Được bạn cùng phòng đưa đến bệnh viện theo dõi suốt đêm sau đó đã từ từ hồi phục, kết quả bởi vì ngày hôm qua dầm mưa nên phát sốt và lại lên cơn hen, lúc này cô cần phải nằm viện điều trị.

Cố Quân Lăng tới phòng bệnh của Trữ Thanh Thanh, cô ta còn đang sốt, khuôn mặt hồng hồng, khuôn mặt có dấu vết của nước mắt, nhưng vẫn tỉnh táo, chẳng qua vẻ mặt có chút yếu ớt. Cố Quân Lăng là một bác sĩ tốt có trách nhiệm, chu đáo và dịu dàng với bệnh nhân. Thấy một cô gái có phần giống Phương Uyên, khuôn mặt lại yếu đuối như vậy làm biểu cảm anh càng thêm dịu dàng, hỏi bệnh tình và mấy lời dặn dò của bác sĩ đều cực kỳ nhẫn nại, còn mang theo sự trấn an.

Trữ Thanh Thanh cảm thấy vô cùng uất ức và đau lòng, có người đối xử với mình như vậy khó tránh sinh ra cảm giác ỷ lại. Bộ não nóng lên, cô ôm hông

Cố Quân Lãng vui vào ngực anh khóc thút thít, cơ thể Cố Quân Lãng cứng đờ rồi nhẹ nhàng vỗ lưng Trữ Thanh Thanh.

Đột nhiên tim Cố Quân Lãng đập mạnh, theo cảm giác quay đầu, chỉ thấy một chiếc váy màu xanh. Anh nhớ gần đây Ngữ Kỳ mới mua một chiếc váy hoa màu xanh.

Trong lòng Cố Quân Lãng hơi bối rối đỡ vai Trữ Thanh Thanh giúp cô trở về giường, tổ chức cẩn thận và chuyên nghiệp khiến anh chỉ có thể mạnh mẽ đè nén nỗi lo lắng trong lòng xuống, hoàn thành việc hỏi thăm về tình trạng bệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Làm anh kinh ngạc chính là, Ngữ Kỳ yên lặng chờ ở ngoài cửa, mặc dù miễn cưỡng nhưng vẫn cố nở một nụ cười thật sáng lạn, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Hôm nay tăng ca hả?”

Mặc dù tìm mọi cách che dấu, Cố Quân Lãng vẫn nghe ra giọng nói của Ngữ Kỳ có chút run rẩy, đột nhiên không biết cảm giác vô lực từ đâu tràn đầy hết tâm trí.

Một màn dễ gây hiểu lầm như vậy, Ngữ Kỳ tất nhiên nhìn thấy, nhưng Ngữ Kỳ cô sẽ tức giận chạy đi hay có hành động cố tình gây sự như vậy sao. Kinh nghiệm nhiều năm cho cô biết, hai hành vi này dễ khiến hiểu lầm giữa hai người càng lớn hơn. Nếu bạn không có hào quang của nữ chính thì những hành vi này sẽ xảy ra hiểu lầm oan giận rồi trực tiếp dẫn đến việc chia tay. Lúc này giả bộ không có gì thì tốt hơn, nếu giả vờ như vậy nhất định không thể để cho đối phương nghĩ bạn thật sự không biết gì cả, mục đích căn bản của việc giả bộ là để đối phương thấy được, tốt nhất khiến cho họ nảy sinh áy náy và thương xót, còn có thể khiến đối phương yêu bạn hơn một chút. Đương nhiên, phương pháp trên không thích hợp với người đàn ông thực sự có JQ (gian tình), hãy cẩn thận với việc đi chung một chiếc giày.

Cố Quân Lãng nói: “Không cần miễn cưỡng bản thân.”

Ngữ Kỳ bước lên ôm lấy Cố Quân Lãng, mép váy xanh giữa mắt cá chân vạch ra một đường vòng cung nhỏ.

Rất lâu sau, Cố Quân Lãng nghe thấy một tiếng “Vâng” từ trong lòng mình truyền ra.

Ngày hôm sau, Cố Quân Lãng lại tới phòng bệnh Trữ Thanh Thanh để kiểm tra, trong phòng bệnh truyền tới tiếng cãi vã khiến bước chân anh tự động dừng lại.

Giọng Trữ Thanh Thanh hơi lớn, có chút kích động, vốn Cố Quân Lãng định đi vào ngăn cản trận cãi vã nhưng lời cô ta khiến anh dừng bước.

“Tần Mạch, anh còn tới đây làm gì, tôi cười nhạo tôi sao? Nhìn tôi ngu ngốc làm thế thân cho người phụ nữ Phương Uyển kia anh rất vui hả? Thấy tôi sa vào cạm bẫy tình ái của anh không thể thoát khỏi anh vui sao? Chúng ta đã chia tay, vì sao anh còn không biến đi?”

Cái tên Tần Mạch này khiến Cố Quân Lãng giật mình, người này Cố Quân Lãng không xa lạ, năm đó bởi vì Phương Uyển nên họ từng gặp gỡ vài lần.

Giây tiếp theo quả nhiên vang lên giọng nói của Tần Mạch như trong ấn tượng của Cố Quân Lãng.

“Em hãy nghe anh nói, anh...”

“Anh còn muốn nói cái gì nữa, lẽ nào anh có thể nói anh chưa từng coi tôi là thế thân của Phương Uyển sao, anh thử hỏi lương tâm mình coi, anh dám không? Anh còn muốn gạt tôi cái gì nữa, ngoại trừ gương mặt này tôi còn có cái gì để anh lừa gạt.”

“Thanh Thanh, trước tiên em hãy bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy. Anh thừa nhận trước đây anh thực sự coi em là thế thân của cô ấy, nhưng...”

“Anh đã thừa nhận, chính anh cũng thừa nhận, anh không yêu tôi, anh biến, biến đi.” Giọng nói của Trữ Thanh Thanh trở lên sắc bén, âm thanh bị phá vỡ, khàn khàn làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Lấy lại tinh thần sau cuộc đối thoại này, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy đoán chừng Trữ Thanh Thanh lại lên cơn hen, Cố Quân Lãng gõ cửa phòng bệnh đang khép hờ, đẩy cửa đi vào nói: “Xin đừng làm ồn trong bệnh viện. Hơn nữa, tốt nhất không nên kích động bệnh nhân, tránh ảnh hưởng đến sự hồi phục của cô ấy.”

Hai người trong phòng đang cãi nhau cùng quay đầu nhìn về phía Cố Quân Lãng, chẳng qua Trữ Thanh Thanh vẫn thờ hồn hèn nằm trên giường, mà Tần Mạch thì đờ người, hiển nhiên anh ta cũng nhận ra Cố Quân Lãng.

Cố Quân Lãng gõ cửa phòng bệnh án lên, nói: “Kiểm tra phòng, trước tiên bệnh nhân cần hồi phục tâm tình một chút, mời ngài đây ra ngoài, tránh kích thích đến bệnh nhân.”

Tần Mạch chần chừ một lúc, nhìn Trữ Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, sau này anh lại đến thăm em, mong rằng đến lúc đó em sẽ nghe anh giải thích.”

Trữ Thanh Thanh quay đầu đi không trả lời, Tần Mạch từng bước một rời đi.

Đợi sau khi Tần Mạch đi ra, Trữ Thanh Thanh nhìn về hướng Cố Quân Lãng, vẻ mặt bình tĩnh hơn rất nhiều, đột nhiên cô ta hỏi: “Bác sĩ Cố, nếu người anh yêu lại xem anh là một người thay thế cho người khác, anh còn có thể nghe người đó giải thích không?”

Cơ thể Cố Quân Lãng cứng đờ.

“Người đàn ông vừa mới đi kia, tôi yêu anh ta như vậy, nhưng anh ta chỉ coi tôi là thể thân cho người phụ nữ tên Phương Uyên. Bởi vì thật trùng hợp tôi và người đó có một vài phần tương tự nhau, đó là nguyên nhân anh ta và tôi qua lại, rốt cuộc anh ta có yêu tôi hay không, thực sự là tôi, có hay không?” Trữ Thanh Thanh cứ thế nói, cô ta không cần câu trả lời, chỉ muốn nói ra thôi.

Trữ Thanh Thanh lăm bằm lăm cho Cố Quân Lãng nghĩ tới chính mình.

Cố Quân Lãng đã tìm được một người thay thế tốt hơn Trữ Thanh Thanh sao? Đúng là như vậy, nếu phải làm thể thân của Phương Uyên, không ai có thể làm tốt hơn Ngữ Kỳ.

Cố Quân Lãng cảm thấy mình không thể ở đây thêm được nữa, anh gọi một cô y tá tới giúp Trữ Thanh Thanh, chờ cô ta hồi phục tâm tình rồi để cho bác sĩ tới kiểm tra, sau đó vội vàng rời khỏi căn phòng này, anh cảm thấy ở trong phòng bệnh anh sắp hít thở không thông.

Lời nói của Trữ Thanh Thanh luôn quanh quẩn trong đầu Cố Quân Lãng, khiến anh gần như không thể suy nghĩ.

Cô bé kia, Ngữ Kỳ của anh, rõ ràng cô tốt như thế, cô đáng giá có được một tình yêu tốt nhất, thuần túy nhất và nồng nàn nhất. Mà anh, rõ ràng anh không có khả năng toàn tâm toàn ý để yêu cô, nhưng lại ích kỷ độc chiếm cô.

Nỗi đau đớn tồn tại như hình với bóng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Phiên Ngoại 2

Sau sự kiện đó, Ngữ Kỳ nhạy bén nhận ra Cố Quân Lãng đang trốn tránh cô, nhưng không giống do chuyện lần trước. Cố Quân Lãng là người có trách nhiệm, tuyệt đối không phải loại ăn trong chén nhìn trong nồi, tình huống bây giờ giống như anh quyết tâm muốn kết thúc với cô. Nhớ lại những chuyện gần đây nhất, Ngữ Kỳ hoàn toàn không tìm được mâu thuẫn giữa hai người, bọn họ luôn sống chung rất tự nhiên.

Nhưng rõ ràng Cố Quân Lãng không có ý định để Ngữ Kỳ có thời gian tìm hiểu vấn đề. Đúng lúc gần đây ở tỉnh lân cận có hội thảo y khoa, Cố Quân Lãng rất ít khi tham gia kiểu giao lưu như thế này nhưng lần này anh tự động đi báo danh vào chỗ bị thiếu, nhân lúc Ngữ Kỳ đi học anh về nhà thu dọn đồ, giống như muốn chạy trốn.

Ngữ Kỳ suy nghĩ cả ngày vẫn không tìm ra vấn đề ở đâu, tính điều tra một chút xem gần đây Trữ Thanh Thanh như thế nào. Hạ quyết tâm, nhưng sau khi Ngữ Kỳ về nhà phát hiện phòng Cố Quân Lãng hơi lộn xộn, hoàn toàn không giống tính cách của anh. Thiếu đi những vật dụng thiết yếu và quần áo, cuối cùng cô nhìn thấy trên chiếc bàn đen đã lâu không sử dụng cạnh bàn ăn có một dòng chữ.

Tham gia hội nghị ở tỉnh lân cận, bốn ngày sau về.

Nét chữ vốn nên rõ ràng tinh tế mà giờ lại có chút hỗn độn, hiển nhiên trong lòng người viết đang rối loạn.

Ngữ Kỳ đến bệnh viện, đầu tiên đến xem phòng bệnh của Trữ Thanh Thanh, cảm thấy cô ta sống trong bệnh viện khá tốt. Có lẽ chuyện lần này không liên quan đến Trữ Thanh Thanh.

Ngữ Kỳ đi hỏi thăm những cô y tá mà cô biết về việc Cố Quân Lãng đi tỉnh lân cận. Nghe cô y tá nói hội nghị lần này thời gian rất gấp, có một bác sĩ đột nhiên không đi được, sau đó Cố Quân Lãng chủ động xin đi. Ngữ Kỳ cảm thấy buồn bực, nhưng trước khi đi cô không quên hỏi địa chỉ cụ thể của hội nghị.

Ngữ Kỳ định cho mình một kỳ hạn, bốn ngày, nếu Cố Quân Lãng không trở về, cô lập tức lên đường tìm anh.

Buổi chiều hôm đó Cố Quân Lãng ngủ trong khách sạn cùng một bác sĩ chung bệnh viện, một người có bệnh sạch sẽ như Cố Quân Lãng khi ở trong căn phòng khá sạch sẽ hiển nhiên vẫn cầm chổi quét dọn lại một lần nữa. Sau khi quét dọn xong, Cố Quân Lãng sắp xếp hành lý thì phát hiện anh quên mang khăn mặt, nhìn chiếc khăn tắm duy nhất trong phòng tắm anh nhàu mảy, quyết định ra ngoài mua một cái mới.

Lúc này điện thoại trên người rung lên, bên tai Cố Quân Lãng đột nhiên vang lên giọng nói của Ngữ Kỳ.

“Bác sĩ Cố, ăn cơm.”

Theo tiếng báo thức không ngừng trên di động, lúc này Cố Quân Lãng mới phát hiện sắc trời ngoài cửa sổ đã tối.

Giờ này bình thường Ngữ Kỳ sẽ mang cơm đến tìm anh, cô gái của anh có tài nấu nướng rất giỏi, hơn nữa khi ăn cùng cô anh không khỏi ăn nhiều hơn bình thường một chút. Chỉ cần tiếng chuông như vậy reo lên, anh lập tức dừng công việc về phòng làm việc thì luôn nhìn thấy cô gái càng lớn càng xinh đẹp kia ngồi ở chỗ của anh, mỉm cười đợi anh.

Có đôi lúc mặc dù cô không tới bệnh viện, cũng gọi điện thoại nhắc anh nhớ đi ăn cơm, luôn nói rằng anh không thể phụ tấm lòng muốn vỗ béo anh của cô.

Mọi thứ trong cuộc sống đều có dấu ấn của cô, không thể xóa nhòa, một khi rời khỏi cô, mọi vật dụng đều như nhắc nhở anh – cô không ở bên cạnh anh.

Hiếm khi Cố Quân Lãng quyết định tùy hứng một lần khiến bữa cơm vô cùng nhạt nhẽo và vô vị cuốn theo chiều gió. Lúc anh thấy màn hình điện thoại trên tay sáng lên, trên màn hình chỉ có hai chữ Ngữ Kỳ đơn giản và tiếng chuông đơn điệu.

Cảm thấy như mình đang chạy trốn, bác sĩ Cố có chút chột dạ nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, tiếng chuông vẫn cố chấp vang lên chứng tỏ sự tồn tại của nó.

Cố Quân Lãng nghe điện thoại: “Chú đến tỉnh lân cận tham gia hội nghị, bốn ngày sau sẽ về.”

Bác sĩ Cố chột dạ nên chỉ nói thời gian và địa điểm của chuyến đi.

Ở một đầu khác của điện thoại, Ngữ Kỳ vui vẻ nói: “Cháu biết rồi, chú ăn cơm chưa?”

“Đang chuẩn bị ăn.” Thật ra Cố Quân Lãng không nói thật.

“Phải không?” Ngữ Kỳ như nhận ra được cái gì, cười nói: “Nhớ ăn cơm thật ngon.”

“Biết rồi.” Cố Quân Lãng theo phản xạ trả lời.

“Vây, cháu chờ chú quay về.” Giọng nói của Ngữ Kỳ nhẹ nhàng, lần đầu tiên nói xong chủ động cúp điện thoại trước.

Cố Quân Lãng ngơ ngác nhìn điện thoại di động, một câu ‘Cháu chờ chú quay về’ kia làm tim anh đập rộn lên, rõ ràng xa nhau không tới 12 giờ, anh bắt đầu nhớ cô.

Xa Ngữ Kỳ một ngày 24 giờ, một ngày nhận điện thoại của cô 4 lần, nghiêm túc trả lời, mỗi bữa ăn đều nhớ cô, nhớ cô nấu cơm, nhớ bộ dạng mặc tạp dề nấu cơm của cô. Cô rõ ràng chưa trở thành bác sĩ nhưng ở lĩnh vực rau xanh và ăn cơm thì càng giống một bác sĩ hơn anh. Nhớ cô rõ ràng biết anh không thích những thứ đó nhưng lại lấy cớ cân bằng dinh dưỡng bắt anh ăn hết toàn bộ đồ ăn trong chén...

Xa Ngữ Kỳ hai ngày 48 giờ, một ngày nghe điện thoại của cô 4 lần, không chịu được muốn trở về, càng nhớ cô nhiều hơn hôm qua. Mỗi lần thay quần áo đều nhớ cô, muốn cô cười tươi như hoa thắt caravat cho anh vì tay cô rất linh hoạt, mỗi lần mở tủ quần áo lấy đồ đều nhớ cô. Nhớ cô kiễng đầu ngón chân với lấy quần áo trong buổi chiều tà, tạo nên giống như tinh linh (1) trong hoàng hôn, eo nhỏ nhắn không đầy một nắm tay làm say đắm lòng người, mỗi khi thấy anh đang nhìn thì cô nở nụ cười thật âm áp, 1s sau ánh nắng chiều như chiếu vào lòng anh. Mỗi lần lấy quần áo ra anh cũng nhớ đến cô, muốn thấy bộ dạng ngoan hiền của cô ở dưới ánh đèn gấp quần áo, và khuôn mặt xinh đẹp ngấm mãi không thấy chán của cô. Muốn thấy vài sợi tóc rũ xuống bên tai của cô, nhớ cô nói ‘Cháu thích giúp chú gấp quần áo, không cho chú giúp đỡ’ trong giọng nói mang theo chút kiêu ngạo, muốn nghe cô nói ‘Chú gấp quần áo giúp cháu rồi chúng ta đổi cho nhau’ mang theo sự giao hoạt...

(1) Tinh Linh là Thiên Thể do Thiên Chúa tạo ra và được các Thiên Sứ ban cho sức mạnh.

Xa Ngữ Kỳ ba ngày 72 giờ, một ngày nhận điện thoại của cô 4 lần, trong lúc thất thần không kiểm chế nhớ cô, càng nhớ cô nhiều hơn hôm qua, mỗi lần ra ngoài đều nhớ đến cô, nhớ cô mỗi buổi sáng đến ôm cô anh nhẹ nhàng hôn ấn đường (2) của anh. Muốn thấy cô đi vài bước quay đầu lại lưu luyến nhìn anh. Mỗi lần nhìn thấy cái bàn, anh đều nhớ đến cô, muốn nhìn thấy bộ dạng cô cầm khăn cẩn thận lau bàn, giống như đây là chuyện rất thiêng liêng. Thật sự muốn thấy cô cầm khăn lau bàn gọi anh lau chung với bộ mặt đặc ý, đặc ý giống như hai người lau bàn thì sạch sẽ gấp đôi. Mỗi khi nhắm mắt ngủ lại nhớ đến cô, muốn cô nằm trong lòng anh ôm hông anh, đến khi anh nhắm lại thì hôn lên môi anh, rồi cô cúi người xuống nhẹ nhàng nói ‘Chúc ngủ ngon’...

(2): Ấn đường là phần giữa trán, là giao điểm giữa hai lông mày.

Buổi sáng họp, buổi trưa và chiều là thời gian tự do, trong những ngày này, có rất nhiều rất nhiều thời gian để anh nhớ cô, nhiều đến nỗi khiến anh sắp không thể thở nổi, không có cô giống như không có không khí.

Xa Ngữ Kỳ ngày thứ tư, nhìn chỗ nào cũng nhớ cô, thậm chí trong lúc ngủ còn mơ thấy cô xuất hiện, nằm trong ngực anh ngủ say, trên đôi môi là nụ cười ngọt ngào. Đẹp đến mức anh chỉ muốn giấu cô đi, không muốn để người khác nhìn thấy dù là một chút, để không ai trộm mất bảo vật của anh...

Hôm nay khi tỉnh dậy vào buổi sáng, anh vô cùng nhớ cô gái của anh, không biết lúc trước anh trốn tránh như thế có làm cô tức giận không.

Cuộc sống xa nhau như vậy, anh chịu đủ rồi.

Có lẽ anh yêu cô chưa đủ, nhưng anh phát hiện mình không thể rời xa cô.

Sáng sớm ngày thứ tư, Cố Quân Lãng dậy rất sớm, giấc mơ luôn khác xa hiện thực, giống như chênh lệch giữa mặt sông và mặt biển, anh không thể chịu đựng những phút giây không có Ngữ Kỳ được thêm nữa. Chỉ gửi cho nhóm bác sĩ đi cùng một tin nhắn, thời gian gửi vừa vặn đúng 5 giờ. Gọi một chiếc taxi đến bên xe lửa, 6 giờ lên tàu. Thời gian chờ đợi quá lâu khiến người ta bức mình, anh mở điện thoại nghe giọng nói quen thuộc của Ngữ Kỳ. Cuối

cùng anh đến siêu thị ở nhà ga mua bánh quy thay cho bữa sáng. Ngử Kỳ thích hương quả mận xôi. Đi đường mất 2 tiếng 9 phút rồi lên xe taxi về nhà. Về đến nhà, tắm sạch bụi bẩn trên người vẫn kịp tặng Ngử Kỳ nụ hôn buổi sáng thứ bảy.

Ngử Kỳ đang ngủ mơ màng thì nghe thấy giọng nói của bác sĩ Cổ nhà mình.

“Anh đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Phiên Ngoại 3

Khó khăn tình đây, Ngử Kỳ dụi mắt, mơ màng cảm giác cô mơ thấy Cổ Quân Lăng đã về, cô mặc váy ngủ mở cửa phòng kết quả thấy bác sĩ Cổ đứng sò sò ở trước mắt.

Ngử Kỳ: Sao mình không biết mình có khả năng tiên đoán?!

Trong nháy mắt Ngử Kỳ tỉnh táo lại vui mừng bỏ nhào lên người Cổ Quân Lăng, Cổ Quân Lăng ung dung thản nhiên nhận lợi ích yêu thương nhớ nhưng từ người yếu.

Một người có khả năng kiểm chế cao như Cổ Quân Lăng khi gặp lại Ngử Kỳ rõ ràng đã khôi phục sự tự chủ, chẳng qua ánh mắt luôn không tự giác dừng trên người Ngử Kỳ, không muốn rời đi.

Hai người cùng nhau ăn hết phần cháo hoa, bữa sáng do Cổ Quân Lăng làm, bầu không khí ngọt ngào thân mật. Sự thiếu sót duy nhất chính là do bác sĩ Cổ lâu ngày không nấu com nên quên cho muối vào cháo. Tiếp đó hai người chỉ lo ngọt ngào hoàn toàn không nhận ra vấn đề này.

Rõ ràng, Ngử Kỳ cảm thấy lần này Cổ Quân Lăng trở về có sự thay đổi, cô nghĩ mình phải nắm chặt cơ hội này, giải quyết vấn đề mà cô chưa rõ bị Cổ Quân Lăng trốn tránh.

Ngử Kỳ dịu dàng cũng có lúc trở nên mạnh mẽ, trong tình yêu vấn đề lớn nhỏ gì đều phải quyết một cách nhanh chóng và triệt để.

Ngử Kỳ đẩy Cổ Quân Lăng ngồi xuống ghế sa lon, sau đó ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh, nghiêm túc hỏi: “Gần đây chú làm sao vậy, là do cháu có chỗ nào không tốt, chú hồi hận sao?”

Ngử Kỳ không cho rằng bây giờ Cổ Quân Lăng đang hối hận, nhưng quả thực anh đang tồn tại một vấn đề, nói sự việc nghiêm trọng hóa một chút, biết đâu dễ dàng tìm ra vấn đề ở chỗ nào.

Cổ Quân Lăng cẩn thận ôm hông của Ngử Kỳ tránh cho cô té xuống, ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngử Kỳ, nghiêm túc trả lời: “Là do anh không tốt, do anh yêu em chưa đủ.”

Khi Ngử Kỳ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt tha thiết đó, không kìm được cảm xúc cúi xuống hôn anh, dịu dàng hỏi: “Vì sao nói như vậy, em nghĩ anh yêu em đủ rồi.”

“Anh cảm thấy ngay từ đầu thật sự anh đã coi em là thể thân của mẹ em, nhưng anh nghĩ cuối cùng anh đã yêu em, đó là em, Ngử Kỳ.”

(Ngử Kỳ, em tốt như vậy, làm sao anh không yêu em được.)

Cổ Quân Lăng là một người không chỉ thẳng thắn với chính mình mà còn thẳng thắn với người khác, kỳ thật anh yêu Ngử Kỳ rất nhiều, nhưng cảm thấy mình không đáng vì trước đây làm Ngử Kỳ buồn. Đối với người khác, anh đau khổ như vậy là chuyện không đâu, nhưng thật sự vì quá yêu Ngử Kỳ nên phải dò xét tình yêu của mình dành cho cô.

“Em đã hiểu, em vẫn luôn tin tưởng anh.” Ngử Kỳ xoay người dựa vào lòng Cổ Quân Lăng, ngược đầu hôn lên chiếc cằm hiem khi quên cạo râu kia.

“Có lẽ anh vẫn yêu em chưa đủ, nhưng sau này anh sẽ cố gắng yêu em nhiều hơn nữa, lại nhiều thêm một chút.” Cổ Quân Lăng nhẹ nhàng hôn thái dương của Ngử Kỳ, khoe mắt hiện lên ý cười, nhếch miệng, cùng với sự ôn nhu vô hạn.

(Cho nên, dù thế nào em đừng rời xa anh, hãy ở bên anh.)

.....

Gần đây Ngử Kỳ vô cùng bận rộn, vội vàng tốt nghiệp, vội vàng tìm việc, vội vàng nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Đúng vậy, chính là kết hôn.

Cố Quân Lãng là người có trách nhiệm nhất. Đối với anh mà nói, nếu anh đã muốn sống cùng với Ngữ Kỳ, vậy phải có trách nhiệm với tình cảm của mình. Vì thế bác sĩ Cố đã tính kỹ sau khi Ngữ Kỳ tốt nghiệp sẽ cầu hôn cô, rước cô về nhà.

Hiển nhiên Cố Quân Lãng không phải là người lãng mạn. Cách anh cầu hôn cô chính là chọn một cái nhẫn và một bó hoa vào trước ngày cô tốt nghiệp quỳ xuống sàn nhà được dọn sạch sẽ nói một câu.

“Ngữ Kỳ, lấy anh nhé.”

Được rồi, chỉ cần nghĩ là biết, cách thức Cố Quân Lãng cầu hôn cũ kỹ đến cỡ nào. Ngay cả nhẫn cầu hôn bạch kim vô cùng đơn giản, chẳng qua bên trong chiếc nhẫn có khắc tên của hai người, chiếc nhẫn của anh có khắc “Ngữ Kỳ”, nhẫn của Ngữ Kỳ khắc “Quân Lãng”. Nhưng mà hiển nhiên, Ngữ Kỳ không để ý tới điều này, cô bình tĩnh một cách bất thường, mỉm cười nói một câu “Em nguyện ý”.

Thủ tục kết hôn cứ thế là xong, quá trình đó nhanh không thể tưởng nổi.

Kết hôn không mời nhiều người, bạn học Ngữ Kỳ, người thân của Cố Quân Lãng, thêm một số bác sĩ và y tá quen biết ở bệnh viện, chỉ hơn 10 bàn thôi. Nhưng người tham gia hôn lễ đa phần đều vô cùng náo nhiệt. Yêu cầu thô lộ, yêu cầu đút cho nhau ăn, yêu cầu họ hôn một nụ hôn nóng bỏng. Trong lòng Cố Quân Lãng vô cùng vui vẻ làm mọi người mở rộng tầm mắt, tất cả các yêu cầu đều đồng ý, do vậy mọi người càng ngày càng phấn khích. Đám cưới này không hề vắng lặng.

Ngày kết hôn đến về mặt Cố Quân Lãng càng dịu dàng hơn bình thường. Mọi người thay nhau chúc rượu, mỗi người chúc rượu đều khí phách hào hùng chúc say Cố Quân Lãng. Ngữ Kỳ đưa anh về, không biết anh đã say đến mức nào mà chỉ ôm chặt lấy cô không buông tay, tiền khách khứa đi hết, lúc này mặc dù say nhưng bác sĩ Cố rất nghe lời về nhà.

Ngữ Kỳ bất đắc dĩ nhìn Cố Quân Lãng ôm cô, nhẹ nhàng kêu anh buông tay ra để cô đi tắm rửa.

Mặc dù say nhưng tư duy anh trả lời vô cùng rõ ràng: “Cùng nhau tắm.”

Ngữ Kỳ sâu sắc nhận thấy cô cần nhanh chóng nấu canh giải rượu.

Cuối cùng, Ngữ Kỳ không thể đấu với sự cố chấp của bác sĩ Cố, đành thỏa hiệp.

Cố Quân Lãng kéo cô vào phòng tắm, thêm một lần nữa Ngữ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ một bên tắm rửa một bên mặc cho Cố Quân Lãng sờ mó. Đương nhiên cô chẳng bắt đắc dĩ trong bao lâu, Cố Quân Lãng tự mình tắm rửa vô cùng sạch sẽ rồi đè Ngữ Kỳ vào tường phòng tắm hôn. Rất nhanh Cố Quân Lãng đã đóng gói Ngữ Kỳ đang mơ màng, ách, thật ra là dùng khăn tắm bọc lấy cô rồi ôm ra ngoài.

Bác sĩ Cố nhanh chóng bế Ngữ Kỳ đặt lên giường nhưng anh cũng không vội vàng ăn ngay, cẩn thận lau người cho cô sau đó xoay người đi đến tủ quần áo cầm ra một cái hộp lớn đặt lên tay Ngữ Kỳ.

Ngữ Kỳ nhìn chiếc hộp tinh tế trước mắt, nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì?”

Cố Quân Lãng mấp máy môi, hôn lên khóe mắt của Ngữ Kỳ, sau đó trả lời: “Lễ vật kết hôn, mở ra xem đi.”

Ngữ Kỳ xoay người hôn một cái lên cằm của Cố Quân Lãng, mở hộp ra.

Bên trong là một bộ quần áo màu đỏ.

Mặc dù Ngữ Kỳ thông minh nhanh nhạy đến đâu thì giờ đây cũng phát ngốc.

Cố Quân Lãng khẽ cười, từ phía sau ôm lấy người đang ngu ngơ trước mặt, cúi đầu nói khẽ vào tai cô: “Thích áo cưới này không?”

Bên tai Ngữ Kỳ toàn là hơi thở nóng rực của Cố Quân Lãng, khiến nhiệt độ trong người cô tăng lên. Cơ thể nhuộm một màu hồng nhạt, gương mặt lại đỏ bừng cùng màu với bộ áo cưới kia, nhìn rất đẹp mắt.

Hiển nhiên Cố Quân Lãng cũng cảm thấy được, ngón tay thon dài di động trên người Ngữ Kỳ, cẩn thận nhưng rất nhanh giúp Ngữ Kỳ mặc áo cưới.

Cố Quân Lãng lùi về sau vừa lòng nhìn ngắm tác phẩm của mình. Lúc này Ngữ Kỳ nghiêm chỉnh mặc áo cưới màu đỏ thắm, toát lên một vẻ đẹp kiều mị. Khóe mắt Ngữ Kỳ đỏ lên rất dịu dàng, Cố Quân Lãng gần như phát điên, bởi cái gọi là muôn hoa khắp thế gian khoe sắc cũng không sánh bằng một người có sắc đẹp như hoa.

Cố Quân Lãng đột nhiên cúi người đẩy Ngữ Kỳ nằm lên chiếc giường mềm mại, một mặt hôn lên xương quai xanh của Ngữ Kỳ một mặt nói.

“Anh... hối hận, thực sự... không nên đưa... bộ đồ này... ăn mặc như vậy... không tốt..”

Rất nhanh Cố Quân Lãng đã bù lại sự chán nản của anh, áo cưới trên người Ngữ Kỳ bằng một tốc độ cực kì nhanh trở lên lỏng lẻo.

Cố Quân Lãng cúi đầu hôn xương quai xanh rồi từ từ đi xuống dưới, rất nhanh đã đến hai ngọn núi, anh nặng nề mút từng chút một, để lại một dấu hôn đỏ thắm, ngậm lấy một bên nhũ hoa, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm rồi bắt chọt mút chặt. Cùng lúc đó hai tay anh không nhàn rỗi, tay trái lần vào trong

vạt áo bắt lấy thỏ trắng Ngử Kỳ kinh hoàng thờ dòn dập, xoa lúc mạnh lúc nhẹ, nặn thành những hình dạng khác nhau, còn dùng ngón tay cái nhẹ nhàng đụng vào nhũ hoa đỏ thắm. Tay phải vén áo cưỡi lên, xoa đôi chân trắng nõn thon dài của Ngử Kỳ, da thịt bóng loáng tinh tế làm Cố Quân Lăng yêu thích không thể buông tay. Cảm xúc tốt đẹp trong lòng bàn tay khiến bàn tay anh dính chặt vào da thịt cô lưu luyến vuốt ve lên phía trên thắm đỏ.

Lúc Ngử Kỳ bị anh xoa nắn, hai mắt ngập nước, đôi môi nhẹ nhàng vênh lên, không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ khe khẽ thì ngón tay của Cố Quân Lăng rút cuộc cũng mò tới hoa huyết ướt át. Nhẹ nhàng đi vào, cảm xúc nhanh dòn dập cô không thể khống chế được, anh dùng sức hôn lên đôi môi kiều diễm, ướt át đỏ tươi.

Ngử Kỳ phát ra những âm thanh ô ô từ trong cổ họng, một tay Cố Quân Lăng ở dịu dàng vuốt ve trên người cô, Ngử Kỳ cảm thấy những nơi được Cố Quân Lăng chạm tới bắt đầu tê dại. Cảm giác thoải mái khác thường tiến thẳng vào bộ não, làm cô không thể suy nghĩ. Trong khi đó tay kia của anh từ từ tiến vào trong hoa huyết chật hẹp khám phá, trong hoa huyết chảy ra nhiều chất dịch trợ giúp, rất nhanh có thể nuốt hai ngón tay vào.

Cố Quân Lăng nhẹ nhàng vuốt ve eo của cô, Ngử Kỳ bị từng trận khoái cảm giày vò làm hai mắt đỏ lên. Cô không kiềm chế được co rúm người lại do sự tê dại và ngứa ngáy, lắc mông muốn tránh né.

Toàn thân Ngử Kỳ trắng nõn dưới sắc đỏ của áo cưỡi và màu đen của ga giường, tạo ra sự đối lập rất lớn. Sự khác biệt của ba màu sắc này ở trên người Ngử Kỳ tạo ra sự quyến rũ lạ thường. Mái tóc dài tán loạn, cả người Ngử Kỳ nhẹ nhàng lắc vòng eo mảnh khảnh. Vào lúc cô khiêu vũ eo nhỏ tạo ra cảm giác vô cùng phong tình, vào lúc này cũng tỏa ra một cảm giác quyến rũ vô hạn, vô cùng dụ dỗ người khác.

Bị cô hấp dẫn lý trí, Cố Quân Lăng tan rã trong nháy mắt, không quan tâm sự phản kháng yếu ớt bằng cách khép hai chân lại của Ngử Kỳ, anh tách hai chân cô ra. Thân dưới vô cùng cứng rắn nóng bỏng đặt vào hoa huyết đã mở ra của cô. Dùng sự dịu dàng và sức mạnh từ trước đến nay chưa từng có từng bước thâm nhập vào hoa huyết.

Cảm nhận được sự đau đớn ở thân dưới, hai tay Ngử Kỳ cào lên vai Cố Quân Lăng, móng tay xước mà được cắt ngắn bám thật sâu vào bả vai anh, có hơi đau đớn nhưng rất nhanh cô không nhận được bất đầu rên rỉ.

Nghe thấy tiếng rên rỉ, tinh thần Cố Quân Lăng trở nên hăng hái tiến thẳng vào nơi sâu nhất thì ngừng lại. Chịu đựng dục vọng đang gào thét, yên lặng chờ Ngử Kỳ thích ứng, anh cầm lấy một tay Ngử Kỳ đặt trên vai mình, dọc theo cổ tay tinh tế hôn lên bàn tay rồi đến đầu ngón tay, ngậm lấy đầu ngón tay cắn nhẹ rồi nuốt vào. Ngử Kỳ ngờ ngác nhìn anh, cảm thấy tình cảnh này vô cùng gọi tình, toàn thân không tự chủ được dần mềm nhũn.

Cố Quân Lăng cảm nhận được sự siết chặt, giữ nửa thân dưới đang nóng như lửa đốt mãnh tiến vào. Vách tường trong hoa huyết tinh tế ẩm áp nhẹ nhàng mấp máy, chỉ riêng điểm này khiến anh sắp mất đi khả năng khống chế, cố gắng đè ép khoái cảm đang chạy loạn trong cơ thể.

Cố Quân Lăng tách hai chân của Ngử Kỳ ra đặt trên khuỷu tay mình, hai bàn tay nắm chặt lấy eo nhỏ của cô, dùng sức va chạm. Rất nhanh, hoa huyết lúc đầu còn khô bây giờ trở nên trơn và ẩm ướt. Động tác Cố Quân Lăng càng dễ dàng, tốc độ và sự va chạm càng ngày càng tăng lên.

Tay Ngử Kỳ túm chặt lấy tấm ga bên dưới, cúi đầu mị ý tràn lan, lời nói ra trở thành tiếng ngậm nga yêu kiều.

“A... Quân Lăng... a nhanh... quá a...”

Cố Quân Lăng nghiêng người về phía trước, cầm hai chân Ngử Kỳ đẩy lên cao, Ngử Kỳ thường xuyên luyện vũ đạo, cơ thể cực kỳ mềm dẻo nên động tác này rất dễ dàng. Cố Quân Lăng không ngừng di chuyển trên người cô, phì phò nói.

“Cô bé khẩu thị phi tâm (1), cái miệng này nói như vậy nhưng rõ ràng phía dưới không ngừng ra sức giữ lấy anh...”

(1): Nói một đằng nghĩ một nẻo

Kế tiếp Cố Quân Lăng càng ngày càng va mạnh vào tâm của hoa huyết, Ngử Kỳ không ngừng nhận được khoái cảm chỉ có thể bất lực suyết chút nữa hết lên. Âm thanh nhỏ nhẹ và mê người đan vào nhau tạo ra một bản nhạc khiêu gợi, cả hai người đều mê luyến đối phương.

Theo sau một tiếng khàn khàn nhẹ nhàng là âm thanh thét chói tai ngăn ngủi, căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ là trong không khí nồng đậm mùi vị kích tình không tiêu tan.

“Làm thêm một lần nữa được không?”

“Mệt mỏi quá rồi.”

“Thêm một lần nữa.”

“Ồ... ừm...”

Không lâu sau, trong không khí lại một lần nữa vang lên những âm thanh kịch liệt, “Khoan đã, khoan đã.” Tiếng nước và tiếng va chạm loáng thoáng vang lên.

“Anh... A đã nói... Aha chỉ... ừm làm thêm... Một lần mà...”

“Ngử Kỳ ngoan, lần cuối cùng.”

“Ồ ô.. gát người...um a”

Trong phòng cảnh xuân sắc kéo dài tới bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Nhân Vật Phản Diện Là Hồn Ma (1)

Khi Ngừ Kỳ đi vào một quyển tiểu thuyết mới, địa điểm bắt đầu không phải là trên giường nghìn bài một điệu như mọi khi.

Thời điểm cô mở mắt ra, ánh nắng mặt trời nhàn nhạt xuyên qua vòm lá thưa thớt rơi xuống mặt cô nhưng không làm cho người ta cảm thấy ấm áp, ngược lại trong lòng trào dâng một luồng ý lạnh.

Đây là một cánh rừng cây cối nhỏ thưa thớt, tuy là mùa xuân, nhưng trên các chạc cây không hề có bóng dáng chồi non, duy độc thân cây khô héo vụn vẹo, nom hơi dữ tợn cắm trên mặt đất màu đen. Xung quanh im lặng có chút quỷ dị, không nghe thấy nửa tiếng chim hót, âm thanh duy nhất đến từ hai học sinh lưng đeo balo leo núi đi trước mặt cô. Mỗi bước đi của hai người tạo thành tiếng động do đạp lên lá khô khiến nó vỡ vụn.

Ngừ Kỳ hơi tạm dừng một chút, sau đó bất động thanh sắc cất bước đuổi kịp tốc độ hai người, một bên nhanh chóng sửa sang lại tài liệu trong đầu.

Bối cảnh lần này khác hẳn trước kia. Đây là một bộ tiểu thuyết kinh dị, có kịch tình quen thuộc: ba bạn sinh viên nghỉ hè rảnh rỗi, thám hiểm một ngọn núi hẻo lánh, ngủ lại trong một ngôi biệt thự nghe đồn bị ma ám, sau đó trải qua một loạt sự kiện thần bí, kỳ lạ.

Nam chính Trần Văn là chủ tịch hội sinh viên, trầm ổn giỏi giang cộng với tướng mạo đường đường nên là thần tượng trong lòng cả đàn chị lẫn đàn em. Nữ chính Thư Mạn là hội trưởng hội văn học, đọc đủ tứ thư, khí chất thanh cao, là nữ thần trong mộng của đàn anh lẫn các em trai khóa dưới. Có thể nói hai người là đôi kim đồng ngọc nữ mọi người cực kỳ hâm mộ trong trường học.

Thân phận lần này Ngừ Kỳ xuyên qua là Lâm Ngừ Kỳ, tạm coi là đàn em của Trần Văn và Thư Mạn. Vì theo đuổi nam chính mà cô ý tiếp cận nữ chính, dùng tình bạn của nữ chính làm bàn đạp, do đó có cơ hội kết bạn với nam chính. Cô là một cô gái giỏi tính kế ngầm nhưng bề ngoài luôn tỏ vẻ dịu dàng, lương thiện. Nói đúng thuật ngữ thì Lâm Ngừ Kỳ chính là một ngụy Bạch Liên Hoa rất cao tay.

Cô cao tay đến độ khiến Thư Mạn coi cô thành bạn thân nhất, không gì giấu cô, thậm chí ngay cả Trần Văn đều cho rằng mọi mặt cô luôn vì Thư Mạn suy nghĩ, do đó luôn cảm kích cô.

Nhưng thời điểm trong ngôi biệt thự ma quái, ba người liên tục gặp nguy hiểm, bộ mặt thật của Lâm Ngừ Kỳ chính thức bại lộ. Cuối cùng thậm chí vì để mình chạy thoát mà cô đẩy Thư Mạn ra làm mồi dụ —— Cô gái này dùng hành động của mình tạo ra ví dụ hoàn mỹ thế nào là nữ phụ độc ác.

Điều Ngừ Kỳ cần phải làm là trở thành một nữ phụ ác độc còn cao tay hơn —— nếu đóng kịch phải đóng đến cùng, nửa đường bại lộ chưa bao giờ xảy ra trên người cô.

Đương nhiên, mục đích của cô không phải là giả vờ ôn nhu, lương thiện để được Trần Văn ưu ái, mà vì nhân vật nam phụ phản diện trong tiểu thuyết này —— Nhan Bộ Thanh.

Có thể nói đây là nhân vật phản diện đặc sắc nhất từ hồi cô bước chân vào nghề dựng phim.

Hắn là một hồn ma, hoặc dùng từ ngữ học thuật hơn để miêu tả là —— oán linh.

Về phần cốt cuộc vì sao hắn trở thành một oán linh, chiếm cứ ngôi biệt thự tại vùng đồng không mông quạnh này thì trong truyện không nhắc tới. Điều này rất bình thường, nhiều truyện kinh dị đều lấy sự ám ảnh làm kinh dị, nguyên nhân thật sự không quan trọng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Trần Văn và Thư Mạn phía trước đã ngừng nói chuyện với nhau, Ngừ Kỳ tiến lên vài bước sóng vai với bọn họ, “Sao vậy?”

“Có chút kỳ quái.” Trả lời là Trần Văn, anh đẩy mắt kính ở sống mũi, chỉ về phía trước: “Những chỗ khác cỏ dại mọc tràn lan mà xung quanh biệt thự không hề có một ngọn cỏ.”

Ngừ Kỳ tự nhiên biết này lý do vì xung quanh biệt thự tràn ngập oán khí, nhưng cô giả vờ không có việc gì cười, “Có thể do anh suy nghĩ nhiều.” Dứt lời cô nhẹ nhàng nắm tay Thư Mạn, đi trước dẫn đầu.

Trần Văn bất đắc dĩ nhìn các cô, nhưng vẫn đi theo.

Thư Mạn quay đầu nhìn thoáng qua Trần Văn, quay đầu nói với Ngừ Kỳ, “Em có cảm thấy càng tới gần biệt thự trong lòng càng áp lực không?”

Ngữ Kỳ đang nhìn chằm chằm một căn phòng ở lầu hai, nghe vậy vô tâm vô phé cười một cái, đáp có lệ, “Không, chắc là chị bị tác động của tâm lý đây.”

Thư Mạn nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn theo sát bước chân cô tiến về phía trước —— vốn dĩ cuộc thám hiểm này do cô ấy đề xuất, nếu lâm trận bỏ chạy thật sự rất mất mặt, huống chi còn mất mặt trước đàn em của mình.

Đây là một ngôi biệt bô hoang đã lâu, bức tường ngoài loang lổ, hai cánh cửa sổ lầu một đều có tấm ván gỗ đóng đinh. Phòng bên phải trên tầng hai có một cái ban công, một cánh cửa sổ phòng bên trái lung lay sắp đổ, cửa chính rộng mở, từ xa đã trông thấy một cái xô pha cũ nát lòi cả bông bên trong và một cái bàn trà bằng gỗ gãy một chân.

Cách cửa lớn ba bước thì Thư Mạn dừng lại, Ngữ Kỳ liếc cô một cái, nở nụ cười sau đó bước lên bậc thềm, vào trong nhà.

Tất cả cửa sổ ở tầng một đều bị tấm ván gỗ đóng đinh, cho nên ánh nắng rất khó xuyên vào, ánh sáng bên trong vô cùng tối tăm. Vừa bước vào cửa đã có một hơi thở âm lạnh đập vào mặt, mang theo mùi lá cây ẩm mốc khó ngửi. Ngữ Kỳ tạm dừng trong chốc lát mới tạm thích ứng với hoàn cảnh, giờ chân tiếp tục tiến lên.

Thấy cô định bước trên cầu thang, bên ngoài Thư Mạn rốt cục không nhịn được mở miệng, “Ngữ Kỳ! Chờ một chút!”

Ngữ Kỳ ngừng lại, xoay người xem cô, “Sao thế chị?”

Thư Mạn há mồm, toan nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thờ dãi, “Một mình em đi lên không an toàn.” Dứt lời kéo Trần Văn vào trong.

Khác với Ngữ Kỳ vừa vào đã định lên tầng hai, bọn họ vào cửa liền lấy ra đèn pin trong ba lô, bật đèn, xem xét xung quanh với tư thế phòng bị.

Nhìn thấy tình huống biến thành như vậy, Ngữ Kỳ cũng đành ở lại lầu một với họ.

Trần Văn giật giạt cổ tay, chiếu sáng cái bàn gỗ trong góc, cột sáng từ đèn pin Thư Mạn cũng chiếu sang, nhẹ giọng cảm thán một câu, “Thiệt nhiều mạng nhện ——”

Ngữ Kỳ đứng phía sau bọn họ, hơi cao giọng nói, “Trên bàn hình như có cái gì đó.”

Trần Văn di chuyển cột sáng, vì thế ba người đều thấy rõ ràng. Đó là một cái bút máy kiểu dáng cũ kỹ, Thư Mạn vươn tay ra cầm lấy, mở nắp bút xem, không có phát hiện gì đặc biệt nên thả nó về chỗ cũ.

Ngữ Kỳ thấy bọn họ ngó nghiêng gần hết tầng một nên mở miệng đề nghị lên lầu —— Vừa rồi trước khi vào trong cô trông thấy hình như ở một bên cửa sổ lung lay trong căn phòng bên trái trên tầng hai hiện lên một bóng dáng mờ mờ.

Nguyên bản Thư Mạn có chút sợ hãi, nhưng mà ngay người trong chốc lát ở lầu một cũng không gặp chuyện ma quái gì, cô cũng yên lòng, tùy ý ừ một tiếng, “Vậy lên lầu đi, tranh thủ lúc trời còn sáng thu dọn một chút, đêm nay chúng ta qua đêm ở đây.”

Biệt thự nằm ở nơi hẻo lánh, bọn họ đi đến đây tốn mất nửa ngày, hiện tại quay về không kịp nữa. Huống chi họ đặc biệt chạy đến nơi hoang vu này không phải chỉ ngó một lúc rồi đi, cái gọi là thám hiểm ít nhất phải ở trong này hai, ba ngày trải nghiệm một chút.

Ai ngờ ba người chưa lên lầu, chẳng nhau có tiếng “Bộp”, trong không khí yên tĩnh tiếng động càng đột ngột hơn.

Thư Mạn quay đầu lại trước, lia đèn pin trong tay, nhẹ nhàng thở ra, “Không sao, là cái bút máy ban nãy rơi xuống.” Dứt lời dẫn đầu chạy lên lầu, Trần Văn quay đầu nhìn đằng sau rồi lên lầu theo, riêng Ngữ Kỳ đứng yên tại chỗ, hơi nhíu mày.

Theo vật lý, vì bút máy có nắp bút, vô luận như thế nào cũng không lẫn khỏi mặt bàn, như vậy... làm sao nó rơi xuống?

Ngữ Kỳ đến gần, kiểm tra qua cái bàn, đủ bốn chân, độ dài các chân tương đương cho nên không tồn tại khả năng mặt bàn bị nghiêng khiến bút máy rơi xuống đất.

Như vậy chỉ còn lại một khả năng cuối cùng, cô cúi người nhặt cái bút máy kia lên, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, sau đó nhìn xung quanh, khẽ nói, “Xin lỗi, chúng tôi tùy tiện động vào đồ của bạn.”

Nếu không phải đối tượng nhiệm vụ lần này là hắc, dù Ngữ Kỳ bình tĩnh lý trí đến mấy cũng không giả vờ tỉnh bơ đứng nói chuyện với một hồn ma. Nếu nói không sợ tí gì là gạt người, nhưng nếu đã chọn nghề này, không thể vì chút khó khăn nhỏ nhọ mà cô dừng bước.

Thật lâu sau, cái bút máy trên mặt bàn giật giật, ngòi bút nghiêng thành một góc rất nhỏ, như thể ngón tay chỉ hướng ra cửa.

Ngữ Kỳ tự nhiên hiểu nó có ý gì, hắc bảo mình rời khỏi nơi này.

Điều này rất bình thường, hắc là một oán linh, không phải tiểu tinh linh đơn thuần lương thiện trên núi, sẽ chỉ thị phương hướng cho người khách lạc đường. Bởi vì oán hận thế giới này mà hắc vẫn quanh quẩn trên thế gian, hiện tại chưa ra tay đã coi là tốt tính.

Ngữ Kỳ âm thầm thở dài, lắc đầu, “Tôi xin lỗi quý rầy bạn nhưng trời đã tối muộn, nếu hiện tại ra khỏi đây, ba người chúng tôi chỉ có thể ăn ngủ dã ngoại.”

Lần này cô không nhận được lời đáp, có điều hơi thở càng ngày càng âm lãnh, giống như tất cả cảm xúc tối tăm, âm u trên thế giới đều tập trung trong góc này, áp lực vô hình chậm rãi thúc đẩy làm con người không thở nổi.

Ngữ Kỳ vô cùng bình tĩnh đứng yên tại chỗ, không hoảng hốt không mất bình tĩnh, cô nhẹ nhàng nói, “Có lẽ, chúng tôi có thể làm gì đó cho bạn để bồi thường?”

Trong nguyên tác, bởi vì bộ xương hần bị vứt ở nơi hoang dã thể nên oán khí, sự bất bình ngưng tụ thành thân thể, sau khi hai nhân vật chính giúp hần lượm xương cốt mới có thể an toàn rời đi.

Cho nên Ngữ Kỳ đoán, hần cần có người đến giúp hần hoàn thành chuyện này.

Chiếc bút máy trên mặt bàn hơi run, hơi thở âm lãnh trong phòng ngưng trệ một lúc, như thể chủ nhân ngôi biệt thự này đang cân nhắc.

Sau một lúc lâu, hơi thở đậm đặc như có thực thể chậm rãi thối lui, giống như nước biển màu đen từ từ chảy xuống, không khí tươi mát bên ngoài một lần nữa rót vào.

Ngữ Kỳ thở phào, khi trông thấy ánh mặt trời ngoài cửa, trong nháy mắt như cảm thấy đã qua mấy đời.

Cô quay đầu, khẽ gạt đầu với cái bút máy trên bàn, “Cảm ơn.” Sau đó không quay đầu lại đi lên tầng hai.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nhân Vật Phản Diện Là Hồn Ma (2)

Thư Mạn thấy Ngữ Kỳ lâu không lên, một bên lấy đồ gì đó trong ba lô ra ngoài, một bên dặn Trần Văn đi xem tình huống.

Khi Ngữ Kỳ vừa đặt chân lên cầu thang thì nhìn thấy Trần Văn chạy chậm xuống lầu. Nói thật, trong mắt tiểu nữ sinh hơn mười tuổi, một nam sinh như thể rất cuốn hút.

Gương mặt trẻ trung tuấn lãng, ánh mắt trầm tĩnh ôn hòa, hơn nữa anh mặc áo phông trắng đơn giản bạch càng nổi bật cảm giác sạch sẽ tuấn tú, đủ để bắt được trái tim một cô gái trẻ trong nháy mắt —— chẳng trách trước kia Lâm Ngữ Kỳ thích anh ta như vậy.

Nhưng Ngữ Kỳ không phải tiểu nữ sinh, cô đã trải qua nhiều chuyện, gặp quá nhiều người đàn ông vĩ đại, cho nên trong mắt cô, Trần Văn tạm được coi là một chàng trai tài giỏi. Cậu ta còn rất ngây ngô, có lẽ giữa đồng bạn cùng trang lứa tuổi, có vẻ đủ trầm ổn giỏi giang, nhưng đặt bàn cân so sánh với những người thực sự trải qua sóng gió, cậu ta chưa đủ thành thực.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, tự nhiên cười, gần là nụ cười mỉm kiểu lễ phép, chứ không phải nụ cười rạng rỡ biểu đạt hảo cảm của cô gái đối nam với chàng trai. Cô nhìn lên lầu, “Chị Thư Mạn chờ sốt ruột à?”

Trần Văn gạt gạt đầu, đang định nói gì, đột nhiên tay vịn cầu thang bên tay trái lách cách một tiếng rồi gãy đôi từ chính giữa. Vốn dĩ gỗ tay vịn lâu năm đã mục, dưới cảnh này liên tục gãy đổ, trong nháy mắt gãy xuống một đoạn. Sự việc xảy ra quá đột nhiên, Trần Văn không kịp phản ứng, không giữ được thăng bằng nên cả người nghiêng về phía ngoài cầu thang.

Nơi này cách mặt đất không cao nhưng tuyệt đối không thấp, không phòng bị ngã xuống chắc chắn sẽ gãy xương, vận khí kém một chút chưa biết chừng mất cả mạng sống.

Bất luận là lo lắng với nhiệm vụ cần thúc đẩy nam nữ chính hay xuất phát từ lương tâm cơ bản nhất của một người, Ngữ Kỳ đều không hy vọng anh gặp chuyện không may.

Cô ngăn người mấy giây rồi vội vàng xông lên, lanh lẹ nắm chặt cổ tay anh, ý đồ kéo anh ta lên, song trọng lực cộng thêm quán tính quá lớn. Cơ thể này lại là một cô gái nhu nhược, không có lực lượng chống chọi với con sóng dữ, vì thế kết quả biến thành hai người cùng nhau ngã xuống.

Ý thức rơi vào một màn hắc ám, không biết qua bao lâu, hình như cô nhìn thấy ánh sáng le lói, ánh sáng kia càng ngày càng chói mắt, khiến người ta không thể không mở to mắt.

Thời điểm tầm nhìn trở nên rõ ràng, Ngữ Kỳ phát hiện bản thân đang ở trong một trạng thái kỳ lạ lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống mọi thứ.

Không, không phải cô biến thành Quỷ Hồn gì đó, nếu mạnh mẽ phải đưa ra một đáp án, đại khái là cô thấy được cảnh tượng tái hiện nhiều năm trước.

Đó là một ngày mưa dầm dề, tuy rằng sắc trời âm trầm, nhưng biệt thự trước mắt không rách nát như bọn họ chứng kiến —— thời gian lùi về nhiều năm

trước, thời khắc nó vẫn tinh xảo xinh đẹp.

Như có một lực lượng vô hình dẫn đường cho cô, Ngũ Kỳ phát hiện trước mắt chính mình biến thành tình cảnh bên trong biệt thự, ở trong góc phòng khách lầu một, một bà mẹ trẻ cả người co rúm lại với đứa con tầm bảy, tám tuổi. Hai người hoảng sợ nhìn người đàn ông đối diện, chiều cao trung bình, tướng mạo hung ác.

Như đang xem diễn kịch câm, Ngũ Kỳ không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn đến tình tiết tiến triển như thế nào.

Hai mẹ con bị nhốt trong phòng bên trái lầu hai, mục tiêu của người đàn ông trung niên hình như là bà mẹ trẻ kia. Cách vài ngày, hẳn lại cầm tóc cô kéo cô ra ngoài, nhiều giờ sau quảng cô quần áo không chỉnh tề về. Bé trai sợ hãi và tuyệt vọng mà không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân mình chịu ngược đãi.

Từng ngày qua đi, bà mẹ trẻ xinh đẹp dần phai tàn nhan sắc, cậu bé ngày xưa cũng dần lớn lên. Cậu có gương mặt đủ khiến mọi cô gái ái mộ, ngũ quan tinh xảo, tuấn tú lịch sự tao nhã. Ngoài cái đó, trên người cậu có một loại khí chất rời xa huyền ảo, làn da trắng như thể đồ sứ quý giá nước Anh, ánh mắt trống rỗng mà u buồn, mang theo thâm trầm tuyệt vọng, giống như đến từ địa ngục tối tăm nhất ở thế giới này.

Khác biệt với chàng trai trẻ sống dưới ánh mặt trời khác, cậu như một đóa hoa lẳng lặng sinh trưởng ở nơi âm u, thần bí mà đen tối, lại mang theo một loại khí chất làm người ta mê muội.

Ngũ Kỳ lẳng lặng nhìn câu chuyện quá khứ có thể coi là bi kịch, thẳng đến khi chàng trai tóc đen tên Nhan Bộ Thanh đứng bên cửa sổ nhẹ nhàng quay đầu, ánh mắt trống rỗng thẳng tắp đối diện với cô, như nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Ánh mặt trời mỏng manh chiếu lên sườn mặt gần như hoàn mỹ của anh lại không thể tạo cho người khác nửa phần cảm giác ấm áp, ngược lại khiến cho người ta cảm nhận được một chất dịch đặc kịt cổ quái, giống như có chất lỏng âm urot, lạnh lẽo từ bàn chân lan tràn tới đỉnh đầu.

Sau đó Nhan Bộ Thanh hơi nghiêng đầu, nở một nụ cười quý dị mà nhạt nhẽo với cô, xinh đẹp tinh xảo không giống người phàm nhưng cũng biến hoá kỳ lạ, âm lãnh.

Tâm thần Ngũ Kỳ chấn động, chưa kịp hoàn hồn, cô lại mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện bản thân nằm trên mặt đất lạnh như băng. Trần Văn nằm ở bên cạnh, có vẻ còn đang hôn mê.

Nương theo ánh sáng yếu ớt, Ngũ Kỳ nhìn thấy bản thân đang ở một căn phòng chứa đồ chật hẹp. Mặt đất dưới người đầy tro bụi, một góc sáng sủa kết đầy mạng nhện, ánh sáng duy nhất đến từ ngoài cửa có vẻ do họ phá.

Lúc mới vào cửa, thật ra ba người chỉ xem xét qua tầng một, khi đó không phát hiện căn phòng chứa đồ bên cạnh cầu thang này. Những điều vừa mới trải qua như là cảnh trong mơ, cô cũng không trông thấy điều gì có liên quan chứng tỏ đây là một nơi quan trọng.

Tuy rằng thoạt nhìn căn phòng này không trọng yếu, nhưng ở nơi này có một cỗ hơi thở làm cô cảm thấy rất quen thuộc, cảm giác nồng đậm lạnh như băng cực kì nhóp nhép, giống nhau rơi xuống vũng bùn tuyệt vọng sâu nhất thế giới, mang theo oán hận muốn kéo mọi người tiếp xúc vào vực sâu không đáy.

Ngũ Kỳ hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại, đơn giản kiểm tra bản thân, may mắn vừa rồi ngã ngoài hơi bị bầm tím thì không gãy xương. Sau đó, cô lay Trần Văn tỉnh, hình như anh ta không bị thương quá nặng nhưng có chút hoảng hốt.

Không đợi anh ta hoàn hồn, Ngũ Kỳ túm lấy anh vội vàng ra khỏi phòng, đi lên tầng hai.

Vừa rồi bọn họ ngã xuống dưới tạo thành tiếng động cực lớn, Thư Mạn trên lầu không thể không nghe được. Nguyên nhân khiến cô ấy không chạy xuống chính là cô ấy cũng rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Đợi đến khi Ngũ Kỳ và Trần Văn vội vàng đuổi tới căn phòng bên phải lầu hai, chỉ nhìn thấy chiếc gương to dùng vốn dĩ treo trên cửa không biết vì sao vỡ nát, còn mà Thư Mạn sinh tử chưa rõ nằm giữa mảnh vỡ thủy tinh, trên người vô số vết máu.

Trần Văn lúc này tỉnh táo lại, vội vàng xông lên ôm lấy Thư Mạn ra khỏi đồng mảnh vỡ, thật cẩn thận đặt cô xuống cái giường lớn.

May mà Thư Mạn chỉ chịu kinh hách và ngoại thương, vẫn chưa thương tổn đến tánh mạng, nhưng nếu vết thương trên người cô chưa khỏi hẳn thì cô không thể đi đường. Trần Văn hình như cũng trật cổ chân, không có khả năng công cô đi một đoạn dài.

Cứ như vậy, tình huống biến thành ba người bị giữ lại trong biệt thự, không còn chỗ đi.

Trải qua mấy sự kiện bất ngờ liên tiếp, lại liên tưởng tới tin đồn ma quái quanh căn biệt thự này, ai đều cảm thấy kỳ quái. Sau khi bàn bạc, ba người quyết định cùng ở trong phòng này, đầu gi một người cũng không thể hành động một mình, ít nhất ở thời điểm phát sinh nguy hiểm có thể có nương tựa vào nhau.

Cũng may bọn họ sớm chuẩn bị sẵn thức ăn, nước uống đủ ở trong này mấy ngày, tiết kiệm một ít ngày ngốc ở lại thêm một đêm hẳn là không sao.

Hai ngày sau, tuy rằng không hề có chuyện lớn xảy ra, nhưng hai người Thư Mạn và Trần Văn khoảng một, hai giờ sẽ rơi vào cái bẫy nho nhỏ bất ngờ, mặc dù không đến mức nguy hiểm tánh mạng nhưng cực kì tà môn.

Kỳ quái là, ngoài ngày đầu tiên bị Trần Văn liên lụy rơi khỏi cầu thang, Ngũ Kỳ vẫn chưa gặp bất hạnh nào khác, giống như vị oán linh cô đơn kia buông tha cô. Ngũ Kỳ đoán là vì ngày đó cô hứa hẹn sẽ giúp hắn, mà việc nhặt hải cốt chỉ cần một người là đủ, cho nên Thư Mạn cùng Trần Văn xâm nhập lãnh địa của hắn vốn không có giá trị tồn tại.

Đương nhiên, hai người họ cũng phát hiện điều này, kỳ lạ thì kỳ lạ, ngại mặt mũi, họ không hỏi thành lời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi phát hiện ngoài trừ thích người đàn ông trưởng thành như Hàn thúc thúc, tôi còn thích đồ biến thái như vậy.

Emma muốn viết hần mạnh phải làm sao! ! !

Hơn nữa căn bản hần không có điểm nào mạnh, ngoại trừ bản mặt âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nhân Vật Phản Diện Là Hồn Ma (3)

Lại qua hai ngày, vết thương Thư Mạn tốt hơn một ít, Trần Văn trặc chân cũng khỏi tằm bầy, tám phần. Bọn họ dự định rời khỏi nơi đầy quỷ quái này, ai ngờ cánh rừng nhỏ liếc mắt một cái là có thể đi hết, thế mà họ đi mãi đi mãi không thấy điểm cuối. Vô luận chạy hướng nào, đi bao lâu, cuối cùng ba người đều quay lại biệt thự.

Người có tri giác đến mấy cũng biết trong đó có vấn đề.

Cho dù mỗi lần đều quay lại ngôi biệt thự, Thư Mạn và Trần Văn cũng không muốn bước vào trong biệt thự nửa bước, vì thế ba người tùy tiện chọn một mảnh đất trống ngồi xuống, im lặng đối diện với đồng đội, không nói được lời nào.

Không biết ngồi bao lâu, có mấy áng mây đen nặng nề không biết từ chỗ nào bay tới, bầu trời bỗng nhiên tối sầm, xung quanh dần dần bị không khí âm lãnh, trầm trọng bao phủ.

Tựa như để hiệu ứng cho bầu không khí điển hình trong các bộ phim kinh dị, một cơn cuồng phong kéo tới, thổi rừng cây cách đó không xa nghiêng ngã, loạt xoạt.

Xem ra bọn họ sắp nghênh đón một cơn bão không nhỏ, cân nhắc mãi, ba người quyết định tạm thời vào biệt thự trú mưa.

Vì không để mưa gió hắt vào, bọn họ đóng chặt cửa chính, bởi vì khóa cửa sớm lung lay do rỉ sét, cho nên họ kéo tủ giấy chặn trước cửa. Sau đó, tất cả ngồi xuống sofa, trầm lặng nghe tiếng sấm tiếng mưa rơi ngoài phòng.

Ban đầu mọi cửa sổ ở tầng một đều bị đóng đinh, hiện tại cửa lại đóng chặt, cho nên trong đây tối đến nỗi không thấy năm ngón tay, may mắn sofa có vẻ nhỏ, ba người ngồi kín ghế, cho dù không nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của đồng đội.

Không biết là không khí rất áp lực hay nguyên nhân nào khác mà chẳng ai mở miệng. Thư Mạn trầm mặc nép vào mạn sườn Trần Văn, còn Ngũ Kỳ khoanh tay trước ngực ngả lưng dựa vào sofa, im lặng nhìn chằm chằm hư vô hắc ám.

Ngồi trong chốc lát, bỗng nhiên có cơn buồn ngủ mãnh liệt kéo tới, Ngũ Kỳ bất tri bất giác rơi vào giấc ngủ say.

Lại là cảm giác giống lần trước, ý thức bị hút ra, lịch sử nhiều năm trước tái hiện trước mắt.

Đồng dạng là một đêm đầy bão tố, bởi vì người đàn ông kia sơ sót, người mẹ chịu đủ mọi chà đạp rốt cục tìm được một cơ hội chạy trốn, nhưng không may cô buộc phải chọn lựa giữa hai phương án. Thứ nhất, một mình chạy ra ngoài, thoát khỏi cái nơi làm con người không thể hít thở nổi này; hai quay về căn phòng mang theo đứa con cùng trốn chạy.

Nếu chọn cái thứ nhất, cô có chín phần nắm chắc thành công đào thoát, nhưng nếu chọn cái thứ hai, cô phải tìm cách mở cửa căn phòng bị khóa trước khi gã kia quay về. Người mẹ chần chừ một lúc, cuối cùng chọn giải pháp thứ nhất, một mình ly khai.

Như chịu lực lượng vô hình dẫn đường, Ngũ Kỳ thấy trước mắt cảnh tượng biến thành người mẹ kia lao đảo bỏ chạy giữa giông bão, rời khỏi biệt thự đi, đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng. Sau một lúc, hình ảnh trước mắt lại một lần nữa chuyển hoá, cô xem một cậu bé tóc đen cô đơn tựa người cạnh cửa sổ, lặng lẽ nhìn mẹ của mình chạy trốn.

Cửa sổ mở toang, cuồng phong dạt hạt mưa lạnh lẽo vô tình nhảy vào phòng, làm ướt tóc đen trên trán cậu, bên trong cặp mắt xinh đẹp mà trống rỗng từ từ trào dâng sự hung ác nham hiểm, hơi thở lạnh như băng đặc quánh chằm chằm tỏa ra từ người cậu.

Đứng ở góc độ của người mẹ, có lẽ làm như vậy là lựa chọn thích hợp nhất, dù sao nếu chọn cách sau, có khả năng cả hai người không thể đào thoát, bị

giảm cảm tại nơi quý quái này đến khi chết. Nhưng đứng trên lập trường của Nhan Bộ Thanh, sự lựa chọn của cô đại biểu cho buông tay và phản bội hoàn toàn. Cảm giác đau đến tận tim gan khi bị mẹ ruột vứt bỏ đau đớn hơn mọi thứ khác.

Ngữ Kỳ có chút đồng tình với cậu nhưng tất cả thuộc về quá khứ, cô không thể thay đổi chuyện gì.

Cho nên cô khẽ thở dài một hơi, im lặng quan sát diễn biến.

Sau khi người đàn ông kia trở về thì phát hiện người phụ nữ chạy trốn, gã giận tím mặt, mà đối tượng gã trút giận biến thành Nhan Bộ Thanh.

Hình ảnh kế tiếp như thể bị ấn nút tua nhanh. Cô trông thấy cậu bị nhốt vào phòng chứa đồ chật chội cạnh cầu thang. Không gian nhỏ hẹp đầy bụi bặm, chóp mũi tràn ngập mùi ẩm ướt khó ngửi, mà hai tay cậu bị gài trói chặt vào một thanh sắt sau lưng, mất hết tự do.

Một khi cánh cửa phòng đóng lại, bên trong là một khoảng tối đen, giờ tay không thấy nắm ngón tay.

Kế tiếp là hắc ám và tĩnh mịch, không biết qua bao lâu, ý thức của cô rốt cục rời khỏi phòng chứa đồ bức bối, tù túng.

Ngữ Kỳ chậm rãi tỉnh lại, phát hiện mình nằm co quắp trên sô pha, mà hai người Thư Mạn và Trần Văn đã không thấy bóng dáng.

Cô ngẩn người, sau khi xem câu chuyện này, suy nghĩ đầu tiên của cô là bọn họ giống người mẹ kia, lựa chọn một mình rời đi. Tuy nhiên, khác hẳn với Nhan Bộ Thanh, cô chưa bao giờ kỳ vọng gì vào họ. Người duy nhất cô tin nhiệm là bản thân, cho nên cô không cảm thấy bị tổn thương.

Từ từ ngồi dậy, cô nghe được lâu hai đột nhiên vang lên tiếng Thư Mạn khóc gào và tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Sững sờ trong giây lát, cô không kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy lên lầu, chạy vào căn phòng có cửa sổ thủy tinh vỡ một nửa thì thấy Trần Văn nửa ngồi trên mặt đất, trong lòng ôm Thư Mạn liên tục gào khóc.

Ngoài cửa sổ bỗng dưng có một tia sét, chiếu sáng khuôn mặt Trần Văn không biểu cảm và Thư Mạn sợ hãi tới cực điểm, Ngữ Kỳ thông thả bước lại gần, khẽ hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Thư Mạn lại giống như không nghe thấy câu hỏi của cô, thần sắc kích động xen lẫn mờ mịt, một đôi mắt xinh đẹp không có tiêu cự nhìn phía trước.

Trả lời cô là Trần Văn, anh ta giữ chặt lấy cánh tay Thư Mạn, nói, “Không biết, ban nãy cô ấy đột nhiên chạy lên tầng hai, thời điểm tôi đuổi kịp thì nhìn thấy cô ấy đẩy cửa sổ ra, định nhảy xuống.”

Ngữ Kỳ trầm mặc một lát, nhìn một vòng xung quanh, nhận ra cảm giác lạnh như băng đặc quánh giờ giờ phút phút lớn vồn quanh mình ngày càng dày đặc. Cô quyết định rất nhanh, “Đây không phải nơi ở lâu, chúng ta ra khỏi đây trước đã.”

Một lát sau Trần Văn đồng ý, cúi người dùng một tay ôm ngang hông Thư Mạn. Nhưng thời điểm ba người đi đến cửa, không một dấu hiệu báo trước cánh cửa gỗ kia đóng rầm trước mặt họ.

Ngữ Kỳ ngẩn ra, tạm dừng trong chốc lát rồi tiếp tục tiến lên, vịn tay nắm cửa. Có điều, không rõ do tay nắm cửa đã cũ kỹ, lâu ngày không được sửa chữa hay nguyên nhân nào khác, cánh cửa như bị cố định, dùng cách gì cũng không thể mở ra.

Cửa sổ thủy tinh vỡ một nửa, trong cơn bão táp không hề bất kì tác dụng che gió che mưa. Gió lạnh không ngừng ào tới, hạt mưa to như hạt đậu nện xuống cửa sổ ‘tàn tạ’, không có chỗ nào không có hơi thở âm u, lạnh lẽo, như thể xâm nhập vào xương tủy.

Trần Văn bỗng nhiên mở miệng, trong giọng nói không thể che dấu sự kích động, “Em có cảm giác gì không?” Giọng anh ta là lạ, khác hẳn hình tượng trầm tĩnh, đáng tin ngày thường.

Ngữ Kỳ ngẩn người, quay đầu nhìn hắn, “Cảm giác gì cơ?”

“Như là... Có người siết cổ em”

Thời điểm Trần Văn nói câu này, Ngữ Kỳ chứng kiến làn da ở cổ anh ta có năm dấu tay lõm xuống rất sâu. Trong khoảng thời gian ngắn cô sững sờ, khi tỉnh táo, đột nhiên khé mắt liếc thấy trên cửa sổ thủy tinh không chỉ phản chiếu bóng dáng ba người, mà còn có một người cao gầy đứng bên cạnh Trần Văn, tay phải siết cổ anh ta.

Là Nhan Bộ Thanh, đáng vẻ hắn ta khác hẳn lúc cô gặp ở cảnh trong mơ, càng gầy hơn, hai má hõm sâu, đôi mắt đen kịt, gương mặt tái nhợt không có chút máu, song mọi thứ không ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của hắn.

Ngữ Kỳ tự nhận không phải một người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng trong bầu không khí âm trầm, nếu diện mạo đối phương dễ nhìn hơn một chút thì có thể làm cho người ta thêm ít dũng khí. Cô tiến lên từng bước, một bên đối chiếu với cửa sổ thủy tinh, vươn tay về phía một khoảng không giữa ba người, ý đồ khiến bàn tay hắn nói lòng, nói khẽ với Trần Văn, “Đưa Thư Mạn rời khỏi nơi này, mau!”

Trong dự kiến, cô không thể chạm vào mà xuyên thẳng qua cánh tay hắn, trong nháy mắt cô cảm thấy lạnh buốt, không tự chủ hơi run run.

Trần Văn thờ khá khó khăn, “Vậy còn em?”

Ngữ Kỳ không thèm nhìn anh ta thêm một lần, sốt ruột nói, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi mau! Nếu không đá bật được cửa thì dùng ghế phang!”

Trần Văn cắn chặt răng, nhưng vẫn nghe theo lời của cô, ôm Thư Mạn cố đập cửa, đi xuống lầu.

Ngữ Kỳ bình tĩnh đứng yên tại chỗ, nhìn Nhan Bộ Thanh trong thủy tinh thấp giọng nói, “Thả bọn họ, được chứ?”

Nhan Bộ Thanh chậm rãi thu hồi tay, ánh mắt xinh đẹp mà trống rỗng nhìn chăm chăm cô. Nửa ngày sau, khóe môi hằn hơi nhếch tạo thành một nụ cười đầy ý tứ, giống hệt như nụ cười lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhạt nhẽo lại biến hoá kỳ lạ.

Hắn hơi cúi đầu, nâng tay đặt lên thái dương của cô, động tác ôn nhu nhưng cười lạnh như băng, đôi môi mỏng hé mở, giọng nói trực tiếp xâm nhập vào đầu cô, “Bọn họ bỏ lại cô đi rồi.” Giọng điệu của hắn giống như đang thờ dài, “Nhân tính xấu xí như vậy, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nhân Vật Phản Diện Là Hồn Ma (4)

Tuy rằng trước mặt chỉ có không khí, nhưng bất luận là trên cửa sổ hay mảnh thủy tinh vỡ vụn tung tóe trên đất đều phản chiếu bóng dáng Nhan Bộ Thanh cao gầy.

Bạn không thể chạm vào hắn, nhưng hắn có mặt ở khắp mọi nơi.

Trên mỗi miếng thủy tinh vỡ phản chiếu rõ ràng hình ảnh: chàng trai thanh tú tóc đen hơi cúi người, ý cười hàm chứa nét lạnh như băng đưa tay nhẹ nhàng áp lên mặt cô gái, chậm rãi vuốt ve.

Động tác như vậy thường diễn ra giữa các cặp tình nhau yêu nhau đến độ khắc cốt ghi tâm, nhưng trong mắt hắn trống rỗng lạnh như khối băng và lệ khí dày đặc hoàn toàn phủ định khả năng này.

Ngữ Kỳ chỉ cảm thấy từ hai má truyền đến cơn lạnh thấm vào tận xương tủy —— cảm giác này rất khó chịu, như thể cơn rần nước áp sát vảy của nó vào da bạn, còn dùng đôi mắt không có ý tốt, lạnh lẽo, nhìn chăm chăm nhược điểm và sơ hở của bạn, chờ thời cơ một kích tất sát.

Cô nhin không được sợ run cả người, hơi nghiêng đầu né tay hắn, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói, “Xin anh để cho họ đi.” Dừng một chút, cô cam đoan, “Tôi có thể ở lại đây giúp anh.”

Nhan Bộ Thanh nghe vậy từ từ thu tay về, nhưng không có nửa phần ý tứ thỏa hiệp. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm mặt Ngữ Kỳ, khóe môi gọi lên độ cong xinh đẹp gần như quý dị, “Muốn tôi thả bọn chúng đi sao?” Hắn cười một cái, xoay người sang chỗ khác nhìn về phía ngoài cửa sổ, từ từ thì thào, “Thử cầu xin tôi xem, có lẽ tôi sẽ đồng ý.”

Hắn vừa nói, một bên dừng dung nhếch khóe môi, nửa cười nửa không nhìn Trần Văn ôm Thư Mạn chạy về phía rừng cây, đôi mắt đen xinh đẹp thoáng hiện lên một tia lệ khí thâm trầm và âm lãnh.

Nhất thời, ngoài cửa sổ một trận cuồng phong mãnh liệt nổi lên, mưa cũng to hơn lúc trước, giống như chúng nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Hắn lẳng lặng nhìn tất cả, trong mắt không có khoái cảm mà là trống rỗng. Về mặt hắn thân nhiên, từ trên cao nhìn xuống hai người phía dưới, trên người dần dần tụ tập hơi thở hắc ám.

Ngữ Kỳ trầm mặc nhìn cảnh tượng gần như có thể coi là hô gió gọi mưa, hơi khép hờ mắt, khẽ thở dài. Cuối cùng, cô nhìn bóng lưng hắn phản chiếu từ cửa sổ thủy tinh, gần từng tiếng, “Xin anh, buông tha bọn họ.”

Nhan Bộ Thanh buông tay, quay đầu bước đi nhưng không nhìn cô mà nhìn về phía cửa sổ thủy tinh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô trong kính, chậm rãi nói, “Buông tha bọn chúng sao?” Hắn cười một cái, khóe mắt đuôi lông mày tinh xảo không giống người thường, nhưng ý cười nơi khóe môi lạnh lẽo thấm vào da thịt, “Như vậy, ai buông tha tôi?”

Không đợi Ngữ Kỳ mở miệng, hắn lạnh lùng tiếp tục nói, “Tôi tha cô một lần, không có nghĩa là cô có thể can thiệp vào quyết định của tôi.”

Hắn xoay người, nhẹ nhàng dùng tay đẩy cằm cô lên, thì thầm vào tai cô, “Cô chẳng có điểm gì khác bọn chúng, chẳng qua cô hữu dụng hơn chúng chút xíu.”

Ngữ Kỳ im lặng mặc hắn làm gì thì làm, không tránh né, không phản kháng, chỉ lẳng lặng đối diện với hắn, đôi mắt đen lấp lánh bình tĩnh như nước, không hề sợ hãi hay hoảng hốt.

Cho dù là Nhan Bộ Thanh, cũng cảm thấy kinh ngạc một chút về mức độ giữ bình tĩnh của cô, hắn ngẩn người sau đó tựa tiểu phi tiểu hủi, “Cô không sợ tôi?”

Ngữ Kỳ không trả lời, mà chậm rãi gờ tay, nắm hờ lên cổ tay hắn. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, nhẹ nhàng mở miệng, “Làm vậy có ý nghĩa gì không? Buông tha bọn họ, cũng là buông tha chính bản thân anh.”

Nhan Bộ Thanh nhú nhú mày, hắn cụp mắt xuống, lẳng lặng nhìn tay cô nắm hờ cổ tay phải, giống như không nghe thấy điều cô nói, tự lẩm bầm “Hình như cô thật sự không sợ.” Hắn cười khế, “Đúng là con người to gan lớn mật.”

Ngữ Kỳ tự biết chiêu dụ dỗ này không có hiệu quả, vừa định buông tay, Nhan Bộ Thanh giật cổ tay, ngược lại chế trụ tay cô, cảm giác nhóp nhép lạnh như băng lập tức xâm nhập da thịt. Cô nhú mày, ngẩng đầu nhìn hắn.

Chàng trai tóc đen cúi đầu, khẽ nói, “Nhiệt độ cơ thể các người luôn ấm áp.” Da hắn trắng bột không có chút máu, khi im lặng cúi đầu làm cho người ta cảm giác u buồn và thần bí, nhưng nơi bị hắn cầm lại không thể tránh né cảm giác lạnh như băng cô đặc.

Hình như hắn tham luyến vuốt ve làn da của cô vậy, sau một lát, hắn ngẩng đầu xem cô, nhú mày, “Tôi có thể thả bọn chúng đi, nhưng cô phải trả một cái giá đắt.”

Ngữ Kỳ nhú nhú mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, “Cái giá gì?”

Mười phút sau, Ngữ Kỳ nằm trên chiếc giường lớn ở căn phòng bên phải trên tầng hai, hai tay đặt trước bụng, bình tĩnh hỏi, “Là như thế này sao?”

Nhan Bộ Thanh đứng cạnh cửa sổ, nghiêng đầu nhìn cô trong chốc lát, nhú mày ra lệnh, “Xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cửa.”

Ngữ Kỳ nhẫn nại nhắm mắt, làm theo lời hắn.

Chỉ chốc lát sau, chỗ trống bên cạnh hơi lõm xuống, tuy rằng không có tiếng động, nhưng Ngữ Kỳ biết, là hắn nằm xuống.

Quả nhiên, giây tiếp theo cô cảm giác có cánh tay lạnh như băng đặt ở eo mình, cổ chỗ cũng truyền đến cảm giác nhóp nhép lạnh như băng, chắc hẳn hắn tựa cằm vào đó.

Ngữ Kỳ run run vì lạnh một chút, song không giãy dụa, Nhan Bộ Thanh có vẻ vừa lòng, thoáng thả lỏng cánh tay, sau đó không có động tác nào khác.

Có lẽ si mê với nhiệt độ cơ thể của người sống khiến hắn đưa ra yêu cầu này —— giống như người hàng năm đặt mình giữa nơi đầy băng tuyết, nhiều năm sau rốt cục tìm được một đồng lửa, rõ ràng hắn tràn ngập khát vọng về sự ấm áp.

Cái ôm lạnh như băng kéo dài suốt một đêm, khi bình minh kéo đến, ánh ban mai đầu tiên xuyên qua cửa sổ thủy tinh vỡ nát, bao phủ người Ngữ Kỳ. Cô từ từ mở mắt, mới phát hiện Nhan Bộ Thanh đã đi.

Cô hơi gian nan giật giật thân thể đông cứng, kéo cái chăn bên cạnh cuốn lấy người, sau đó một lần nữa rơi vào mê man.

Thời điểm tỉnh lại là buổi chiều, Ngữ Kỳ khởi động người thì trông thấy phần đệm bên cạnh có dấu vết lõm xuống. Cô ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ thủy tinh, quả nhiên thấy Nhan Bộ Thanh ngồi ở mép giường.

Cô vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, cổ họng hơi tắc nghẽn, hỏi, “Bọn họ đi rồi à?”

Chàng trai tóc đen như thể không nghe thấy câu hỏi đó, hắn đứng lên, thong thả bước đến chỗ cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài. Một bên sườn mặt không hề có tí vết nào dưới ánh nắng nhợt nhạt giống như ngọc thạch. Im lặng một lúc, hắn quay đầu xem cô, con ngươi đen xinh đẹp trống rỗng và lạnh như băng, “Tôi không ngăn cản bọn họ rời đi.”

Ngữ Kỳ gật gật đầu, thoáng yên lòng. Dừng một chút, cô mở miệng hỏi, “Như vậy, anh cần tôi làm gì cho anh?”

Nhan Bộ Thanh không trả lời ngay, hắn nhẹ nhàng vươn tay sờ lên cửa sổ, ánh mắt có chút trống rỗng, “Cô từng nghe câu chuyện này chưa? —— có một con quỷ bị phong ấn trong một cái chai rất lâu, rất lâu. Một trăm năm đầu tiên, nếu có người giải thoát cho nó, nó bằng lòng thỏa mãn bất kì nguyện vọng nào của người nọ. Sang một trăm năm tiếp theo, có người thả nó, nó chẳng cho họ gì hết. Còn nếu có người thả nó vào năm thứ ba trăm, điều duy nhất người nọ nhận được là ma quỷ trả thù.”

Hắn chậm chậm đến gần cô, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt và ánh mắt u buồn trống rỗng đủ cướp lấy vô số trái tim các cô gái, “Nếu cô sớm xuất hiện, tôi sẽ cảm kích ông trời, nhưng hiện tại ——” hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thờ dài nói, “Quá muộn.”

Ngữ Kỳ nhú mày, “Có ý gì?”

“Ý tứ là —— cho dù cô hoàn thành việc tôi muốn cô làm, tôi sẽ không cho cô rời khỏi nơi này.” Nhan Bộ Thanh nghiêng người ngồi ở mép giường, nụ cười của hắn hoàn mỹ mà lạnh như băng. “Rất xin lỗi, tôi đã đánh mất lòng biết ơn, điều duy nhất cô nhận là bị nhốt vĩnh viễn.” Hắn làm như tiếc hận lắc lắc đầu, “Tôi có thể thả bọn họ đi, nhưng sẽ không để cô ra khỏi đây nửa bước.”

Ngữ Kỳ không cảm thấy quá sợ hãi, trên thực tế, trước khi nhiệm vụ hoàn thành cô không chủ động rời khỏi nơi này. Song cách nói của hắn không khiến cho người ta sầu lo, một người không có lòng biết ơn rất khó đã động.

Hiện tại hắn tỏ vẻ hứng thú về cô, tâm tình giống như một đứa trẻ cô đơn quá lâu có đồ chơi mới, đó là loại hảo cảm hơi hợt, không phải là thích.

Chờ đến khi hắn nhảm chán sẽ lấy tính mạng của cô, như đứa trẻ kia tàn nhẫn vứt bỏ món đồ chơi cũ.

Cô vốn trông cậy vào việc giúp đỡ hắn để nhận được hảo cảm, nhưng hiện tại xem ra, cho dù giúp hắn nhiều đến mấy cũng không nhận được hồi báo.

Ngữ Kỳ có chút mờ mịt.

Một người trong lòng tràn ngập oán hận và tuyệt vọng, căm ghét thế giới này, không còn lòng cảm kích, làm thế nào để hắn ta thích mình?

Rất khó để đưa ra một đáp án chính xác, phương pháp duy nhất Ngữ Kỳ nghĩ ra là trước hết giảm bớt cảm xúc tiêu cực của hắn.

Một lần tiến vào trạng thái quen thuộc kia, cô không áp dụng phương thức bằng quan lắng lắng như ban đầu, mà muốn cho cậu bé một ít an ủi.

Thời điểm cô đưa ra quyết định trên, chuyện kỳ lạ xảy ra, giống như bị ấn nút tua lại. Hình ảnh quay về lần đầu tiên cô quan sát, người mẹ trẻ trẻ xinh đẹp ôm cậu bé tóc đen co rúm trong góc, đối diện là người đàn ông trung niên vẻ mặt hung ác.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngữ Kỳ trở mất, thậm chí quên bống việc mình vừa định làm. Cô lảng lảng nhìn tất cả tái diễn, thẳng đến khi tiếng nói quen thuộc vang lên trong đầu.

“Cô đang hoang mang, nhưng có gì mà phải hoang mang.” Nhan Bộ Thanh mang theo chút ý tứ trào phúng nói, “Mọi thứ tái diễn một lần rồi lại một lần, theo đó sức mạnh của tôi càng ngày càng mạnh.”

Ngữ Kỳ nhíu mày, tiện tay nhặt miếng thủy tinh vỡ, quả nhiên Nhan Bộ Thanh đứng bên cạnh mình. Cô quay đầu nhìn hắn, “Sức mạnh gì? Sức mạnh từ nỗi oán hận? Vì cái này, anh ép buộc bản thân nhớ lại quá khứ đau khổ hết lần này tới lần khác, có đáng không?”

Nhan Bộ Thanh cười nhẹ, “Đau khổ? Không, tôi không còn đau khổ vì bọn họ, hai con người ngu xuẩn đó không xứng. Nhưng cô nói rất đúng, oán hận xác thực mang lại cho người ta sức mạnh.”

Lúc này người đàn ông trung niên bắt đầu đánh đập người mẹ kia —— bởi vì cô có ý đồ phản kháng. Cậu bé sợ hãi và tuyệt vọng, cậu co quắp người lại, chen chúc trong một góc nhỏ hẹp không ngừng khóc nức nở.

Ngữ Kỳ không khuyên bảo thêm. Cô đi đến trước mặt cậu bé, từ từ ngồi xổm xuống, thử thăm dò vuron tay đặt lên vai cậu. Tay cô không xuyên qua bờ vai cậu như dự đoán mà thực sự chạm vào cậu, rõ ràng cảm giác được cậu gầy gò và ốm yếu.

Hễ một người còn có chút lương tâm vào thời điểm này đều nảy sinh lòng trắc ẩn, Ngữ Kỳ không ngoại lệ. Cô thở dài, nhẹ nhàng ôm cậu bé đang run rẩy vào lòng, một bên ôn hòa vỗ lưng cậu một bên khe khẽ an ủi.

Dưới tình huống như vậy đột nhiên bị người ta chạm vào, bé trai không bình tĩnh lại, mà cơ thể cứng ngắc ngắc đầu, mờ mịt nhìn về phía khoảng không phía trước, “Ài?”

Ngữ Kỳ giật mình, giờ cô mới nhận ra cậu bé không nhìn thấy chính mình, giống như ở thế giới thực tại, cô không nhìn thấy Nhan Bộ Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Nhân Vật Phản Diện Là Hồn Ma (5)

Cậu bé mờ mịt nhìn về phía khoảng không phía trước, “Ài?”

Ngữ Kỳ chần chờ một lát, đang định mở miệng thì người đàn ông trung niên đối diện đi tới bên này, ông ta thô lỗ kéo tóc người mẹ, không thương tiếc chút nào giống như kéo một cái bao tải bình thường lôi cô tới đây.

Trong tình huống này, mặc dù biết đối phương không nhìn thấy mình, nhưng Ngữ Kỳ vẫn không khỏi cảm thấy có phần khản trương, theo bản năng cô ôm chặt cậu bé trong lòng, lùi về sau.

Khi người đàn ông cách bọn họ vèn vèn hai bước chân, giọng Nhan Bộ Thanh đột ngột vang lên trong đầu cô, mang theo điệu bộ trào phúng, “Tôi nghĩ cô biết, thế giới này được tạo nên từ trí nhớ của tôi —— vô luận cô làm gì cũng thành công cốc mà thôi.”

Dĩ nhiên Ngữ Kỳ biết điểm này, nhưng mục tiêu của cô không phải thay đổi quá khứ mà là thay đổi hiện tại. Giải thích dễ hiểu là mọi điều cô làm mặc dù có nguyên nhân đồng tình với cậu bé này bên trong, nhưng quan trọng hơn là để Nhan Bộ Thanh hiện tại xem —— tựa như một nhân viên phải cố gắng hoàn thành công việc của mình nhưng thời điểm ông chủ đi thị sát sẽ biểu hiện càng thêm tích cực.

Bởi vậy cô ôm cậu bé vào lòng để bảo vệ như trước, không lùi bước. Sắc mặt gã hung ác càng lúc càng gần, mà cô chậm chậm ngẩng đầu, hướng về

phía Nhan Bộ Thanh vừa đứng, khẽ thỉnh cầu, “Giúp chúng tôi.”

Nhan Bộ Thanh nhú mày, yên lặng nhìn cô, trầm tư một lúc rồi chậm rãi giờ tay lên ——

Trong nháy mắt cánh tay người đàn ông vươn về phía cậu bé dừng lại, cảnh tượng xung quanh phân giải trong tích tắc rồi tổ hợp lại, giấy lát sau biến thành một phong cảnh khác.

Không còn ở phòng khách lầu một âm u, mà là căn phòng bên trái trên lầu hai, cửa phòng khóa chặt.

Sắc trời nặng nề và đen tối, ánh nắng tối tăm xuyên qua cửa sổ thủy tinh lẳng lẳng chiếu vào sàn gỗ xin màu, thấm đẫm bầu không khí có phản áp lực.

Người mẹ trẻ không ở đây, chỉ có Nhan Bộ Thanh nho nhỏ trong căn phòng trống rỗng, ôm hai đầu gối ngồi trên giường, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ ngán người.

Cậu không hoạt bát, sáng sủa hay hướng ngoại như bạn đồng trang lứa, mặc dù lúc này trên người cậu không có hơi thở lạnh như băng, nhóp nhép làm cho người ta không khoẻ, nhưng cũng chẳng có bao nhiêu sức sống. Không khí im lặng mà trầm lắng, như một con rối bằng gỗ xinh đẹp, tinh xảo nhưng không có linh hồn.

Vô luận là bây giờ hay trước đây, về bề ngoài của cậu không có điểm nào để soi mói, nhưng tương phản, khi đối diện với ánh mắt hắc sẽ cho người ta cảm giác khó chịu —— đôi mắt hắc xinh đẹp như đá vô chai (1) thượng đẳng, nhưng ánh mắt lại vô hồn, mang theo tử khí.

(1) Đá vô chai (tên tiếng Anh: Obsidian) là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.

Chẳng sợ một giây trước bạn còn vui vẻ nhưng tiếp xúc với đôi mắt hắc trống rỗng, vô thần thì lập tức sẽ cảm thấy cực kì áp bách.

Ngữ Kỳ đứng cách giường nửa bước, nhìn hắc một lúc rồi theo bản năng quay đầu nhìn cửa sổ.

Hiện tại cửa sổ vẫn nguyên vẹn, trong dự kiến, cô thấy Nhan Bộ Thanh cao gầy đứng bên cạnh mình. Mặt hắc không biểu cảm nhìn bản thân ngồi trên giường, bình tĩnh như đang nhìn một người xa lạ không hề liên quan, giống buổi tối bão táp kia, hắc nhìn mẹ mình đi xa.

Bầu trời nặng nề càng ngày càng u ám, hơn nữa bắt đầu có mưa nhỏ tí ta tí tách, bên ngoài cửa sổ thủy tinh lấm tấm vết nước. Trong tiếng mưa rơi rất nhỏ, trong phòng càng thêm tĩnh mịch và áp lực.

Cậu bé từ từ trôi xuống giường, đôi chân trần bước trên sàn gỗ lạnh lẽo, đến gần cửa sổ, kiễng mũi chân chạm vào cửa sổ.

Nhìn động tác của cậu, Ngữ Kỳ không nhịn được mở miệng hỏi Nhan Bộ Thanh bên người, “Cậu bé làm gì thế?” Dừng một chút, ý thức được xưng hô như thế không chính xác, vì thế cô sửa miệng, “Anh định làm gì thế?”

Nhan Bộ Thanh liếc cô, thân nhiên trả lời, “Nó muốn mở cửa sổ.”

Vừa dứt lời, cửa sổ bị cậu bé tóc đen kia đẩy ra, trong nháy mắt con gió lạnh lạnh thổi vào trong, mang theo hạt mưa lay phẩy phả vào mặt và hơi thở lạnh lùng.

Ngữ Kỳ nhú mày, không lo lắng hành động kỳ lạ nữa, mà nhanh chân tiến lên, đóng cửa sổ lại, tránh mưa gió hắt vào.

Cậu bé đang trông thấy cửa sổ tự động thì sững sờ trong giây lát, sau đó cậu nhìn thấy bóng dáng Ngữ Kỳ qua cửa sổ thủy tinh, hơi nhú mi, ngẩng mặt xem cô, trầm mặc một lúc sau mới nhẹ nhàng hỏi, “Chị là hồn ma à?”

Cô ngán ngạo, không biết trả lời như thế nào, cuối cùng bất đắc dĩ nói, “Đừng đi chân trần đứng trên sàn, dễ cảm lạnh.”

Cậu bé nghe vậy hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen xinh đẹp trống rỗng nhìn cô, không nói lời nào. Nói thật, tư thế này của cậu hơi quý dị, bị cậu nhìn chăm chăm như vậy cũng không phải chuyện thoải mái.

Theo bản năng Ngữ Kỳ tùy tiện tìm một đề tài, “Mẹ em đâu?” Vừa dứt lời cô lập tức nhận ra không nên hỏi câu này, đáng tiếc muốn sửa miệng thì đã chậm.

Cậu bé dường như không nghe thấy cô hỏi cái gì, mà tự nói, “Chị đến dẫn em đi, thật không?”

“Hả?” Ngữ Kỳ ngó nghiêng.

Cậu bé lại tiến lên từng bước, “Mẹ từng nói, chỉ khi chúng ta đến giây phút giải thoát khỏi thế giới này, chúng ta sẽ nhìn thấy một số thứ người khác không nhìn thấy.”

Ngữ Kỳ chẳng tức giận vì mình biến thành “thứ” gì đó, chỉ là cô cảm thấy có chút khó chịu. Một đứa trẻ con bình thường làm gì có quan điểm “Tự vong chính là giải thoát” hả?

Cô khẽ thở dài một hơi, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mặt cậu, “Như vậy cái anh bên kia kia? Em nhìn thấy anh ấy không?” Cô chỉ nơi Nhan Bộ Thanh đứng.

Cậu bé nghi hoặc quay đầu đi, trên mặt rõ ràng mờ mịt, “Cái gì?”

Ngữ Kỳ ngẩn người, chưa kịp nói gì thêm tình cảnh trước mắt một lần nữa chuyển hoá, cảnh vật xung quanh sụp đổ rồi tổ hợp, trong quá trình đó, cô nghe giọng Nhan Bộ Thanh vang lên trong đầu mình.

“Nó không nhìn thấy tôi.”

Hắn vừa dứt lời, cảnh sắc trước mắt khôi phục rõ ràng.

Là đêm mưa to tầm tã lần trước cô nhìn thấy, cô thấy người mẹ trẻ co rúm ở góc sofa, im lặng như một xác chết.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng sấm trền thấp, một cơn gió mạnh thổi tới, thổi cửa gỗ mở toang, rầm một tiếng, đập vào tủ giấy bên cạnh, phát ra tiếng động không nhỏ. Người phụ nữ kinh ngạc ngẩng đầu, lúc này cô mới phát hiện hóa ra cửa đang mở.

Hình như cô không kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới ý thức được điều này có ý nghĩa cái gì, chậm rãi bò từ sofa dậy.

Cô đi về phía trước vài bước, rồi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về hướng cầu thang, trên mặt hiện ra thần sắc do dự, nhưng một lát sau dường như đã hạ quyết tâm, cô chạy vọt ra ngoài cửa, giữa cơn mưa to như bão táp, cô nghiêng ngả chạy về phía rừng cây.

Theo bản năng Ngữ Kỳ muốn ngăn cản cô ta, nhưng sau khi chạy vài bước, cô mới ý thức được vào thời khắc này nên làm một chuyện khác quan trọng hơn.

Cô bỗng dừng lại, sau đó xoay người vội vàng chạy lên cầu thang.

Thời điểm lướt qua người Nhan Bộ Thanh, hắn vươn tay nắm lấy cổ tay cô, “Cô làm gì vậy?”

Ngữ Kỳ liếc hắn một cái, biết bây giờ lãng phí thời gian giải thích không phải cử chỉ sáng suốt, vì thế cô không nói một lời mà giẫy khỏi tay hắn, vọt tới lầu hai, tiện tay cầm một cái ghế rắn chắc, bắt đầu phá cửa.

May mắn cửa gỗ không quá chắc chắn, dưới sự cố gắng của cô rất nhanh nó lung lay sắp đổ, có điều chỗ ổ khóa vẫn còn vững chãi.

Ngữ Kỳ nhú nhú mồm, lùi ra sau mấy thước, sau đó chạy mấy bước lấy đà, tiếp theo mượn quán tính đập mạnh lên cửa một cái.

Cửa gỗ bung ra, ầm một tiếng, đổ sập trên mặt đất, Ngữ Kỳ vọt vào trong, túm lấy tay chàng trai tóc đen đang kinh ngạc, kéo cậu chạy ra ngoài.

Thật không may, bọn họ vừa vọt tới lầu một thì chạm mặt người đàn ông trung niên trở về từ bên ngoài, cả người ông ta ướt đầm đứng trong phòng khách, hai mắt âm trầm từ từ đảo qua làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy khấn trương và sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nhân Vật Phản Diện Là Hồn Ma (6)

Ngữ Kỳ suy đoán tỉ mỉ, sở dĩ Nhan Bộ Thanh khó công phá bởi vì trong nội tâm hắn chứa đựng quá nhiều cảm xúc tiêu cực, không dễ lay động, hơn nữa mỗi lần trí nhớ tái hiện đều gia tăng sự oán hận của hắn, điều này cực kì bất lợi với cô.

Cho nên việc cấp bách trước mắt là buộc phải làm một số hành động để giảm bớt nỗi oán hận trong lòng hắn.

Cho nên Ngữ Kỳ sững sờ trong mấy giây nhưng vẫn không đầu hàng, cô quyết định rất nhanh, kéo cậu bé chạy vào bếp. Ban này cô có quan sát, tất cả cửa sổ tầng một đều bị đóng đinh chặt, riêng cửa sổ ở phòng bếp chỉ có hai cái đinh có vẻ dễ phá nhất.

Cô đẩy thẳng Tiểu Nhan Bộ Thanh vào bếp, trước khi gã đàn ông kia đuổi kịp họ thì sập mạnh cửa phòng bếp, sau đó tùy tay quơ lấy cái xẻng bằng sắt, nhào về phía cửa sổ bắt đầu cạy đinh đóng trên cửa gỗ ra.

Lúc cái đinh thứ nhất bị cạy ra, cửa phòng bếp vang lên một tiếng rầm, ông ta đã đuổi đến đây.

Cánh cửa không quá chắc chắn, không chịu nổi mấy lần va chạm, người đàn ông đó có thể lao vào bất cứ lúc nào. Ngữ Kỳ cắn răng, dùng hết sức lực nắm chặt ấm nước trong tay đập, tiếng đinh sắt rơi leng keng trên mặt đất.

Cô thờ phào, ôm cậu bé lên cao, thấp giọng nói, “Trèo ra ngoài cửa sổ, đừng quay đầu, liều mạng chạy về phía trước!”

Sau khi sững sờ, cậu nắm chặt cánh cửa, gắng hết sức trèo ra ngoài, rất nhanh đặt chân xuống mặt đất. Ngữ Kỳ vừa nhẹ nhàng thờ ra, một bàn tay lạnh

như băng đặt lên vai phải của cô.

Ngữ Kỳ ngẩn ngơ trong chớp mắt, khi nhìn thấy bóng người phản chiếu qua cửa sổ thủy tinh thì bình tĩnh lại, là Nhan Bộ Thanh. Ánh mặt trời lạnh lẽo rơi trên khuôn mặt gần như hoàn mỹ của hắn, tuấn tú, lịch sự và tao nhã.

Sau lưng vẫn vang lên tiếng đập ầm ầm vào cửa phòng bếp nhưng không biết vì sao, không còn tâm trạng khẩn trương, sợ hãi, Ngữ Kỳ dần dần bình tĩnh trở lại, thông qua cửa sổ thủy tinh lẳng lặng nhìn thẳng vào hắn.

Lấy hai người làm trung tâm, cảnh tượng xung quanh dần dần vận vẹo, xoay tròn, mơ hồ, cuối cùng biến thành một khoảng hư vô hắc ám, mọi âm thanh từ từ bị hút ra, như thể cả thế giới chỉ có hai người.

Tình huống lần này thật sự khác biệt mọi khi, Ngữ Kỳ nhú nhú mảy, giữa vùng tối đen cô mở miệng, “Làm sao vậy?”

Không có câu trả lời nhưng khung cảnh chậm rãi biến hóa, cuối cùng hình ảnh dừng ở căn phòng bên phải lầu hai.

Sau đó, giọng Nhan Bộ Thanh mới vang lên, mang theo sự mõi mệt không thể che dấu, “Bạn của cô đã trở lại.”

Ngữ Kỳ chưa kịp tỉnh táo đã trông thấy sắc mặt hắn thay đổi hoàn toàn, vốn dĩ gương mặt vô cùng tái nhợt hiện tại trắng bệch dọa người. Như bị lực lượng gì đó kiềm chế, thân hình hắn lùi về sau vài bước, cánh tay vô lực tựa vào cửa sổ, trên mặt hiện ra thần sắc đau đớn, ngay cả thân hình phản chiếu trên cửa thủy tinh cũng phai nhạt vài phần.

Sững sờ vài giây, Ngữ Kỳ tiến lên hai bước, mang chút lo lắng nhìn về phía hắn, “... Anh có khỏe không?” Cô vươn tay muốn dịu hắn song vẫn xuyên qua cánh tay hắn.

Nhan Bộ Thanh không chú ý tới điểm này, cả người hắn suy yếu, vô lực tựa vào vách tường cạnh cửa sổ, cúi đầu nhìn ra bên ngoài, nhìn chằm chằm rừng cây bên cạnh, đến khi bóng dáng ba người theo thứ tự bước ra khỏi rừng.

Ngữ Kỳ nhìn theo tầm mắt hắn, trông thấy Trần Văn và Thư Mạn, cùng với một người đàn ông trung niên mặc áo đạo bào, đầu đội mũ quan.

Cho dù khoảng cách không gần, từ xa nhìn cô cũng thấy trên người đạo sĩ kia có Hạo Nhiên Chính Khí, hoặc nói cách khác đây là cái gọi là tiên phong đạo cốt.

Nếu đặt trong cuộc sống thực tế, Ngữ Kỳ sẽ cho rằng mấy thứ pháp thuật của đạo sĩ đều là kỹ xảo lừa đảo, nhưng đây là một cuốn tiểu thuyết mang nét huyền ảo —— có cả hồn ma thì xuất hiện thêm đạo sĩ cũng là bình thường.

Có điều cô vạn lần không nghĩ tới, hành động đầu tiên Nhan Bộ Thanh làm không phải chạy trốn, mà là vươn tay phải, siết cổ cô.

Ngữ Kỳ có thể cảm giác được ngón tay hắn lạnh như băng siết chặt trên cổ mình, đầu ngón tay hắn sâu trên làn da —— hắn không có nửa phần nương tay.

Hai tròng mắt tối đen xinh đẹp và trống rỗng, tuy rằng hắn bóp cổ cô, nhưng không bỏ thí một ánh mắt cho cô, mọi lực chú ý của hắn đều tập trung ở đầu cầu thang.

Ngữ Kỳ hơi giãy người điều chỉnh một tư thế để việc hô hấp dễ dàng hơn, bình tĩnh chờ ba người kia đến.

Chỉ cần hơi chút tỉnh táo tự suy ngẫm lại, sao cô không biết mục đích của hắn là bắt mình làm con tin, do đó có cơ hội chạy trốn —— Nhan Bộ Thanh không hề là nhân vật phản diện. Mấy ngày nay hai người sớm chiều ở chung, cô cũng biểu đạt đủ thiện ý và hảo cảm với hắn, nhưng hắn có bản lĩnh không để ý tình cảm, vào giây phút nguy hiểm không chút do dự lôi cô ra làm tấm mộc.

Quả nhiên đúng như lời hắn, hắn không hề có lòng cảm kích.

Chẳng qua họa phúc tương ý (1), dựa theo tình tiết phát triển, tất nhiên không có lợi với cô, rất nhiều thời điểm, trong lúc hoạn nạn càng dễ thấy chân tình.

(1) Họa phúc tương ý : Phước lành hỗn hợp, ẩn dụ về những điều xấu có thể dẫn đến kết quả tốt, những điều tốt có thể dẫn đến kết quả xấu. Nguồn: lị275.

Con người Nhan Bộ Thanh này lòng vững như bàn thạch, nếu hắn không bị bức đến hoàn cảnh thật sự chật vật, chỉ sợ cô có trả giá nhiều đến đâu, hắn cũng thờ ơ.

Rất nhanh, đạo sĩ kia dẫn theo Trần Văn và Thư Mạn đi lên tầng hai, ngón trỏ và ngón giữa của hắn kẹp lá bùa màu vàng, thông thả bước đến.

Một tay Nhan Bộ Thanh vẫn đặt trên cổ cô, một tay kia đẩy cô về phía trước, hai người Trần Văn Thư Mạn đều biến sắc, có lẽ nhìn thấy trên cổ Ngữ Kỳ đột ngột xuất hiện dấu tay.

Đạo sĩ kia lại giống như nhìn thấy bóng dáng Nhan Bộ Thanh, mặt không đổi sắc nhìn về phía hắn, “... Thượng hô ngọc nữ, thu nhiếp điềm xấu... Thần sư sát phạt, không tránh hào cường, trước giết ác quỷ, sau trừng phạt quang...” Giọng nói trầm thấp, nghiêm trang như vọng bên tai mỗi người. (chỗ này ta không hiểu, mạn phép đề nguyên)

Theo chú văn ông ta từ từ niệm ra, sắc mặt Nhan Bộ Thanh càng tái nhợt, trên trán dần dần chảy ra mồ hôi lạnh nhưng là hắn không có nửa phần lùi bước, ngược lại tay siết cổ Ngừ Kỳ chặt hơn một chút, vẻ mặt sắc bén lạnh như băng.

Ngừ Kỳ bị hấn siết cổ nên ho khan một tiếng, sau đó hơi ngửa đầu. Cô có thể cảm nhận rõ ràng, càng ngày càng nhiều hơi thở nhóp nhách lạnh lẽo tỏa ra từ người hấn, mang theo oán khí và oán hận dày đặc, chậm rãi tiến về phía ba người đối diện.

Nhưng đồng thời, thờ làm người ta không thoải mái kia càng phát ra nhiều, sắc mặt hấn càng khó coi, như thể tinh khí bị vét sạch, rất nhanh Ngừ Kỳ cảm giác được sau lưng truyền đến xúc cảm lạnh lẽo cùng với sức nặng không nhẹ.

Không biết có phải lực lượng cạn kiệt quá mức dẫn đến thoát lực hay không, sau một lát, Nhan Bộ Thanh giật giật cánh tay, gần như đặt sức nặng nửa cơ thể lên người cô.

Cùng lúc đó, giọng hấn có phần lạnh lùng vang lên trong đầu cô, “Giúp tôi rời khỏi nơi này, nếu không bây giờ tôi giết cô.”

Ngừ Kỳ bất đắc dĩ, nhưng vẫn bất động thanh sắc xê dịch người, che chắn đằng trước hấn, từ từ vươn tay phải ra sau lưng giúp hấn mượn lực.

Hai người Trần Văn Thư Mạn không nhìn thấy Nhan Bộ Thanh, có chút khần trương vẫy Ngừ Kỳ, bảo cô mau qua đây.

Không chờ cô trả lời, đạo sĩ kia khẽ giải thích, “Cô ấy bị chế trụ, không thể thoát thân.”

Ngừ Kỳ vội vàng thuận theo, “Đúng vậy, hiện tại anh ta bóp cổ em.” Dừng một chút, cô giả vờ nói bằng giọng run rẩy, “Cứu cứu em!”

Trần Văn và Thư Mạn nghe vậy nhìn nhau một lúc, đành thỏa hiệp, “Vậy hấn muốn như thế nào mới đồng ý thả em?”

...

Mười phút sau, dưới cái nhìn chăm chú của Trần Văn, Thư Mạn và vị đạo sĩ trung niên kia, Nhan Bộ Thanh kèm hai bên Ngừ Kỳ từ từ rời khỏi ngôi biệt thự, đi vào rừng cây nhỏ cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.